extra 1988

25 ptes.

DIP. LEG. B-12192-87

MOCADOR

Casal de la Pau - C/. Cervantes, 2
t. 318 39 94
08002-BARCELONA

Moviment d'Objecció de Consciència

LA MILI ES UN FASTIG,
LA LLEI D'OBJECCIO
UN CASTIG!

fondomoc

EL NO A LA MILI

Hi ha molts motius per decidir no anar a la mili, tots prou vàlids i respectables.

Nosaltres hem adoptat aquesta postura (la negativa a fer el servei militar) per tota una sèrie de raons que considerem molt importants:

- Perquè estem en contra d'una societat militaritzada.
- Anar a la mili és formar part activa de la cursa armamentista i, alhora, col.laborar amb les enormes despeses que comporta.
- Perquè representa un segrest legal i la supressió d'un dels millors anys de qualsevol jove.
- L'exèrcit sempre ha servit per exercir un control social intern per mantenir una situació social basada en l'opressió i la injusticia.
- Perquè t'inculcaran una ideologia masclista i, a més, et prohibiran la més mínima relació afectiva amb els teus companys.
- Anar a la mili suposa l'anulació de la teva personalitat, tot transformant-te en un ésser que només ha d'obeir cegament i callar davant les ordres dels seus "superiors".
- Perquè no seran reconeguts pràcticament cap dels teus drets civils (llibertat d'expressió, reunió, sindicació...).
- Si vas a la mili en sortiràs amb una lliçó apresa: "España es una, grande y libre".
- Perquè en sortiràs fet un home, quin home en sortiràs fet!.

Complir el servei militar t'implica el risc de ser ferit, morir o bé suicidar-te com succeeix amb desenes de joves a l'any.

Resumint,

- Perquè quan surtis de la mili necessitaràs una pila de mesos per a desintoxicar-te de la inculcació d'una ideologia feixista, masclista i opressora, i ja serà molt de temps el que hauràs perdut de la teva vida.

Certament, creus que val la pena d'anar a la mili?

fondomoc

QUE DIU LA LLEI D'OBJECCIO DE CONSCIENCIA.

La llei que regula l'Objecció de Consicència i la Prestació Social Substitutòria fou publicada al B.O.E. el dia 28 de desembre de 1984 (dia dels Innocents).

- La llei exposa que totes les persones subjectes a obligacions militars, per motius de consciència, per raons d'ordre religiós, ètic, moral, humanitari, filosòfic o d'altres de la mateixa natura, poden triar l'opció de l'objecció de consciència.
- El dret a l'objecció de consciència podrà realitzar-se abans o després de la incorporació a files, però no durant aquesta.

- La sol.licitud de reconeixement d'objector podrà presentar-se a partir de l'últim trimestre de l'any en què es compleixin els disset anys i fins el moment en què es produeixi la incorporació a files. També pot presentar-se després de la mili, mentre s'estigui en la situació de reserva.
- IMPORTANT: si la instància es presenta dos mesos abans de la data fixada per a la incorporació a files, aquesta incorporació queda suspesa fins que s'obtingui o no el reconeixement de la condició d'objector.
  Sense aquesta anticipació, correu el risc que us obliguin a incorporar a la mili fins obtenir aquesta condició, si no realitzeu les gestions oportunes.
- En la sol.licitud el pressumpte objector haurà de fer constar, a més de les dades personals i de la seva situació militar, els motius de consciència que s'oposen al compliment del servei militar, aportant-hi les proves oportunes.
- S'ha creat un "Consejo Nacional de la Objeción de Conciencia" encarregat de resoldre les sol.licituds de declaració d'objecció de consciència.
- Aquest "Consejo" pot demanar a l'interessat l'ampliació oral o per escrit dels raonaments exposats i també demanar informes a terceres persones o organismes.
- Serà el "Consejo" qui decidirà qui és objector i qui no ho és.
- Si al cap de sis mesos des de la presentació de la sol.licitud no hi ha cap resposta, es considerarà concedida (reconeixement de la condició d'objector de consciència) per silenci administratiu.
- S'imposa el compliment d'una Prestació Social Substitutòria (PSS), amb una durada d'activitat de 18 a 24 mesos.

fondo moc

EL M.O.C. DAVANT LA LLEI

Quan el govern va enviar a les Corts la llei d'objecció, el M.O.C. va iniciar una campanya en contra de la mateixa. Un cop aprovada va demanar al Defensor del Poble que presentés recurs d'inconstitutcionalitat. Al mateix temps, vàrem anunciar la nostra intenció de fer-la inaplicable.

Si bé cal tenir clar que la millor llei d'objecció seria l'abolició de l'Exèrcit com a estructura i del servei militar com a obligació, aquesta llei no reconiex ni de lluny el dret a objectar. Així imposa un tribunal que jutja les consciències dels "pressumptes objectors", limita els terminis per objectar i imposa una prestació social substitutòria molt més llarga que la mili, totalment insolidària i amb un règim penal durissim.

Quan el Govern va començar a aplicar-la vàrem iniciar una campanya de desobediència civil a la llei, que consisteix en la presentació d'un escrit al "Consejo Nacional de la Obje-

DECLARACIO COL.LECTIVA

El sotasignat_____ D.N.I._____
domiciliat al carrer_____ número_____
de_____, situació militar _____
_____, i inscrit a la
Caixa de Reclutes número_____ de_____

MANIFESTO QUE:

1. Sóc objector de consciència al servei militar i no estic obligat a motivar aquesta declaració atès que ningú no pot ésser obligat a declarar sobre la seva ideologia, religió o creences.
2. Ningú no té competència per a declarar, reconèixer i fer efectiu el meu dret d'objecció de consciència, per tal com es troba garantida la llibertat ideològica i religiosa de tots els individus. Per això, aquest "Consejo Nacional" no té cap mena de potestat per decidir sobre la meva condició d'objector de consciència.
3. De la mateixa manera què objecto l'exèrcit, en exercici del dret fonamental a la llibertat ideològica, objectaré la prestació social substitutòria que reprodueix els mateixos esquemes del militarisme, fins i tot en situació de reserva.
4. Sollicito que, a tots els efectes se'm consideri com el civil que sóc i no se'm vinculi a les autoritats militars.
5. Faig reserva expressa de les accions legals pertinents que es poguessin derivar en el supòsit que es requereixi terceres persones o organismes per tal que aportin la documentació o els testimonis que aquest "Consejo Nacional" cregui pertinents -llevat d'aquells que constin en registres públics- per transgressió del dret a la intimitat personal i familiar.

_____, _____d_____de 19___

Signat:_____

NOTA: A l'empar de l'article 16.2 de la Constitució, aquesta declaració és definitiva, fins i tot per al cas que aquest "Consejo Nacional" em demani l'ampliació dels raonaments exposats.

AL "CONSEJO NACIONAL DE LA OBJECION DE CONCIENCIA"
MINISTERI de JUSTICIA c/ San Bernardo,45
28015 MADRID

ción de Conciencia" en el que, en lloc d'explicar els nostres motius i demostrar-los, manifestem que no reconeixem al "Consejo", ens declarem objectors i anunciem que no acatarem la prestació social substitutòria.

Malgrat que aquest escrit, que anomenem "OBJECCIÓ COL.LECTIVA", no complia els mínims que exigeix la llei per tal de que se'ns reconegués com a objectors, el "Consejo" ha acceptat com a tals a més de 10.000 persones que l'han signat fins a començaments de l'any 88.

Ha estat a partir d'aquests moments que el "Consejo" s'ha decidit a exigir l'explicació dels motius als objectors que entreguen la "Declaració Col.lectiva". Tot i així es manté la seva distribució com a mostra de rebuig a la llei i com a acció col.lectiva. I, en conseqüència, es plantegen tot els recursos legals necessàris per fer valdre la "Declaració" davant les pretensions del Consejo. La tramitació es pot fer a través de qualsevol Govern Civil, Embaixada o per Correu Certificat.

Finalment el 21 d'octubre del '87 el Tribunal Constitucional sentenciava en contra del recurs presentat i deixava la llei com en el seu origen. No costa endevinar que darrera d'aquesta sentència existeixen pressions dels que no veuen amb bons ulls el desenvolupament de l'Objecció de Consciència.

fondomoc

L'APROVACIÓ DEL REGLAMENT I LA POSADA EN MARXA DE LA PSS.

Posteriorment, al gener del '88, tres anys després de la publicació de la llei, s'aprovava el reglament per posar en marxa la Prestació Social Substitutòria (PSS); fent referència al seu funcionament i a les diverses situacions en què es pot trobar l'objector:

- El període d'activitat queda en 18 mesos, ampliables 3 més en cas d'infracció greu.
  Pels majors de 28 anys es redueix a la meitat.
- En el tema de pròrrogues és idèntic al Servei Militar:
  La seva tramitació s'ha de realitzar abans de dos mesos un cop rebuda la Notificació d'Objecció del "Consejo" i s'ha de dirigir a l'"Oficina para la Prestación Social Sustitutoria" de la mateixa forma que la instància de sol.licitud.
- La "Oficina de la PSS" és la que coordina i gestiona tot el que fa referència a les PSS: Llocs a on es realitzaran les PSS; control, classificació d'objectors (Prorrògues, exclusions, aptes); destinar els objectors i controlar-los; incoar expedients disciplinaris; controlar que la gent s'incorpori en cas de mobilització per guerra o emergència; informar al "Consejo" sobre el funcionament de la PSS...
- Els objectors que realitzin la PSS se'ls considerarà "colaboradores sociales".

- Els seus drets són els mateixos que els dels soldats en el Servei Militar: cap.
- Els "colaboradores sociales" tindran un periode de formació de protecció i defensa civil.
- El Règim disciplinari és pràcticament el mateix que el del Servei Militar.

Com podeu deduir de la lectura d'aquest resum del reglament és pràcticament idèntic al del Servei Militar, la qual cosa ens estalvia molta feina a l'hora de fer-ne una valoració. Amb l'agravant que això pot comportar una ampliació de formes i procediments militars en àmbits, fins ara, estrictament civils.

De totes maneres no hem d'oblidar que llocs com ICONA, Protecció Civil o la Creu Roja tenen una filosofia bàsicament autoritària i militarista. I és aquí, precisament, a on s'han d'incorporar la majoria dels "colaboradores sociales".

Si la llei no recollia uns elements mínims per considerar l'objecció com un dret, aquest reglament defineix la PSS com un servei militar sense armes al que nosaltres, evidentment, ens hi oposem.

La concreció d'aquesta oposició és el que volem manifestar a través de la INSUBMISSIÓ. Aquesta és l'exercici de la desobediència civil davant d'una situació d'injusticia, seguint la tradició iniciada en els anys 70 pels primers objectors que es negaren a realitzar el Servei Militar.

Això vol dir la negativa col.lectiva a incorporar-se a la PSS, de manera que quedi evidenciat que la llei actual no resol el conflicte creat en l'Objecció de Consciència.

El fet concret de la insubmissió va acompanyat de tot un treball iniciat ja des de l'aparició de la llei: accions, campanyes informatives, contactes politics i internacionals, etc...

A resultes de tot aquest treball moltes entitats i la pràctica totalitat d'organitzacions politiques (excepte el PSOE, evidentment) s'han definit en oposició. Aixi, per exemple, a un altre nivell Amnesty International ha reconegut el primer pres de consciència des de l'any '77 a un objector empresonat en motiu de la llei en declarar-se durant el servei militar.

I aixi podriem continuar...

En conclusió: La llei actual és un retrocés en el treball antimilitarista contra el reclutament obligatori que des dels seus orígens està duent el M.O.C.

QUE ES EL M.O.C.?

En el seu darrer congrés del mes de maig de l'any '86 es definia: "El M.O.C. és un moviment politic, radical i alternatiu, dedicat especificament al treball antimilitarista..."
"L'antimilitarisme és un plantejament de lluita revolucionària que s'enfronta a l'estructura i funcions militars i a les seves implicacions socials, contra el sistema de dominació politica,

fadurroc

econòmica i ideològica..." "L'estratègia de lluita del M.O.C. serà una estratègia no-violenta..." "Les estratègies i els medis seran sempre coherents amb els fins que perseguixen." "L'acció directa, la no-col.laboració, la desobediència civil, ampliant els camps de l'objecció, són els medis prioritaris de lluita del M.O.C." "El M.O.C. està format per grups autònoms, amb un funcionament assambleari, sense jerarquies i amb tendència a prendre les decisions per consens."

A la pràctica aquests grups estan coordinats entre ells en funció del nivell d'interrelació del treball: coordinació local, nacional, a nivell d'estat i a nivell internacional amb els diversos grups que componen el War Resisters' International (WRI -Internacional de Resistents a la Guerra-) de la que el MOC n'és membre.

Però pel tipus de treball que realitza el M.O.C. també està incorporat a diverses coordinadores: a alguns llocs forma part de la coordinadora anti-mili, Mili-KK; és membre de la Coordinadora Pacifista; treballa en l'àmbit feminista el tema de la incorporació de la dona a l'exèrcit; manté contactes i treballs amb diversos grups alternatius i ecologistes.

fondomoc

L'activitat al voltant de l'objecció de consciència al servei militar podrà ser la seva activitat més coneguda però, a més de les ja comentades, n'hi ha d'altres que convé destacar:

- L'Objecció Fiscal, amb coordinació amb altres grups. Es una campanya l'objectiu de la qual és aconseguir que el nombre màxim de contribuents que fan declaració de Renda descomptin de la xifra final el que representa que s'ha de destinar a pressupostos militars per invertir-los en un projecte o activitat alternatiu.

- Difusió. Hi ha tota una activitat destinada a la discussió, debat i enriquiment ideològic, mitjançant dossiers, actes, jornades, el butlleti MOCADOR i el Fons de Documentació.

- Internacional. Es manté relació continua amb diversos grups, principalment en zones conflictives i/o en una situació geo-politica molt propera, principalment d'Europa. Es realitzen accions de solidaritat, reunions conjuntes, intercanvis, etc.

- Infrastructura. A darrera hi ha uns medis de tot tipus per poder realitzar el treball (Assessoria jurídica, comissió de premsa, equip d'accions, redacció del MOCADOR,...)

GRUPS

ANOIA:
Grup d'Acció Cívica
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

BAGES:
Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa

BAIX CAMP:
MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
c/ Sant Vicenç, 3
43201 Reus

BAIX LLOBREGAT:
MOC Bellvitge
c/ Prado, 12, 13è., 1a.
08907 L'Hospitalet de Llob.

BARCELONES:
MOC Badalona
Casal de Joves. Dalt la Vila.
c/ Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona

EMPORDÀ:
MOC L'Escala
Aptat. Correus, 37
17130 L'Escala

GARROTXA:
Grup d'Objectors d'Olot
Servei Comarcal Joventut
Torre Malagrida
Pg. Barcelona, 15
17800 Olot

GIRONES:
ADAC
c/Auriga, 2
17004 Girona
972/21.38.38

MALLORCA:
Grup d'Objectors de Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca

MARESME:
MOC Premià
Aptat. Correus 100
08330 Premià de Mar

MENORCA:
MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

PAIS VALENCIA:
MOC València
c/ Blanqueries, 4, ir.
46003 València

PENEDES:
MOC Baix Penedès
Local de la Joventut
Vial de França s/n
43700 El Vendrell

PONENT:
MARQUES DE PONENT:
Consell de la Joventut
Edifici l'Escorxador Vell
c/ Lluís Companys s/n
25003 LLEIDA

TARRAGONES:
MOC Tarragona
Aptat. Correus 359
43080 Tarragona

VALLES OCCIDENTAL:
MOC Terrassa
Consell de la Joventut
c/ Galileu, 142
08224 Terrassa

Grup Esperantista per la
Konsciencobjetado.
Aptat. Correus 290
08200 Sabadell

VALLES ORIENTAL:
MOC Vallès Oriental
c/ Dos de maig, 31, àtic, 1a.
08450 Parets del Vallès

fondomoc

Full de vinculació

DADES PERSONALS:

nom i cognoms:.....
adreça: carrer ..... n. .....
població..... barri i Dte. postal .....
..... comarca ..... tfn. .....
data de naixement .....

"SITUACIO MILITAR": ☐ Exempt/a
☐ No allistat o allistat sense declarar-se objector
☐ Declarat objector: a la reserva
pendent de la PSS

PARTICIPACIO EN EL MOC: ☐ Economicament (emplena la butlleta)
☐ Activament. (subratlla els àmbits que més t'interessen)
-Treball de comarca, local o barri. -Difusió de l'objecció -Objecció fiscal. -Insubmissió. -Anti-mili (MiliKK). -Publicacions (Mocador). -Antimilitarisme. -Accions. -Jurídic. -Altres: .....

DADES PROFESSIONALS. Tot allò que saps fer o domines i pot ser d'utilitat pel MOC: idiomes, dret, informàtica, música, dibuix o disseny, fusteria, disposar de furgoneta o avió, contactes interessants (amb el SIM o el Mossad), alpinisme, cuina., etc.....

OBSERVACIONS:

fondomoc

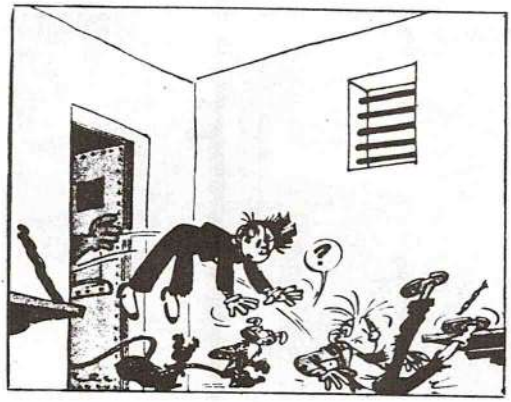

BUTLLETA DE COL.LABORACIO ECONOMICA.

Voldria aportar la quota de ..... ptes. cada

- ☐ TRIMESTRE
- ☐ SEMESTRE
- ☐ ANY

per mitjà de
- ☐ domiciliació bancària
- ☐ en efectiu al Casal (de 6 a 9 del vespre) a amb taló
- ☐ ingrés al compte corrent 979-14 de l'Agència 546 de "La Caixa" (feu-nos arribar una còpia del resguard)

lodomoc

Per domiciliació bancària:

Banc

..... Agència .....

Caixa

Compte corrent

Població ..... Núm. .....

Llibreta d'estalvi

Banc o Caixa domiciliat al carrer ..... núm. .....
de ..... Dte. postal .....
Jo (Nom i cognoms) .....
domicial al c/pç .....núm. .....
de ..... autoritzo al pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a ..... de ..... de 19.....

(signatura)

QUÈ PASSA, DIGUES!
ÒNDIA! EN ZANTAFÏC FA UN DISCURS!
ENS ACUSA DE SER ESPIES DE GUARATXA I DE VOLGUER PROVOCAR LA CAIGUDA DEL RÈGIM MILITARISTA
...I ENS UTILITZA D'EXCUSA PER INICIAR LA INVASIÓ...
VIVA ZANTAS!
VIVA ZANTAS!!
VIVA ZANTAS
VIVA ZANTAS

A LA NIT DEL DIMECRES AL DIJOUS...
...DAVANT AQUEST NOU INCIDENT, D'UNA GRAVETAT EXCEPCIONAL, DONO ORDRE A L'EXÈRCIT D'APOSTAR-SE A LA FRONTERA, PREPARAT A REPEL·LIR QUALSEVOL AGRESSIÓ...

CONTRA LA LLEI D'OBJECCIÓ
INSUBMISSIÓ!
©MOC
Ray 87

fondomoc

MOCADOR 5

Casal de la Pau - Cervantes, 2 - 08002 Barcelona - T 318 39 94

Cost: ptes.

DIP. LEG. B-12192-87

Sumari

MOCS 2
EDITORIAL 2
ASSEMBLEES 3/4
"HASAÑAS BELICAS" 5
INTERNACIONAL 6
ACCIONS 7/8
FULL DE VINCULACIO 9
INSUBMISSIO 10
EL MOC I LES DONES, LES DONES I EL MOC, LES DONES I ALTRES
CONJUNCIONS 11
PREMSA: ARTICLE A L'EGIN 12

fondomoc

ASSEMBLEA INTERCOMARCAL D'OBJECTORS

DISSABTE 12 MARÇ

Centre Cívic La Sagrera - 11h. matí

Martí Molins, 29 (M) Sagrera

MOCS

COMARQUES DE PONENT:
Consell de la Joventut
Edifici l'Escorxador Vell
c/ Lluis Companys s/n
25003 LLEIDA

EMPORDA:
MOC L'Escala
Aptat. Correus, 37
17130 L'Escala

MARESME:
MOC Premià
Aptat. Correus 100
08330 Premià de Mar

VALLES OCCIDENTAL:
MOC Terrassa
Consell de la Joventut
c/ Galileu, 142
08224 Terrassa

Grup Esperantista per la Konsciencobjetado.
Aptat. Correus 290
08200 Sabadell

VALLES ORIENTAL:
MOC Vallès Oriental
c/ Dos de maig, 31, àtic, 1a.
08450 Parets del Vallès

GARROTXA:
Grup d'Objectors d'Olot
Servei Comarcal Joventut
Torre Malagrida
Pg. Barcelona, 15
17800 Olot

BAGES:
Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa

BAIX LLOBREGAT:
MOC Bellvitge
c/ Prado, 12, 13è., 1a.
08907 L'Hospitalet de Llob.

PENEDES:
MOC Baix Penedès
Local de la Joventut
Vial de França s/n
43700 El Vendrell

ANOIA:
GRup d'Acció Cívica
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

TARRAGONES:
MOC Tarragona
Aptat. Correus 359
43080 Tarragona

BAIX CAMP:
MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
c/ Sant Vicenç, 3
43201 Reus

MALLORCA:
Grup d'Objectors de Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca

MENORCA:
MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

PAIS VALENCIA:
MOC València
c/ Blanqueries, 4, 1r.
46003 València

EDITORIAL

Diuen que quan un canvia d'imatge és perquè a dintre seu hi ha quelcom que es cou. Coure no sé, però sí que la importància del moment ens ha impulsat a plantejar-nos la necessitat de donar informació directa, periòdica i amb una mica de cara i ulls. El nou format respon a un voler fer més amena i agradable la lectura del que, creiem, és un centre d'interés comú, en un moment tan delicat. Estar al dia del que passa, transcendir la informació puntual amb reflexions que ens permetin obrir un debat més ampli i que ompli de continguts ideològics aquesta opció que nosaltres hem près i que pretenem fer extensible i assequible a qualsevol jove que cregui injusta la progressiva militarització de la nostra vida, de la societat.

Amb aquest número s'ha fet un tiratge especial, s'ha enviat a tots els objectors que han deixat la seva adreça al MOC. Ara bé, això no es pot mantenir sempre i menys amb el guany de qualitat que hi hem imprimit, essent necessari més recursos econòmics i humans que només poden sortir de tots nosaltres. Calen més subscripcions, més mans, més idees, més... Si volem més informació i més qualitat, hem de fer un esforç conjunt.

Ep' no somriguis sota el nas, que darrera el Mocador no hi ha ni La Vanguardia, ni el Grupo Z,... ni el Consejo Nacional de la Objeción de Conciencia.

fondoantiguo

Equip de redacció

Cada obra té el seu responsable i això que teniu entre mans no n'és cap excepció. Tot i que la llista no es pot dir que sigui curta, ens faria il.lusió poguer-la ampliar continuament. Ja ho saps: si aspires a passar a la posterioritat imprimint el teu nom no dubtis que el MOCADOR és allò que buscaves. Tan sols cal un cop de mà a l'hora de redactar o de compaginar la revista i els teus renéts et posaran com exemple d'intelectual en els antecedents familiars.

DIBUIXANTS: Nieves Dettmaring (portada), Ferran Reig, José Luis Diez ("Hazañas Bélicas"), Miquel (el de Vilamajor).

CORRECTORES: (quan ho són a temps) Txell Freixenet, Susanna Barquín.

ACTIVITATS DIVERSES: Raül López (corresponsal al País Basc), Pàtric de San Pedro (corresponsal al Vaticà), Oscar Polo (internacional), Oriol Leira (alguna cosa deu haver fet, sinó no hi seria), Joan Salabert (tres quarts del mateix), Miquel de Vic (accions), Jordi Muñoz (aquest ja té el material pel següent número), Sergi Rodriguez (emprenyar), Gustinet (cridar el Sergi).

ASSEMBLEES
30 GENER

BARCELONA

El passat dia 3= de gener va haver una multitudinària assemblea d'objectors en el Centre Cívic l'Artesà de Gràcia. Ens vam reunir més de 200 objectors amb el propòsit de confrontar opinions sobre la situació actual de l'objecció i l'estratègia a seguir en els propers mesos.

El tema principal de la reunió havia de ser el de la campanya d'insubmissió però, com ja ha passat en les darreres essemblees i reunions, el tema "estrella" va ser el de la re-objecció.

L'assemblea va començar a les 10 del matí, ja tocades, amb una exposició per part d'alguns MOCosos (Gustinet i Jordi) de la situació actual, després de l'aprovació del Reglament de la PSS i dels acords presos en l'assemblea celebrada l'anterior cap de setmana (23-24 de gener) a Madrid.

A Madrid es va decidir per àmplia majoria seguir endavant amb l'estratègia de la re-objecció, com a mesura de recolzament a la via d'insubmissió. Encara que no hagués hagut amnistia o exempció en el Reglament aprovat, se sap que només disposen de 2500/3000 places per començar les PSS i que, per tant, només una part dels quasi 25.000 objectors reconeguts fins ara hauran de fer-la. L'exempció pot aprovar-se per reial decret o poden, simplement, donar-nos pròrrogues -per manca de places- fins deixar-nos fora de l'obligació de complir el servei o alguna mesura similar. Sembla ser que la PSS no entrarà en funcionament fins el mes de setembre d'enguany i que, en principi, només cridaran els que facin 19 anys el 1988. És per això que el MOC es manté en la postura de la re-objecció com a mesura de pressió i recolzamnet -per part dels exempts- als qui es declarin insubmissos. En principi la re-objecció es durà a terme, doncs, per aquells que no seran cridats a la PSS: els que es van declarar objectors abans del '87 i els que es van declarar en el 87 -encara no se sap segur si aquests faran la PSS- seguiran la via normal de la insubmissió (fora que no els cridin).

Respecte a aquesta questió hi havia un grup de gent que encara no veia gaire clar, donat que el fet que uns haguessin de seguir el camí de la insubmissió i els altres el de la re-objecció era una manera de dividir els objectors. Davant d'això alguns van proposar que s'ampliés la re-objecció a tots els objectors -per mantenir la unitat- independentment de quan s'haguessin declarat, mentres que altres proposaven que s'adoptessin propostes legals (recursos, Defensor del Poble, etc) i de pressió (signatures, manis, etc.) per exigir que se'ns fes fer la PSS, per tal de poder boicotejar-la tots.

Respecte a aquesta segona postura va quedar bastant clar que, malgrat la bona voluntat de la mateixa, es quedaria en una actitud testimonial, ja que si al govern no li interessa "cridar-nos a files" a tots, no ho farà, i si comencem per la via del recursos, quan aquests es resolguin (d'aquí 3 o 4 anys) ja no ens serviran pel que pretenem: recolzar activament als insubmissos per tal d'afrontar junts la llei.

La possibilitat d'extendre la re-objecció a tots els objectors és quelcom que ja s'havia discutit en altres reunions. Encara que és una via atractiva té alguns inconvenients:

- Oblida el fet que la re-objecció només té sentit en relació a la insubmissió: és una mesura de recolzament realitzada per aquells que no es puguin declarar insubmissos directament. És una altra forma d'insubmissió, com es va dir a l'assemblea; directa al servei militar i aquí radica el seu caràcter unitari i col.lectiu: s'expressa el mateix per vies diferents (cadascú com pot), i condueix a una mateixa situació d'"il.legalitat", ampliant l'espectre dels qui s'oposen a la llei posant-se fora de la mateixa. LA REOBJECCIÓ S'HA DE SUPEDITAR A LA INSUBMISSIÓ i és només una mesura temporal que no tindrà continuïtat en el futur quan no hi hagi l'"excedent" d'objectors.

- La insubmissió és l'estratègia a llarg termini i és necessari assentar-ne les bases de l'oposició a la PSS quan hi ha un contingent àmple de gent que ha de fer-la i que té bastant clar que no farà la PSS. A més s'hauria d'aprofitar l'ambient polític favorable a la insubmissió: des de molts partits institucionals, entitats, premsa i personalitats s'ha criticat bastant durament la llei (per exemple: l'editorial d'"El País" del dia 24-1-88) i s'ha arribat a mostrar comprensió vers aquells que es decideixin a boicotejar la llei, és a dir, vers els possibles insubmissos. El govern l'ha cagat amb la llei i amb el seu entossudiment de mantenir-la intacta pressionant el Tribunal Constitucional.

- D'altra banda, resulta estratègicament molt més fàcil realitzar una campanya d'insubmissió (concentrar esforços en la mateixa, sota la perspectiva de la seva continuïtat, en lloc de matar energies primer en la re-objecció i només després -quan vinguin nous objectors- en la insubmissió) que una de re-objecció. La campanya d'insubmissió ens permet de pressionar sobre les entitats que es decideixin a sol.licitar objectors. Així, per exemple, suposem que Càrites demana objectors i que aquests es declaren insubmissos i tenen, per tant, problemes legals. És pot denunciar públicament Càrites (manis, encartellaments, ocupacions, premsa...) ja que en tant que institució benèfica provoca "repressió" sobre els objectors en sol.licitar el seu servei FORÇAT (no ho oblidem). I, a més, no hem d'oblidar que segurament hi haurà casos de gent que igual comença el servei substitutori i se n'adona que és una presa de pel (en aquest sentit també es faran campanyes pertinents per "despertar" consciències adormides de prestacionistes), decidint-se llavors a objectar a la PSS seguint l'exemple dels qui es van declarar insubmissos des d'un principi.

- En últim lloc està la qüestió pràctica. Com li expliques a un xaval de 18-19 anys que vol objectar (i amb prou feines sap moltes vegades el que és això d'objectar, sinó només que passa "mogollón" de la mili) que després haurà de re-objectar o, en realitat, que no ha d'objectar sino declarar-se directament insubmís al servei militar. Sembla que no, però això exigeix un procés de digestió i maduració que resulta més fàcil d'aconseguir seguint la via de la insubmissió a la PSS. Primer objectar a la mili i en el seu moment, quan aquest arribi, al srvei substitutori.

Una altra de les possibilitats que es van plantejar a l'assemblea, i que també havia estat discutida en altres, va ser que el CNOC no acceptés per indicacions del govern les re-objeccions. Això no és impossible, encara que, per descomptat, hi ha precedents de gent que ha renunciat, per diversos motius, al seu estatus d'objector (se sap d'uns 200 casos acceptats). En qualsevol cas és un risc que hem de córrer, ja que almenys ja s'hauria aconseguit l'enrenou que crearia políticament la re-objecció.

Es va informar que a Catalunya ja s'havien recollit quasi el mínim de re-objeccions establert, que era de 100. S'anima, doncs, al personal a

afegir-se perquè el tema sigui quelcom impactant. El límit -primer plaç- per al seu lliurament és, en principi, el 5 de març, però s'avançarà automàticament en cas que el govern prengués alguna mesura d'exempció per decret.

Respecte al tema de la insubmissió, en concret, es va recordar que era necessari posar en contacte a la gent que va objectar a partir del '87 per fer un sondeig (segurament mitjançant algun escrit) per tal de veure quanta gent està disposada a seguir la via de la insubmissió.

Es va informar que ja s'havia contactat amb possibles entitats receptores d'objectors per informar-los de la postura del MOC i exigir-los que no sol.licitin objectors. També hi havia contactes amb sindicats per tal que denunciïn la pèrdua de llocs de treball (acomiadaments o llocs de treball que es deixen de crear) que suposa la PSS a llocs com l'administració, RENFE, Creu Roja, Patrimoni Nacional -museus-, ICONA.

Es va informar també que es crearia una coordinadora amb tots els grups, entitats i organitzacions interessaats en treballar a la campanya d'insubmissió.

Es va acordar que el dimarts seria el dia reservat per reunir-se en el Casal tothom que estigui interessat en la campanya.

Respecte a les qüestions pràctiques, es va recordar que és important, tal i com es va remarcar en l'Assemblea de Madrid, que la gent no faci al.legacions ni sol.licitud de pròrrogues d'incorporació a la PSS, per tal que sigui el màxim nombre de gent la que es declari insubmissa a la llei.

Algunes intervencions van insistir en que la gent ha de tenir clar que la insubmissió és i serà col.lectiava en totes les passes que s'hagin de donar, tant a l'hora de declrar-se insubmis com quan s'hagin d'afrontar possibles represàlies.

Ningú anirà sol a declarar-se insubmis o a enfrontar-se a un judici o detenció. Tot es farà en grup: si hi ha gent que és reclamada a presentar-se a l'"autoritat" de torn, s'esperarà fins que els que estan en aquesta situació siguin un grup nombrós per tal d'evitar represàlies.

Per últim també es va recordar que en diversos barris hi ha grups de MOC, Mili-KK o ateneus que estan treballant el tema de l'objecció/insubmissió a nivell de barri i que per a informació o en cas de voler col.laborar també podeu adreçar-vos-hi.

Es va acordar cel.lebrar en el termini d'un mes i mig (el 12 de març, dissabte) una altra assemblea general, per tal d'avaluar la situació i el resultat de la campanya fins el moment.

Al migdia, un cop acabada l'assemblea, va haver-hi una petita roda de premsa amb l'assistència d'"El Periódico", "Diari de Barcelona" i "Krak Ràdio".

PATRIC

GRUPS DE COMARCA

A la tarda del mateix dia 30 de gener i al Casal de Barna, hi va haver una reunió amb grups de comarques. Feia temps que no ens trobàvem tant de gent de llocs tan diferents en una mateixa habitació per parlar de la situació: gent del Bages, del Vallès Occidental, del Segrià, del Penedès, del Maresme, del Baix Camp, de l'Alt Empordà, del Tarragonès i, finalment, del Barcelonès.

Es va repetir alguna de les discussions que al matí s'havien plantejat: bàsicament el tema de la re-objecció. S'afrontaren coses més pràctiques, com la confecció de material i finalment es decidí d'ampliar l'àmbit de l'assemblea convocada pel 12 de març a totes les comarques. Això comportava que la reunió s'hauria de començar a mig matí per allargar-se tota la tarda, per deixar temps a la gent de fora que pugui arribar-hi.

A l'hora de constatar el treball realitzat pels grups es podia comprobar que la dinàmica és força desigual: així, la gent de Reus, a hores d'ara, ja han imprès un cartell i un adhesiu contra la Llei d'objecció i per la insubmissió; per altra part, tenen contactes amb entitats i organitzacions que s'han compromés a no acceptar objectors per complir la PSS.

D'altres grups, però, venien a la reunió per veure com estava el pati i la major part mantenia un treball mínim de reunions i cintactes amb els objectors de la zona.

Assemblea d'objectors universitaris

El personal universitari ens fa arribar la convocatòria de l'assemblea que pensen realitzar el primer de març a la Facultat de Geologia de Pedralbes. Per més informació cada dimats i dijous trobareu la gent reunida a les 2 del migdia a l'aula d'alumnes de la mateixa Facultat de Geologia.

fondo moc

CONVOCATORIA D'ASSEMBLEA

Una de les decisions preses a la darrera assemblea del 30 de gener a Gràcia, va ser la de convocar una altra pel dia 12 de març. Posteriorment, a la tarda, en la reunió amb els grups de comarques es va decidir que s'ampliés la convocatòria a tota la gent de comarca. Això implica fer petites modificacions en la programació original: caldrà retardar l'inici de la reunió perquè tothom pugui arribar-hi i, en conseqüència, allargar durant tota la tarda el debat.

Un dels motius de la convocatòria de la nova assemblea era el poder debatre a fons els temes que havien quedat penjats en la darrera: principalment la qüestió de la insubmissió. Així mateix es va prendre el compromís de clarificar punts que es van plantejar a l'assemblea de Gràcia; se suposa que haurien d'estar clars, però van encallar el funcionament de la reunió. Amb la sana intenció de poder tenir uns elements mínim a partir dels quals començar els debats, es va proposar de fer un recull de material i ponències. D'aquesta manera el dia 12 de març la gent podrà presentar-se amb "la lliçó apresa". Tota aquesta documentació es recollirà al Casal i la podeu començar a demanar a partir de primers de març.

El lloc de l'assemblea serà el Centre Cívic de la Sagrera, al carrer Martí Molins, 29. Tel.: 351.17.02. Metro de "Sagrera". La convocatòria és a les 11 del matí. La gent de comarques que volgueu venir un dia abans o quedar-vos el dissabte, sinó teniu lloc a on dormir, fóra necessari que truquessiu al Casal per demanar-ho.

Així mateix, els de fora que no pugueu passar per Barna a recollir el material, truqueu-nos i us l'enviarem contra-reemborsament.

Finalment, tots els que volgueu fer arribar material per incloure en el dossier de ponències haurieu d'entregar-lo abans de finals de mes.

HASAÑAS BÉLICAS 3

Ray '88

RESUMEN DE LO PUBLICADO:

DIRK Y CLARK CRUZAN LA SELVA CAMINO DE ZANZIBAR CUANDO SON SORPRENDIDOS POR UNA PATRULLA QUE LES CONFUNDE CON AGENTES ENEMIGOS...

COGE EL ARMA Y DISPARA, DIRK!

DISPARA, DIRK, POR EL AMOR DE DIOS

FINALMENTE...

BANG!

... LA BALA HACE IMPACTO EN LA EMPUÑADURA DEL CUCHILLO (COMO EN LAS PELÍCULAS) Y HACE PONER EN FUGA AL MORO...

GRACIAS DIRK, ME SALVASTE LA VIDA!

...TODAVÍA ME PREGUNTO COMO LO HISE!

TRAS UNA MARCHA DE 3 DÍAS Y 7 NOCHES, NUESTROS AMIGOS LLEGAN A MAKASSAR, CAPITAL DE ZANZIBAR

YA ESTAMOS A SALVO!

...PERO IGNORAN QUE ZANZIBAR, ALIÁNDOSE CON EL ESTADO ESPAÑOL, TAMBIÉN HA ENTRADO EN GUERRA Y AHORA SON BUSCADOS COMO DESERTORES AL EJERCITO... SUS VIDAS ESTÁN DE NUEVO EN PELIGRO ...

WANTED

CHRIS SMITH

BLACK JONES

PELIGROSOS OBJETORES DE CONCIENCIA

$ 50.000 $

CIELOS!

EH, EXTRANJEROS! SÍ QUEREÍS SALVAR LA VIDA, ACUDIR ESTA NOCHE AL BAR DE RICK...

NUESTROS AMIGOS SIGUEN EL CONSEJO DEL VIEJO MENDIGO...

RICKS

CAFE AMERICAIN

... ALLÍ LES ESPERA UNA GRATA SORPRESA...

YOU MUST REMEMBER THIS...

...NANCY!

...A KISS IS JUST A KISS.....♫.....

...CUANDO EMPEZÓ LA GUERRA VINE A ZANZIBAR EN BUSCA DE TRABAJO, POR SUERTE, RICK ME ACOGIÓ EN SU BAR Y ME OFRECIÓ EL PUESTO DE CANTANTE...

RICK?... QUIEN ES ESE MISTERIOSO RICK?

...POCOS LE CONOCEN DE VERDAD... UN MERCENARIO? AVENTURERO? JUGADOR?

...DE CUALQUIER MODO, ÉL ES EL ÚNICO QUE OS PUEDE AYUDAR EN ESTOS MOMENTOS...

... PUES ÉL TIENE LOS SALVOCONDUCTOS CON LOS QUE PODREIS TOMAR EL AVIÓN DE LISBOA...

LOS FAMOSOS SALVOCONDUCTOS!

...EN EFECTO, Y SON VUESTRA ÚNICA OPORTUNIDAD DE SALVACIÓN ...INTENTARÉ CONVENCER A RICK...

... DESPUÉS

RICK, CARIÑO...

QUÉ QUIERES, MUÑECA

AYUDARÁ RICK A NUESTROS AMIGOS?

blanc negre

A LOS OBJETORES.

NO TE PIERDAS LA PROXIMA ENTREGA!

fondomoc

I·N·T·E·R·N·A·C·I·O·N·A·L

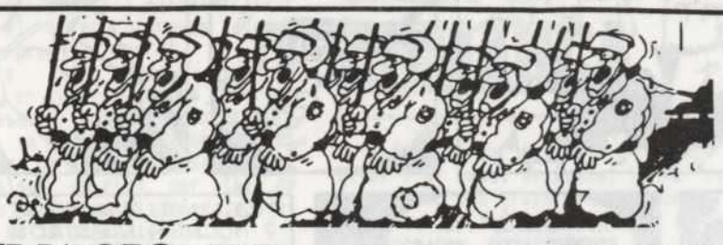

SITUACIÓ DE L'OC A IUGOSLAVIA

L'evolució de la legislació de l'OC a Iugoslàvia us serà força familiar, tal vegada us pot recordar temps no gaire llunyans en un país força proper.

Tot comença al maig del 87, quan els Testimonis de Jehovà, de la mà del seu advocat, Slodovan Perovic, adrecen una Demanda per a la Protecció de la Constitucionalitat i la Legalitat (àlies recurs d'inconstitucionalitat) al Tribunal Constitucional de Iugoslàvia.

En aquesta demanda/recurs s'analitza i es qüestiona la constitucionalitat de certs articles del Codi Penal del SFRY i de l'Acta del Servei Nacional de Guerra.

El 25-N el TC rebutjà aquesta iniciativa. El problema el ventilà la justicia declarant que "el servei militar és la més alta obligació i el més alt honor per a tots els ciutadants i no cal qüestionar aquesta obligació". Sembla ser que es vol aparcar el problema de l'OC per a temps millors.

De fet, acceptar aquest recurs fóra canviar massa llei al país i això és contraproduent. El processament dels OC a Iugoslàvia és força complicat, car hi ha diferents codis que regulen les diferents situacions. La Constitució estableix que la Defensa (no el servei militar) és l'obligació prioritària del ciutadà i refusar aquesta obligació comporta ser castigat.

El processament dels OC ve regulat per l'article 65 del Servei Nacional de Guerra, que permet la "deportació forçosa" a una unitat militar al recluta que no respongui a la crida a files. Llavors hi ha el Codi de Faltes, que contempla la possibilitat de condemnar (1 a 10 anys) als que no acceptin les armes.

Finalment aquí us adjuntem una llista dels OC empresonats a Iugoslàvia. No us poden fer arribar les adreces d'on es troben, car aquesta informació és inaccesible per a en Marko i companyia.

"BENJA"

nom	lloc d'origen	sentència de presó	cops empresonat
Darko Strus	Kranj	3 anys	dos
Miran Pavlic	Radovljica	3 anys i 6 mesos	
Rudolf Meden	Ljubljana	3 anys i 6 mesos	un
Janez Novak	Litija	3 anys	
Marko Lencek	Ljubljana	3 anys i 6 mesos	un
Stefan Prapretnik	Maribor	2 anys i 8 mesos	
Darko Yalenta	Maribor	11 mesos	
Majcen Benjamin	Maribor	3 anys	
Kukli Ota	?	3 anys	
Janko Cehtel	Maribor	1 any i 6 mesos	un
Toni Bergaver	Maribor	1 any	un
Rajko Yalenta	Maribor	1 any	un
Dragan Yeljkovic	Njegotin	3 anys i 6 mesos	un
Joze Rakuso	Gornja Radgona	3 anys	un
Samo Acko	Maribor	1 any i 6 mesos	un

CARTA DE MICHALIS MARAGAKIS

A principis del mes de gener vàrem rebre una postal des de la presó a on es troba tancat Mikalis Maragakis. Com ja deveu saber el primer desembre, Dia internacional del Presoner per la Pau, es va realitzar una acció en el Consulat de Barcelona. Posteriorment se li va enviar una carta amb retalls de premsa i explicacions del que va ser l'acció. La postal que ara hem rebut és la seva resposta i agraïment a tot el que s'ha estat realitzant.

Ens explica que, tot i la dura situació en què es troba, no defalleja en els seus ànims i ens convida a continuar en el treball per la seva llibertat i en contra del militarisme.

EL FUTUR ICOM'88

No sé si recordareu el magistral resum/informe aparegut al n.3 d'aquesta enginyosa publicació, pel que fa a la Trobada Internacional d'Objectors de Consciència (ICOM'87). El cas és que, segons es va decidir a aquesta trobada, el proper ICOM tindrà lloc a Eslovènia els dies 26,27 i 28 d'agost d'enguany.

Bé, la qüestió és que ens han arribat els primers documents (els n. 1 i 2) de l'ICOM'88 amb data 19 d'octubre i 12 de desembre del 87. I, alhora, un informe sobre l'OC a Iugoslàvia amb un escrit de solidaritat als MOC's d'"Espanya". Creiem que queda prou demostrada l'eficàcia d'aquests xicots eslovacs, perfectament capaços d'organitzar una trobada internacional.

Als documents se'ns fa saber que ja s'està començant a preparar l'ICOM'88, que aquest any està preparat conjuntament amb la gent del Peace Movement Working Group d'Eslovènia, el People for Peace Culture d'Eslovènia, el War Resisters International de Londres, l'European Boreau for Conscientious Objection de Brusel.les i la Vereniging Diensweigeraars d'Amsterdam.

D'aquest inici organitzatiu hom resaltaria les gestions de Marko Hien i els seus companys eslovacs, perquè objectors de Bulgària, Hungria, Romania, Polònia, Txecoslovàquia, RDA i Turquia puguin ser presents entre els països participants de l'ICOM'88. Aquest fet no és tan complicat, perquè la situació geo-política de Iugoslàvia permet l'entrada al país de ciutadans de la major part dels països de l'est sense necessitat de visat.

fondo moc

ACCIONS

consolat de Grècia

Ja vàrem avisar en l'anterior MOCADOR: el que passa a Grècia ens preocupa i no podem estar d'expressar-ho.

Cada any pel primer de desembre se celebra el Dia Internacional del Presoner per la Pau. Aquesta data, sense gaire tradició al nostre país, és motiu de mobilitzacions i accions arreu del món (o gairebé). Així el World Resisters' International confecciona un llistat de presos de consciència per motius pacifistes o antimilitaristes i demana als grups que realitzin accions de solidaritat, ni que sigui una carta de suport.

La trista realitat és que quan arriben les llistes, tan sols de veure la quantitat de gent empresonada i represaliada, t'adones que la situació a molts països és molt més greu que aquí, que ja és dir. Només que es volgués enviar una postal a tots i cada u dels inclosos en la relació seria, poc o molt, el pressupost de tot un mes.

De totes maneres això no ens desmoralitza i, sigui perquè el tema de Grècia és una mena d'obsessió, o perquè aquest estiu a Holanda vàrem conèixer en boca seva la situació que pateixen, o tan sols perquè la primera acció del 15 de maig al consolat va quedar frustrada en part, vàrem decidir tornar a repetir.

El dia "d'autos" un grup inferior a la dotzena de mocosos ens vam introduir en les oficines gregues amb tot el material apunt: una pancarta, uns pots de fum i un manifest per entregar al Cònsul (que, per cert, no vam trobar). L'acció tenia que ser ràpida perquè en el plantejament no entrava el supost de quedar-nos-hi, o de forçar la intervenció de la Policia.
El terreny era del tot conegut, no inutilment havíem vingut un parell o tres de cops anteriorment.

Així, doncs, trucàrem a la porta i ens va obrir la mateixa senyora de sempre: més enllà dels cinquanta anys, molt simpàtica i parlant un català del país (del d'aquí). Va anar d'un pél: la portera, ficant-se allà a on no li demanaven, intentava avisar per l'interfono que un grup nombrós de "sospitosos" pujaven cap a les oficines. Afortunadament no hi va ser a temps.

De bon principi tot anava de primera. Fins i tot quan vam explicar que volíem entregar un a carta de protesta per la situació dels objectors a Grècia no s'ho van pendre de cap manera especial. En aquells moments ja s'havia afegit un altre personatge a la colla que més endavant seria el que donaria més joc: més gran que la senyora que ens va obrir, d'orígen grec per la manera de parlar i força nerviós com després comprovàrem.

Va arribar el punt en que els hi anunciàrem que teníem intenció de penjar una pancarta i encendre uns pots de fum en el balcó que dona al carrer. El tenieu que haver vist!!! Aquell home es va encendre, posat una fera!!!. Evidentment no teníem cap intenció d'iniciar un debat sobre la legitimitat o no de la nostra acció, o de la situació dels objectors a Grècia. Vàrem anar per feina mentres aquell bon home ens seguia, vermell com una tomata i cridant frases com: **Esto es terrrritorio grrrriego** o **Lamarrremos a la policia**. La veritat es que teníem que d'un moment a l'altra li agafés un atac d'alguna cosa. L'acció, però, aviat es va donar per acabada. Abaix la premsa fotografiava el balcó (veure El País de l'endemà). A més amb una satisfacció amb la que no comptàvem en un principi: havíem estat a Grècia per uns minuts sense que el viatge no hagués costat res.

La puntilla final la va donar la policia. Evidentment no va arribar a temps d'assistir a la representació del consulat. Però, pel que es va comprobar, els funcionaris grecs deurien posar una denúncia: aquella mateixa tarda, en plena reunió del Milikk, es presenta un marró al Casal buscant al **"Responsable de esto"** (?!). Després de no poca estona el pobre home va conseguir explicar-se i va resultar que demanva pel President del MOC!!. Primer intentàrem explicar-li que això no existia (el càrrec de President) i, com que es veia que per aquest camí no solucionaríem, res a la fi li vam dir que no hi era.

El collonut es que van tornar, jo no sé si una o dues vegades més, insistint en trobar el President perquè es presentés a no sé quin Jutjat per declarar respecte a no sé quina denúncia. Per un moment vàrem témer que finalment vinguessin i s'enduessin la primera persona que hi hagués. Però des de llavors fins avui, i ja fa més de dos mesos, no n'em tingut més noticies.

De totes maneres no ens estarem de res i si convé els hi donarem, als grecs, motius per posar les denúncies que vulguin. Tornarem!!

Gustinet.

SARAGOSSA

Arrel de l'ateemptat d'ETA a Saragossa el 13 de desembre de l'any passat, el MOC es va sumar a una convocatoria de concentració en protesta per aquella acció. El fet va aixecar força polèmica a nivell intern, no tant pel fet que no hi hagués unanimitat en la condemna de l'acció, sinó pel caire d'acció que s'havia proposat per expressar aquest rebuig i el temor que pogués caure en la instrumentalització per part dels mitjans de comunicació, situant-nos en un dels bàndols. Evidentment, si algun sentit tenia realitzar aquella acció de protesta era, precisament, per deixar ben clar que nosaltres ni combreguem amb l'estratègia armada d'ETA ni amb la politica policiaca i terrorista de l'Estat. I amb aquesta intenció es va distribuir una nota, en el moment de l'acció, a on s'intentava explicar tot això. Un altre tema és que la premsa no tingués cap voluntad de difondre-la. com va ser:

"Els sotasignants, persones i col.lectius que defensem el dret dels pobles a rebelar-se contra estats d'opressió; que defensem el dret d'autodeterminació per al poble basc o qualsevol altre; que no considerem un mur infranquejable l'actual constitució que nega l'exercici de dit dret i consagra un sistema econòmic de lliure mercat; que som contraris a la pena de mort i denunciem l'us d'armes de foc per la força pública que provoca tot sovint víctimes mortals entre presuntes terroristes o qualsevol altra mesura d'excepció que reforci la tendència cap a un estat policial; i que denunciem la continuitat encoberta de la tortura en el nostre país;

"Convençuts que els actes no poden contradir allo que les paraules propugnen, i que la passivitat col.labora a mantenir l'ordre existenrt i és, per tant, el pitjor enemic de la no-violència que postulem com a força transformadora, creiem que davant d'actes terroristes com els practicats per l'organització basca ETA -el d'Hipercor, el recentment ocorregut a Saragossa o qualsevol altre- és el nostre deure moral i polític solidaritzar-nos activament amb les seves víctimes, siguin nens, dones, persones civils en general o membres de la força pública.

"Creiem, a més, que la solidaritat amb les víctimes de ugalsevol condició, i la denúncia de la violència d'un terrorisme inútil i cruel exigeix també oferir alternatives a la violéncia estructural i institutcional d'on ha sorgit aquella, i on cerca legitimar-se. Per això, cridem a totes les persones de bona voluntat a col.laborar activament en la recerca d'una via política. civil i pacífica que doni solució al problema basc,

- exigint la fi immediata dels actes terroristes, de la pràctica de la tortura, i la derogació de la legislació antiterrorista.
- oposant-nos enérgicament a tota

temptativa de reinstauració legal de la pena de mort i a l'ús de les armes de foc per la força pública que es cobre víctimes mortals.

- defensant el dret a l'autodeterminació i proposant, en conseqüència, la necessària reforma dels texte constitucional.
- oferint la nostra solidaritat activa a un moviment d'alliberament nacional basc que respecti la vida dels altres, desmilitaritzi la seva lluita i retorni el protagonisme a la societat civil.

Justicia i Pau, Artesans de la Pau, Pax Christi, Fundació per la Pau, En Peu de Pau, Associació d'Objectors de Consciència, Moviment d'Objecció de Consciència".

I.N.E.M.

Com a resposta a l'aprovació pel Consell de Ministres del REglament de la Prestació Social Substitutòria (PSS), el dia 20 de gener al matí, un grup d'uns 20 objectors del MOC vam anar a les oficines que l'INEM té al carrer del doctor Dou de Barcelona, amb la intenció de demostrar al govern i a l'opinió pública el que representa el servei civil substittutori i les conseqüències que podria portar, si és que algun "colaborador social" l'arribés a fer mai: La pèrdua i/o la no-creació de llocs de treball i la ineficàcia dels "serveis".

L'acció va consistir en una demostració del treball que podrien fer una brigada de "colaboradores sossiales" a les ordres d'un "superior" pseudo-militar-curt-de-gambals-instructor-de-expedientes-disciplinarios (rerpesentat per en Sergi) que ens manava netejar unes oficines públiques. Mentre els 20 "cclaboradores" netejàvem les oficines tan acuradament com sabíem, en "Gustinet" retransmitia en directe, i pel megàfon, totes les incidències de l'acció i explicava als presents (treballadros de l'INEM i aturats) el que representaria l'aplicació de la Llei d'objecció.

Desgraciadament per la integritat dels locals, les nostres aptituds per realitzar "servissios sossiales" van quedar demostrades davant dels ulls d'incredulitat dels presents: vam deixar l'oficina amb les condicions adequades perquè s'haguessin de crear 20 llocs de treball del gremi de la neteja per deixar l'oficina en les condicions higièniques adequades.

Tota l'acció va ser observada i fotografiada pels periodistes de diaris barcelonins: reprodum la nota publicada el dia 21 pel Diari de BArcelona on es pot comprobar la capacitat visual d'alguns dels seus redactors i on s'inclou una bonica fotografia de com va quedar l'oficina després de l'acció.

Miquel

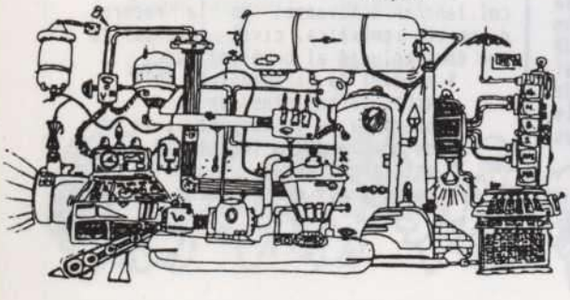

Protesta dels objectors a l'Inem

◇ **Barcelona. – Trenta membres del Moviment d'Objectors de Consciència (MOC) van fer ahir al matí una acció de protesta davant les oficines de l'Institut Nacional d'Ocupació (Inem) del carrer doctor Pou de Barcelona, contra el servei civil substitutori aprovat divendres passat pel consell de ministres.**

Els objectors van netejar l'oficina mentres enganxaven cartells i repartien octavilles on expliquen la seva oposició al servei que substitueix la *mili*. Segons va manifestar un portaveu, el servei civil "farà desaparèixer llocs de treball i no és més que una manera d'aconseguir mà d'obra barata".

El MOC, que propugna la postura de insubmissió –negar-se a formar part d'aquests serveis–, creu que la nova llei "castiga els objectors amb un servei que dura sis mesos més que la *mili* i pot arribar a durar un any més que el serveis tradicionals". Els objectors consideren que el règim penal i disciplinari que regirà en el nou sistema "és molt més dur que el del servei militar".

Narcís Serra

ACTIVITATS DEL CASAL

Una de les propostes de la darrera assemblea de Gràcia, fou que es dediqués un dia a la setmana exclusivament al treball de la insubmissió. Finalment, a partir d'aquest mes de febrer, cada dimarts es concentrarà tot el treball. De moment ja s'ha realitzat una reunió amb organitzacions i forces polítiques interessades pel tema i s'ha confeccionat una mena de programa d'activitats del qual el qüestionari que publiquem en aquest Mocador n'és una part important a l'hora de plantejar altres feines.

Dels altres dies, els dimecres es dedica a la reunió setmanal de MOC i el dijous és el senyalat pel personal que confecciona el Mocador que, dit sigui de pas, amb la nova línia plantejada va necessitat de reforços.

Full de vinculació

Un dels primers objectius que ens hem marcat al confeccionar i fer-vos arribar el MOCADOR és que pogueu estar al corrent del que fem i desfem la gent del MOC i de la situació de l'objecció i l'antimilitarisme en general. Però també una altra funció és la de que vosaltres pogueu participar-hi de la manera més intensa, inplicant-vos en el treball. Per això us fem arribar les adreces dels diversos grups de comarques i us demanem que contesteu una sèrie de qüestions que ja us vàrem plantejar en el primer número i que, transformades, us plantegem de nou en aquest.

Però un altre element important és l'ajut econòmic. Amb el MOCADOR no pensem salvar l'economia del MOC, però un dels objectius mínims és que sigui autosuficient. Si cada una de les persones a les que arriba el butlleti ens fes arribar ni que fossin vint miserables duros mensuals us podem assegurar que no patiriem tant.

Així, doncs, animem als que us arriba el MOCADOR per primer cop que ens feu arribar aquesta butlleta de vinculació per poguer-lo seguir rebent. Als que us heu vinculat, però no col.laboreu econòmicament, us animem a fer un petit esforç i a amollar calé. Finalment recordar als que us vàreu comprometre a cotitzar a través del Casal o del compte corrent a fer-ho efectivament.

Per animar-vos a invertir en aquesta "empresa" a partir d'ara oferirem una serie de serveis: descomptes en la subscripció d'altres revistes com la "Puça i el General" o "En Pie de Paz", que poden arribar al 25%; descomptes de fins un 25% en llibres; ajuts en la matriculació a cursos o seminaris com els que organitzen el CIDOB (Centre d'Informació i Documentació Internacional de Barcelona) o la Universitat per la Pau al llarg de l'estiu; us arribarà gratuitament els diversos monogràfics que en aquests moments ja s'estan treballant (Manual d'acció directa, Dossier sobre la insubmissió a Europa...) i altres possibilitats que s'estan començant a gestar (Confecció d'un Fons de Documentació). Tot això i propostes que vosaltres mateixos ens podeu presentar a canvi d'una vinculació econòmica que no sigui inferior a les mil pessetes cada trimestre. Tan sols és necessari que en la butlleta de col.laboració econòmica afegiu, en l'apartat d'"Observacions" allò que us interessi.

I, a un altre nivell, us volem engrescar a tots plegats per que ens feu arribar noticies per publicar, amb la qual cosa ens estalviareu molta feina a la redacció.

MERCÈS I PETONS

Comissió d'Hisenda i Altes Finances.

DADES PERSONALS:

nom i cognoms:.....
adreça: carrer ..... n. .....
població..... barri i Dte. postal .....
..... comarca ..... tfn. .....
data de naixement .....

"SITUACIO MILITAR": ☐ Exempt/a
☐ No allistat o allistat sense declarar-se objector
☐ Declarat objector: a la reserva
pendent de la PSS

PARTICIPACIO EN EL MOC: ☐ Economicament (emplena la butlleta)
☐ Activament. (subratlla els àmbits que més t'interessen)
-Treball de comarca, local o barri. -Difusió de l'objecció -Objecció fiscal. -Insubmissió. -Anti-mili (MiliKK). -Publicacions (Mocador). -Antimilitarisme. -Accions. -Jurídic. -Altres: .....

DADES PROFESSIONALS. Tot allò que saps fer o domines i pot ser d'utilitat pel MOC: idiomes, dret, informàtica, música, dibuix o disseny, fusteria, disposar de furgoneta o avió, contactes interessants (amb el SIM o el Mossad), alpinisme, cuina., etc.....

OBSERVACIONS:

BUTLLETA DE COL.LABORACIO ECONOMICA.

Voldria aportar la quota de ..... ptes. cada

☐ TRIMESTRE
☐ SEMESTRE
☐ ANY

per mitjà de
☐ domiciliació bancària
☐ en efectiu al Casal (de 6 a 9 del vespre) a amb taló
☐ ingrés al compte corrent 939-14 de l'Agència 546 de "La Caixa" (feu-nos arribar una còpia del resguard)

Per domiciliació bancària:

Banc
..... Agència .....
Caixa
Compte corrent
Població ..... Num. .....
Llibreta d'estalvi

Banc o Caixa domiciliat al carrer ..... núm. .....
de ..... Dte. postal .....
Jo (Nom i cognoms) .....
domicial al c/pç .....núm. .....
de ..... autoritzo al pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a ..... de ..... de 19.....

(signatura)

Observacions:

fondo moc

QÜESTIONARI

Un dels temes més urgents que a hores d'ara es presenten amb l'intent de posta en marxa de la PSS és l'organització i coordinació de la insubmissió. Per les informacions recollides en declaracions provinents de la mateixa "Oficina para la Prestación Social Sustitutoria" sembla que pel mes de setembre els primers "colaboradores sociales" haurien d'iniciar la PSS. Així mateix, pel que sembla, la intenció de l'administració és de cridar la gent més jove, ço és, als que facin al llarg del 88 els 19 anys. Evidentment, això no representa cap sorpresa... Sabiem que el principal problema que té l'administració es la xifra elevada d'objectors acumulats i la convicció amb que aquests, majoritàriament, han expressat la seva posició a la PSS. D'aquesta manera una possibilitat que se'ls planteja és la de cridar un nombre reduit de gent jove, previsiblement menys incorporada en la crítica a la llei i, per tant, sense tenir tan assumit el tema de la insubmissió.

Aixi, doncs, una de les feines que iniciem amb aquest qüestionari que us fem arribar és conectar i iniciar el debat entre la gent que aquest any fa els 19 anys. El qüestionari parteix de la idea de poder realitzar un cens amb què treballar: més endavant hi ha les propostes de reunions de dimarts, de la redacció i firma d'una declaració d'insubmissió, de la coordinació per barris o a nivell local de la gent que es troba "potencialment" en situació de possible cridat per incorporar-se. Però es fa del tot necessari tenir les dades suficients perquè en qualsevol moment puguem localitzar a tot el personal.

Finalment un avís: atenció al correu certificat que us pugui arribar. El fet de firmar l'entrega de qualsevol carta pot posar en marxa un periode de temps que després serà imprescindible per coordinar la gent i presentar possibles alegacions o recursos. Al "lloro", doncs, a qualsevol carta que us arribi del Ministeri de Justicia, i aviseu qualsevol familiar o persona propera que pugui firmar en lloc vostre que no ho faci. En qualsevol cas poseu-vos en comunicació immediatament amb el Casal o el contacte que tingueu més proper. Però sobretot: **No firmeu res!!**

Cognoms ..... Nom .....

Adreces (afegiu les eventuals de cap de setmana o vacances per poguer-vos localitzar en qualsevol moment)

Carrer ..... Població i Dte. Postal .....

....

....

Telèfons a on us poguem localitzar o a algú que pugui avisar-vos. Afegiu els horaris aproximats.

No. ..... horari ..... No. ..... horari .....

....

Data de naixement .....

Data de tramitació de l'objecció de consciència (OC) .....

Data de reconeixement de l'OC. .....

Número d'expedient del CNOC. .....

Sobre organització.

Estàs treballant o organitzat en algun grup antimilitarista o d'objecció? Quin i a on? .....

Conèixes a gent en la mateixa situació de possibles cridats per la PSS? .....

Quines possibilitats, de temps i ganes, tens per posar-te a treballar en la campanya d'insubmissió? .....

A quin nivell t'implicaries? Dedicació intensa; Accions; Recollir informació i dades sobre la PSS; Treballar contactes amb entitats que poguessin acollir "colaboradores sociales" (Quines? .....); Participar en l'elaboració del cens i coordinació d'insubmissos; Integrar-se en el treball de la plataforma d'organitzacions oposades a la PSS (Ateneus Llibertaris, Mili-kk, Joves Independentistes de la Crida, ...); Contactes a nivell de sindicats i organitzacions de treballadors per denunciar i intercanviar informació sobre la PSS; Altres .....

.....

Observacions:

fondomoc

El MOC i les dones, les dones i el MOC, les dones del MOC i altres conjuncions

Quan de vegades es parla de tasques específiques del MOC, a mi em dóna la impressió que hi ha una concepció (si més no, subjacent, com una bruma que no es vol veure) jeràrquica dels diferents temes. Si hi ha tasques específiques vol dir que hi ha tasques marginals.

Caldria, doncs, canviar aquests termes absurds i parlar de prioritats en el temps.

El tema de la dona i l'antimilitarisme és un d'aquests marginals que, a més, no es poden reconvertir en tema de no-prioritat en el temps.

Dins del MOC s'està començant a treballar aquest àmbit en relació a la prevista llei d'incorporació de les dones a les Forces Armades.

Suposo que encara hi haurà gent que no veurà clar perquè dins del MOC es planteja aquest tema (em consta que n'hi ha). Fins i tot s'ha parlat de solidaritat de les dones del MOC cap els objectors.

Hauriem d'anar assimilant tots que ningú es solidaritza amb ningú, sinó que els problemes ens afecten de diferent manera.

No sé si està gaire en coherència amb el que porto dit fins ara, però em fa gràcia retraure l'últim congrés del PSOE. Allà es van prendre una sèrie de decisions sobre la participació de les dones a la direcció del partit: per exemple, ha d'haver-hi un percentatge de participació, el 25%, de dones en aquests àmbits de poder. Això, tanmateix, no és exclusiu de la socialdemocràcia espanyola. En els països del nord d'Europa, fa temps que les dones tenen un percentatge, al voltant del 40%, mínim de participació a les llistes electorals.

És a dir: s'han integrat les lluites d'alliberament per raons de sexe.

L'argument és: igual que fa anys es va lluitar per la incorporació dels obrers als parlaments, i els que estaven en contra deien que els parlamentaris eren escollits per raons de capacitat, lluitem perquè les dones tinguin representació i ens trobem amb el mateix obstacle.

No deixa de fer gràcia tot això. Sobretot tenint en compte que la dona és integrada, com ho foren els obrers, i aquí no passa res; es continua amb la "retahila" de la societat plural i democràtica.

Bé, canviant de terç, les dones que treballen al MOC o grups semblants som les ovelles descarriades que riem d'aquestes històries.

¿De què serveix tot això si segueix havent-hi un poder, una jerarquització i, per tant, una militarització social?. En aquest sentit, prenc pes el MOC com a àmbit de lluita.

Evidentment es podria aprofundir molt més en el lligam intrínsec que hi ha entre la lluita antimilitarista i la d'alliberament (per raons biològiques -dones-, per raons d'opció sexual -homosexuals, etc.).

De moment tenim, però, prou sabent que l'exèrcit no és més que el símptoma materialitzat d'una societat militaritzada tant pel que fa a la seua estructura com als valor que, més subtilment, estan arrelats.

Això, potser, no es veu tan clar a l'Estat Espanyol, car l'exèrcit està endarrerit en relació al discurs d'altres institucions. Però és qüestió de temps. A la resta de països "civilitzats" -llegim hemisferi nord més Austràlia, salvant alguna excepció- l'exèrcit és mes proper al poder governamental perquè és menys prehistòric i més subtil en el seu discurs. Així, països amb exèrcit voluntari no tenen cap problema de mà d'obra tant de dones com d'homes.

Per tot això hi ha dones antimilitaristes i no dones solidàries amb els "objectors". (1)

D'altra banda, no es pot seguir considerant aquesta tasca -el tema de la relació entre l'opressió de la dona i l'opressió social- com a pròpia de les dones. Si no és així, es seguirà considerant marginal i no prioritària.

Això no vol dir que tothom es posi ara a treballar el tema,sinó que cal que s'assumeixi com a propi en el conjunt d'un discurs antimilitarista. No es pot seguir atorgant un espai per al tema si només es veu com una mena d'obligació perquè no diguin que el MOC és masclista.

(1) "Objectors" està entre cometes perquè penso que darrera d'aquesta concepció divisòria del treball de les dones dins del MOC s'amaga una concepció simplista de l'objecció de consciència: una mena d'èlit masculina amb problemes amb les institucions.

SUSANNA

fondamoc

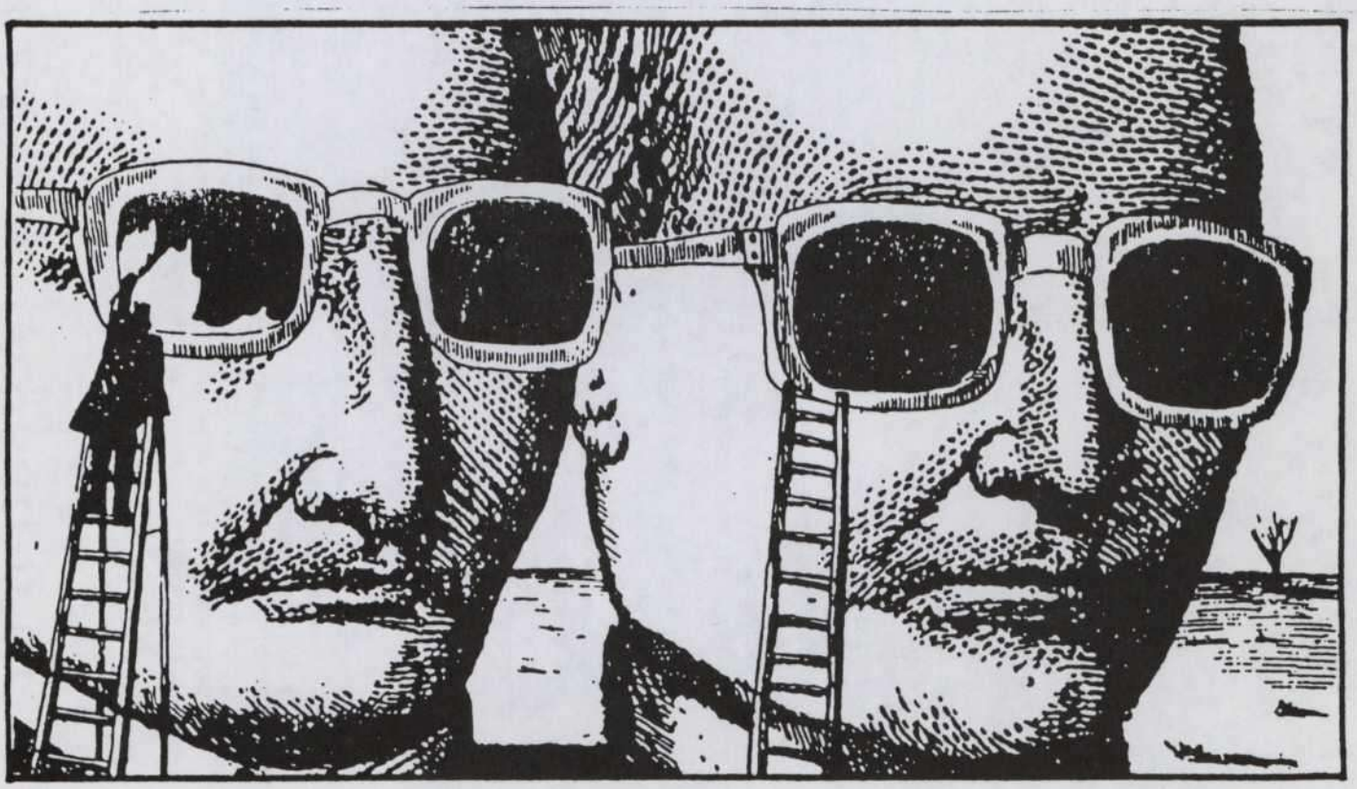

La insumisión como alternativa a la Ley de Objeción de Conciencia

egin martes, 29 de diciembre de 1987

Un compromiso serio por la Paz supone no sólo luchar por hacer desaparecer las armas de destrucción masiva y el comercio de armamento convencional que empobrece al Tercer Mundo, la cuestión es erradicar los valores que, alguna vez, los hicieron posibles. Para ello, es necesario fortalecer la «conciencia social» en el sentido de rechazar la pasividad de los ciudadanos frente al Estado.

Así, el cumplimiento del popular mandato de «promocionar entre la juventud los ideales de paz, mutuo respeto y entendimiento entre los pueblos», requiere la promoción de actividades y valores dirigidos a potenciar la solidaridad con los pueblos más empobrecidos, el internacionalismo, el aprender a considerar el conflicto como un vehículo de cambio si sabemos resolverlo sin recurrir a la violencia. Ciertamente, el proceso educativo que se experimenta en el Servicio Militar (SM) resalta los valores contrarios: sumisión, nacionalismo exacerbado, obediencia ciega, machismo, jerarquía, insolidaridad, culto a la fuerza destructiva...

En este sentido, entendemos que la Objeción de Conciencia (OC) supone un planteamiento global que, desde la coherencia personal y de grupo, conjuta, por un lado, el rechazo a ser educado en estos valores, a los que se enfrenta una labor de educación por la Paz; por otro, ofrece un mecanismo efectivo para estructurar de forma constructiva el necesario desarrollo autónomo de la sociedad civil como tal, de cara a la asunción de su propia responsabilidad en su defensa por los/as ciudadanos/as. Consiste en la negativa al cumplimiento de las leyes que reclaman de la población su colaboración para mantener la militarización. Adquiere entonces la OC una dimensión que trasciende el ámbito de la decisión individual, una dimensión social y de crítica al sistema.

Y es que el compromiso adquirido por el Estado Social requiere de la colaboración del elemento civil de la sociedad en dos sentidos principalmente: por un lado, otorgando la legitimización al aparato estatal, sobre todo a través del voto y de la realización de prestaciones impuestas coactivamente mediante la conscripción, pago de impuestos, SM (y prestación social sustitutoria, PSS); y por otro, haciendo dejación de la propia responsabilidad política de cada persona.

Cuando el conjunto de valores que conforman la conciencia de una persona le llevan a rechazar el cumplimiento de una ley, su negativa se da en términos de pura y simple desobediencia civil. En el caso del SM, la actitud de los objetores amenaza con poner en evidencia la injusticia de un sistema de trabajo forzado, destinado a convertir a los civiles en soldados, a enseñar a la gente a matar bajo órdenes militares, a proporcionar apoyo a otros entrenados para hacerlo. En la medida en que la opición pública se va sensibilizando en este sentido, la represión es más difícilmente justificable. Cuando esta dinámica escandaliza demasiado la conciencia «democrcática» de un estado, hasta el punto de que el gobierno no se puede permitir el lujo de seguir ignorándolo, es entonces, y no antes, cuando se legisla sobre la OC: ya que no se puede eliminar la disidencia, se la integra mediante una opción asimilable por el sistema militar, antes de que acabe por socavar sus propias bases. Así, la prioridad básica es que el reconocimiento y el «respeto» a los objetores nunca lleve a cuestionar el fundamento de la defensa militar, la necesidad del ejército (y es en la capacidad para producir ese cuestionammiento donde reside la principal virtualidad de la OC como línea de acción en favor de la Paz).

La PSS es el otro gran mecanismo, junto a los filtros y prohibiciones para el reconocimiento como objetor, con el que la OC se convierte en algo integrable y compatible con la militarización. Hay que hacer notar que nunca se habla de PSS, o de servicio civil (SC), hasta que no se hablado de SM en primer lugar. El SC sólo surge una vez que los objetores han cuestionado el SM, y no porque, independientemente de que exista la obligación de servir al ejército, estuviera previsto que hay que hacer «algo» por el bien común; pero hay que hacerlo en todos los momentos de la vida, y hombres y mujeres. Es algo que nada tiene que ver con el hecho de que, en un momento concreto, unas personas se vean sometidas a una conscripción militar (algo que no tiene sentido en sí mismo). En sí, el montaje de la PSS es «perfecto»; integras la disidencia de los que te quieren cuestionar el SM, y, por otro lado, palías las disfunciones y las faltas de presupuesto para necesidades sociales motivadas por la opción de emplear ese dinero en gastos militares, ya que los sociales los cubres con las propias personas a las que integras. De esta manera, lo que en un principio se configuraba como un claro gesto de denuncia del sistema que propicia la militarización, se convierte en un mecanismo más para consolidarlo.

A esto hay que sumar el que la PSS está pensada y organizada como complemento al SM: el objetor se encuentra totalmente controlado, se le exige obediencia y sumisión a un sistema jerárquico y de control que reproduce el esquema militar, amenazándole con sanciones de todo tipo por su incumplimiento o cumplimiento defectuoso de las actividades a las que se le destina. La Ley establece, asímismo, la movilización y reincorporación forzosa de los objetores para tiempos de guerra, e integrando en este caso la prestación en actividades de apoyo al sistema bélico. El objetor se asimila, a todos los efectos, al soldado en filas, argumentando la idea de la no discriminación (olvidando que cuanto los objetores se quejan, no es por demandar un trato privilegiado como alternativa al que se recibe en el SM, sino por cuestionar si son los militares los que no tienen derecho a imponer el mismo en primer lugar).

Es decir, la consolidación de las PSS no sólo produce la desideologización de la OC, sino que contribuye a disminuir el potencial de los objetores para organizar la desobediencia y hacer llegar a la opinión pública el planteamiento según el cual no se trata de que ellos tengan el derecho a no hacere el SM porque ya hacen otra cosa, sino que lo que hay que discutir primero es si los militares tienen algún derecho a imponerlo.

Los objetores queremos que la OC signifique una forma a través de la cual los ciudadanos dejen de renunciar a su responsabilidad y planteen un reto a la militarización con su desobediencia a ser educados en los valores militares. Por ello, seguiremos invitando a la gente a que ejerza su derecho a la objeción, y continuaremos negándonos a realizar la PSS asumiendo una estrategia de no-cooperación no violenta, como es la insumisión.

La insumisión, que surge como la única alternativa capaz, hoy, de hacer inaplicable la actual Ley de Objección, consiste en la no realiización de las PSS que nos serán impuestas en breve y cuya aceptación, por nuestra parte, significaría la implantación definitiva de dicha Ley. El «Movimiento de Objeción de Conciencia» (MOC) es consciente de las consecuencias que puedan derivarse de este planteamiento (posibles estancias en la cárcel, presiones de tipo administrativo, pérdidas de los puestos de trabajo...), pero las acepta en función de la coherencia asociada a su responsabilidad civil. Responsabiliidad asumida no sólo por los propios objetores sino también por un importante colectivo de la sociedad que comulga con lo aquí expuesto, así como por numerosas instituciones que, habiendo solicitado objetores en su momento, se niegan a colaborar rechazándolos, y haciéndose solidarios con la auténtica dimensión de la objeción de conciencia.

Jesús María PINTOR
Juan F. G. AMIGOT
(Miembros del Grupo de Objeción de Conciencia de Guipuzcoa-MOC)

DIP. LEG. B-12192-87

MOCADOR

nº 6

maig 88

Cost. 100 ptes.

Casal de la Pau - Cervantes, 2 - 08002 Barcelona - T 318 39 94

SUMARI

Editorial 2
Sudàfrica 3/4
Internacional 4/5
Joc Brut 6/7
Contra la Síndrome de l'objector 7
Crònica de l'Assemblea 8
Triennal del WRI 9
Col.laboració 9
El jardí de les flors que parlen ... 10
Campanya Gai 11
Denegació de col.lectives 12
Dona i antimilitarisme 12/13
Accions 13
Insubmissió 14/15
Full de vinculació 16
Agenda 17
Biblioteca 18/19
Material 19

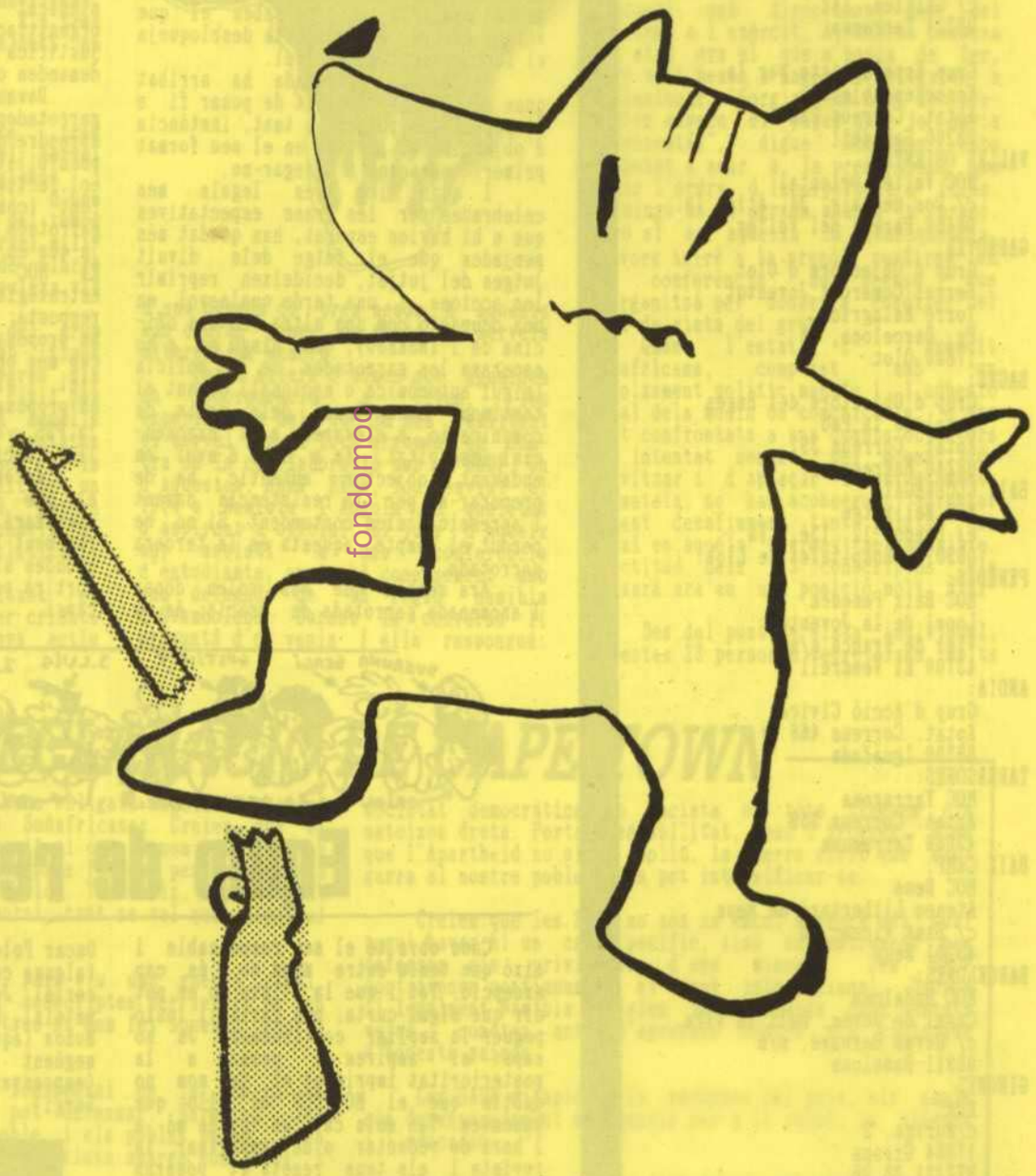

fondomoc

CONTRA LA LLEI D'OBJECCIÓ

INSUBMISSIÓ!

MOCS

COMARQUES DE PONENT:
Consell de la Joventut
Edifici l'Escorxador Vell
c/ Lluis Companys s/n
25003 LLEIDA

EMPORDA:
MOC L'Escala
Aptat. Correus, 37
17130 L'Escala

MARESME:
MOC Premià
Aptat. Correus 100
08330 Premià de Mar

VALLES OCCIDENTAL:
MOC Terrassa
Consell de la Joventut
c/ Galileu, 142
08224 Terrassa

Grup Esperantista per la Konsciencobjetado.
Aptat. Correus 290
08200 Sabadell

VALLES ORIENTAL:
MOC Vallès Oriental
c/ Dos de maig, 31, àtic, 1a.
08450 Parets del Vallès

GARROTXA:
Grup d'Objectors d'Olot
Servei Comarcal Joventut
Torre Malagrida
Pg. Barcelona, 15
17800 Olot

BAGES:
Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa

BAIX LLOBREGAT:
MOC Bellvitge
c/ Prado, 12, 13é., 1a.
08907 L'Hospitalet de Llob.

PENEDES:
MOC Baix Penedès
Local de la Joventut
Vial de França s/n
43700 El Vendrell

ANOIA:
Grup d'Acció Cívica
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

TARRAGONES:
MOC Tarragona
Aptat. Correus 359
43080 Tarragona

BAIX CAMP:
MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
c/ Sant Vicenç, 3
43201 Reus

BARCELONES:
MOC Badalona
Casal de Joves. Dalt la Vila.
c/ Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona

GIRONES:
ADAC
c/Auriga, 2
17004 Girona
972/21.38.38

MALLORCA:
Grup d'Objectors de Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca

MENORCA:
MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

PAIS VALENCIA:
MOC València
c/ Blanqueries, 4, 1r.
46003 València

EDITORIAL

BALL DE BASTONS.

En els darrers temps s'ha pogut observar un canvi radical d'actitud per part de l'administració davant de les reivindicacion que els objectors han continuat fent sentir, tant amb els recursos legals interposats com amb les accions denunciatives. Ha començat el ball de bastons.

La tinta de l'especulació s'ha assecat qual el Tribunal Constitucional ha decidit de donar-nos una primera garrotada amb la ja famosa sentència que ratifica la llei i relega les nostres denúncies mer testimoni de quatre exaltats que no saben el que volen. Alhora, la sentència desbloqueja el funcionament de la llei.

Una segona garrotada ha arribat quan el CNOC ha decidit de posar fi a l'epopeica, o potser no tant, instància d'objecció col.lectiva en el seu format primer, començant a denegar-ne.

I quan les vies legals més celebrades per les grans espectatives que s'hi havien esperat, han quedat més penjades que el fetge dels divuit jutges del jutjat, decideixen reprimir les accions, i una tarda qualsevol en una ocupació com una altra (en una oficina de l'INSERSO), quan ningú no s'ho esperava les garrotades de la policia (sigui autonòmica o nacional) davant el testimoni excepcional dels medis de comunicació, s'eleven a un exponencial insospitat. Està dir, d'avui en endavant l'objector "autèntic" ha de preparar-se per la desistència davant l'agressió física contundent. Si no he perdut el compte, aquesta és la tercera garrotada.

Ara sembla que ens volen donar l'anomenada garrotada de gràcia, és a dir la definitiva, amb la posada en marxa de les primeres PSS amb els primers models objectors. Aquesta, com se sap, tindrà dos moviments, d'una banda la utilització desl darrers objectors (els més joves) com a carn de canó, i de l'altra banda, dispensació als objectors acumulats de realitzar qualsevol servei, passant a la reserbva. Aquesta doble estratègia té com a únic objectiu desintegrar el moviment d'objectors com a plataforma reivindicativa, incòmode per al projecte general de defensa de l'Estat Espanyol, i convertir-lo en un mer sindicat d'objectors, és a dir una organització inofensiva que constata i justifica l'ordre establert, cobrint demandes oficials d'objectors.

Davant les tres primeres garrotades als objectors nes queda aprendre dels cops rebuts i també la possibilitat d'intentar salvar la col.lectiva del buit que se li està fent (com?). Ara bé, la quarta garrotada ha de ser aturada com sigui, ja que en depèn el futur del moviment. El MOC davant l'esmentada doble estratègia ha articulat una dobre resposta: als objectors acumulats se'ls ha proposat fer la reobjecció, sense cap més objectiu que el de bloquejar la llei, i als objectors més joves se'ls ha proposat la desobediència per frenar la PSS, constatació pràctica que la llei funciona.

Estem davant un ball de bastons en el que ben segur més d'un s'hi enganxarà els dits. Ara bé, el que realment importa no són les garrotades rebudes sinó les que hem de rebre, i sortirà perdent qui més de pressa se'n cansi...

Equip de redacció

Cada obra té el seu responsable i això que teniu entre mans no n'és cap excepció. Tot i que la llista no es pot dir que sigui curta, ens faria il.lusió poguer-la ampliar continuament. Ja ho saps: si aspires a passar a la posterioritat imprimint el teu nom no dubtis que el MOCADOR és allò que buscaves. Tan sols cal un cop de mà a l'hora de redactar o de compaginar la revista i els teus renéts et posaran com exemple d'intelectual en els antecedents familiars.

DIBUIXANTS: Nieves Dettmaring (portada), Ferran Reig, José Luis Diez ("Hazañas Bélicas"), Miquel (el de Vilamajor).

CORRECTORES: (quan ho són a temps) Txell Freixenet, Susanna Barquín.

ACTIVITATS DIVERSES: Raül López (corresponsal al País Basc), Pàtric de San Pedro (corresponsal al Vaticà), Oscar Polo (internacional), Oriol Leira (alguna cosa deu haver fet, sinó no hi seria), Joan Salabert (tres quarts del mateix), Miquel de Vic (accions), Jordi Muñoz (aquest ja té el material pel següent número), Sergi Rodriguez (emprenyar), Gustinet (cridar el Sergi).

INFORME: OBJECCIÓ A SUDÀFRICA (II)

23 CONSCRIPTES ES NEGUEN A SERVIR L'EXÈRCIT SUDAFRICÀ.
(Extret del "Resister" n. 52. Londres, oct./nov. 1987)

El 5 d'agost 2 conscriptes de Ciutat del Cab entregaren una carta al quarter central del SADF local (SADF, South African Defence Force/ exèrcit sudafricà). S'hi explica perquè es negaven, juntament amb 23 conscriptes, a realitzar el servei militar. Els tres publicaren una declaració conjunta en la qual exposaren les raons:

Cadascun dels 23 té tres possibilitats: lliurar-se del servei militar per motius religiosos i realitzar un servei civil d'una llargada d'una vegada i mitja del temps que els hi queda encara de servei militar; una pena de presó igual de llarga si es neguen a acollir-se a aquiexa via i, finalment, l'exili.

Aproximadament la meitat del grup no han participat en cap tipus d'instrucció militar. Els esperen sis anys de condemna en una presó civil per negativa a fer el servei. A aquells pocs que aconsegueixin l'estatus d'objector per motius religiosos se'ls donarà l'oportunitat de realitzar un "servei alternatiu" per al govern -això, però, només se'ls concedeix si adopten un punt de vista despolititzat, pacifista i religiós-.

La resta ja han realitzat el servei militar. Ara esperen ser cridats per fer un servei de campanya actiu d'una durada de tres mesos. A aquests els cauran penes de presó o serveis alternatius menors.

Per a milers d'homes que aguarden sa incorporació a files, les experiències dels que ja han realitzat el servei són un fort argument en contra de la col.laboració amb el SADF. Un d'aquestos, MARK BRAR, fou enviat el 1984 a Namibia i Angola en qualitat d'aspirant a oficial. El juny d'aqueix any assistí a una conferència d'estudiants, on trabà coneixement amb una delegada de la regió namibia d'Ovamboland. Durant la conversa li preguntà d'on venia i ella respongué: "Has realitzat allà ton servei militar. Qui sap, potser, àdhuc, has disparat en contra meu o mes germans". Això féu reflexionar l'estudiant de la Universitat d'Stellenbosch: "Te n'adones que se t'ordena vendre ta ànima, car participes en una guerra total i injusta a Namibia".

Un altre, BEN SCHOEMAN, nevot d'un antic ministre del govern del Partit Nacional, anà directament des del col.legi a l'exèrcit. Aleshores pensava que això era el que s'havia de fer, però vuit mesos a Angola l'obligaren a reflexionar: "Sorgiren un munt de preguntes envers el paper que jo havia representat", digué Schoeman esta disposat a anar a la presó abans que obeir l'ordre d'incorporació a files. "A ningú no li agrada anar a la presó, però si és aqueixa la conseqüència, llavors aniré a la presó", reafirmà en una conferència de premsa que s'organitzà per donar a conèixer el punt de vista del grup.

Quan l'estat i l'exèrcit sudafricans, comptant amb un recolzament polític massiu i l'adhesió total dels mèdis de comunicació, s han vist confrontats a uns quants objectors han intentat sempre, pel moment, de suavitzar i d'aplaçar l'enfrontament. Tanmateix, no han aconseguit afrontar aquest desafiament tant polític com moral en aqueix terreny tan sensible. L'actitud dels 23 conscriptes els deixarà ara en una posició molt difícil.

Des del punt de vista individual, aquestes 23 persones repreteixen molts

DECLARACIO DE CAPE TOWN

Som un grup de sudafricans obligats legalment a servir en les Forces Armades Sudafricanes. Creiem que el nostre país està més bén servit si ens neguem a lliutar en les SADF. Les lleis d'aquests país fan que pendre aquesta postura sigui quelcom molt seriós. Tanmateix, hem arribat a una situació on la tria moral, tant se val quin sigui el risc, no pot ser evitada.

Creiem que el nostre país viu una guerra civil. Nosaltres, com a blans, som conscriptes per servir en un costat del conflicte. Nosaltres ni hem fet aquesta guerra ni l'hem escollida.

Creiem que la causa fonamental de la guerra és l'apartheid. Això no es pot defensar. Enverina les relacions entre el nostre poble i els pobles veïns. Crea pobresa i desigualtat. Els seus friuts amargs són l'odi i la violència.

Creiem que l'Estat d'Emergència és una declaració de guerra contra el poble de Sudàfrica. Les SADF estan desplegades contra joves dels "townsahips" i membres del moviment d'alliberament. Aquestes persones no són les nostres enemigues. Són germans sudafricans i no aixecarem les armes contra ells.

Creiem que la societat surafricana no té por a una societat democràtica no racista on tots tinguen els mateixos drets. Portarà estabilitat, pau i progrés. Fins que l'Apartheid no sigui abolit, la guerra civil que desgarra el nostre poble només pot intensificar-se.

Creiem que les SADF no són un escut darrera del qual pugui haver-hi un canvi pacífic, sinó un instrument per defensar els privilegis d'una minoria. Les SADF contravenen continuament el dret internacional. Ocupen il.legalment Namibia. Violen la sobirania dels estats veïns i cometen actes d'agressió contra els ciutadans d'aquests països.

Les SADF dilapiden els recursos del país, els quals són desesperadament necessaris per a la salut, la vivenda i l'educació.

Participar en aquesta institució està en contra dels nostra principis.

Creiem en un futur on tots els sudafricans puguin viure en pau i harmonia amb els altres. Ens comprometem a construir i ser part d'aquest futur. Participar en les SADF seria contrari a aquest compromis.

Ens neguem a servir a les Forces Armades Sudafricanes.

dels arguments de ses antecessors, com PETER HOLL, RICHARD STEELE, PETER HATHORN, HAROLD WINKLER o PHILIP WILKINSON. Però junts han canviat el caràcter de l'objecció de consciència a Sudàfrica.

En el passat, els objectors adoptaven una actitud absolutament individual -actituds valentes i aillades de la consciència individual-. La postura dels 23 objectors és, abans de tot, una posició col.lectiva que s'integra en l'ample moviment d'oposició a l'apartheid i que és, a més, una aportació a son caràcter no racista.

Els 23 es basen en antecedents molt diferents. Mitjançant son posicionament públic es demostrà també l'amplària de l'oposició al servei militar. L'acció en contra de l'apartheid només es pot interpretar d'una manera: els joves sudafricans han d'adoptar una actitud activa en contra de la maquinària de guerra de l'apartheid.

Cal que sa acció no quedi com a quelcom aïllat. Si els imita més gent el recolzament que podran aconseguir serà més gran i el govern se sentirà més insegur a l'hora d'actuar en sa contra.

¡Segueix l'actitud dels 23 objectors!

¡Amplia l'oposició organitzada en contra del SADF!

LA LLUITA DELS OBJECTORS DE CONSCIENCIA.

El 30 de novembre, amb el judici en contra del metge Dr. IVAN THOMAS, un conegut objector de consciència sudafricà, començà un procés que és també de gran importància per a la campanya iniciada el 1983 en contra de la conscripció (Ens Conscription Campaign). L'EEC s'inicià com a reacció a les noves determinacions legals mitjançant les quals el govern volia limitar la possibilitat de l'objecció per raons de consciència.

Avui en dia l'EEC disposa de nou organitzacions regionals i de més de 1.000 membres actius.

El Dr. Thomas començà el 1978 son servei militar en incorporar-se com a metge, sense obligació de realitzar un servei armat. En enviar-lo a Namíbia se n'adonà que, fins i tot des de sa funció, constituïa una part integral de la maquinària militar. El 1983 es féu responsable d'una petita clínica en un assentament de cabanes en Crossroad, al costat del Ciutat del Cab. Hagué de tractar a pacients que havien estat víctimes de la violència policial. "Aqueix fou el moment que emocionalment em féu decidir-me a objectar", explicaria Thomas.

(ANC-Informations bulletin nr. 12. Desembre 1987).

Traducció: Pàtric i Susanna.

Solidaritat

REPRESSIO CONTRA L'OBJECCIO.

POLONIA.

Onze objectors de consciència es troben a les presons de Jaruzelski. Es tracta de Jacek Boroz (de 21 anys), Wojcieck Nitsinski (22), Wieslaw Soliwadsko (23), Piotr Bednarz (22), WEotchek Wozniak (19), Marek Czachor (27), Slawomir Dutkiewicz (23), Oskar Kasperek (28), Piotr Rozycky (23), Jaroslaw Waliszenski (23) i Mariusz Bajda (24) tots ells membres del moviment pacifista independent polonès WIP (Llibertat i Pau). Detinguts tots el 1987, alguns tenen penes de 2 a 3 anys. El govern els ha fet recentment una proposició: un servei civil alternatiu que dura el doble del militar (el qual dura de 24 a 36 mesos) i que es pot fer a hospitals o centres d'assistència social. Al voltant de 200 objectors es veurien afectats per aquest porjecte de llei amb que Polònia esdevindria el primer país del bloc "comunista" que accepta el rebuig del servei militar, excepció de la DDR (Alemanya de l'Est). Els portaveus de WIP han declarat que aquesta mesura vol crear mà d'obra barata i desanimar els futurs objectors. Per notes de protesta: M. Jaruzelski, Rada Panstwa, Wielska 00902 Warszawa, Polònia.

HONGRIA.

Onze objectors empresonats. Es tracta de Szolt Keszthelyi, Josef Katona, Gyorgy Hegyi, Barna Csontos, Peter Orban, Geza Olsak, Andras Kozak, Zoltan Schneller, Ernö Toth, Joszef Peller i Imre Szalai. Tenen penes de presó de 2 a 3 anys. Excepte Szolt Keszthelyi (Allapuszta M-10 B 13, 3627 Hongria), són tancats a la presó de Baracksa (Baracksai Foghaz es Borton, Baracksa, Pf.2-2471, Hongria).

AUSTRIA.

Dos anarquistes austriacs que havien de començar el servei militar el passat 4 de gener s'han declarat insubmissos. Mentre un d'ells, Wolfang, fou presentat a 2 psiquiatres que li diagnosticaren "psicosis esquizofrènica associada a trets paranoics" i fou declarat no apte, l'altre, Bassam, es troba en presó preventiva i serà processat per desobediència segons el paràgraf 12 del Codi Penal Militar. Li pot caure una pena de 2 anys. Necessita solidaritat. Podeu escriure a: Al Taher Bassam, Kreisgericht Korneubur,

fondo antic

I·N·T·E·R·N·A·C·I·O·N·A·L

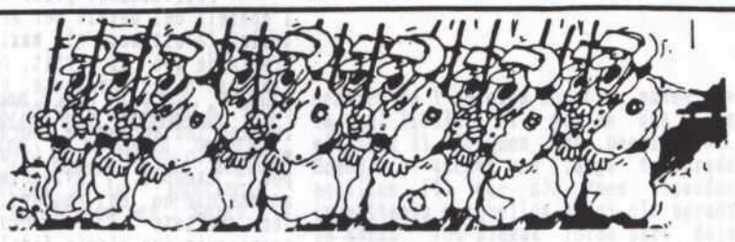

Hauptplatz 18, 2100 Korneuburg, Austria.

GRECIA.

Insubmissió a Grècia. Informació de Vasilis C., membre de la "Proposta Anarquista" i de la "Creu Negra Anarquista" a Grècia.

Ens arriba des d'Atenes la noticia de la declaració del primer insubmis grec. Babis Bikos de 28 anys, de Tesalònica, és el desè objector de consciència grec per raons no religioses i el primer en rebutjar la possibilitat de fer cap servei alternatiu al militar. Cal recordar que a Grècia no tan sols no hi ha cap llei que reguli la possibilitat de fer un servei alternatiu -llevat d'excepcions-, sinó que a més no es reconeix el dret fonamental a l'objecció de consciència.

Babis Bikos es negà a incorporar-se al Centre d'Educació d'Enginyers (militars), a Nàfplio, el set de març d'enguany. Segons declaracions de Babis aparegudes al diari d'Atenes "Elefcerotipia": "ni em presentaré ni els enviaré cap carta -com caldria fer legalment-, exposant les raons que m'han portat a rebutjar el compliment del servei militar. No accepto el fet que s'em demani cap mena d'explicació. Estic considerant la meva actitud natural i no tinc cap intenció de demanar la confirmació d'un dret natural que és meu".

Babis Bikos ha estudiat ciències fisíques i s'ha especialitzat en física nuclear. Babis ha deixat prou clar que es nega a acceptar cap mena de conscripció, tant civil com militar: "no accepto la societat actual, societat que, a més de no integrar a tothom per igual, margina per contra a tothom que tingui personalitat pròpia. Tot això en un contexte d'una societat explotadora, de la qual el fenomen més "amable" és el de l'atur jovenil."

També diu que s'està preparant per afrontar conseqüentment la seva negativa a complir el servei militar. Romandrà fidel a les seves idees i diu que: "és un dret social que em busqui la manera d'edificar la meva pròpia vida i la meva comunitat d'acció. En la mida en què jo mateix participi en el procés d'estructuració i gestió d'aquesta societat, també podré participar en la seva defensa en conseqüència, i amb les armes."

Ara per ara tot el recolzament als insubmissos grecs ve de grups llibertaris. El primer grup a mostrar-se favorable a la lluita contra la conscripció fou la "Proposta Anarquista", que, en declarar-se objector Michalis Maragakis, van fer públic un manifest de solidaritat amb ell: "...ens solidaritzem amb Michalis Maragakis, no només en la lluita per l'abolició de la conscripció sino també en la perspectiva de l'abolició de l'exèrcit i de totes les forces de repressió, la qual cosa pot aconseguir-se només amb l'abolició de tots els estats i la instauració d'una societat d'homes lliures..."

El cas Michalis Maragakis.

Pel que fa al cas de Michalis Maragakis, en el seu recurs presentat el 18 de febrer li fou retallada la condemna de presó de 4 anys a 2 anys i 2 mesos. Segons Michalis aquesta reducció es deu a la seva edat, ja que per aquesta només li correspondria complir un servei militar d'un any, en lloc de l'habitual de dos anys; a més, tenint en compte que el temps d'empresonament fins l'agost del 87 fou comptabilitzat com a temps de servei, li quedarien 7 mesos de mili per realitzar. però tot i així la condemna és de 26 mesos. Michalis fa un especial énfasi en aquest detall, ja que no vol que la reducció de condemna pugui portar a error i sembli una concessió dels militars. Recordar també que Michalis porta ja 10 mesos empresonat i que només se li han "descomptat" 5 de la condemna.

Michalis diu que, donada aquesta condemna que se li aplica per sortir del pas, presentarà un segon recurs davant el Tribunal Suprem, tribunal aquest de caràcter "civil", a diferència dels anteriors.

Es important que les mostres de solidaritat que Michalis ha rebut fins ara no s'aturin. Entre les últimes hi va haver un concert el 4 de març a Londres on fou llegida una carta de Michalis davant de milers d'assistents. Al judici de febrer també va comptar amb la solidaritat internacional de la WRI, Amnistia International, Peace News,...

Michalis va començar una vaga de fam el 22 de febrer amb la intenció de finalitzar-la l'1 d'abril. No us podem informar sobre el desenvolupament d'aquesta vaga i l'estat actual de Michalis.

Finalment dir-vos que ja són deu els objectors declarats públicament a Grècia i que més gent s'està preparant per afrontar la presó demanant el dret fonamental a l'objecció de consciència.

Adreces de suport:

Michalis Maragakis. Military Prison Avlona. STG 902 D Attika 19011. Grècia.

EKO. Issavron 10, Dafnomili. Athens 11471. Grècia.

Adreces de protesta:

Yannin Charalambopoulos. Minister for National Defence. Holargos. Athens.

Apostolos Kaklamanis. Minister for Justice. Sokratus and Zinonus 2. Athens 10431. Grècia.

(Traducció: "Benja")

URSS.

Una dotzena d'objectors coneixen la repressió a l'URSS per rebutjar el servei militar i es troben tancats en presó o camps de treballs forçats. La pena de presó pot ser de 3 anys, amb possibilitat de renovació. Alguns d'ells són: Oleg Balak (camp de Daugavpils), Linards Grantins (6 mesos de camp per negar-se a fer un periode de reserva), Serguet Migatcov (durada desconeguda de la pena), Mikhail Dedioh (3 anys de camp), Pyotr Gavio (" penes de 3 anys, camp de Vadino) i Yaroslav Zazhisky (infermeria de la presó de Sukhovolya, prop de Lvov). D'altres simplement han desaparegut i les seves families i amics no tenen cap noticia d'ells. Es el cas de Lev Kritcheski, de 26 anys, i de Wsewolod Philippjew, de 18 anys. Quant a Mikhail Rasskazov, de Perm, condemnat per traició (el 1984 o 85) a 10 anys de camp en règim estricte després d'haver desertat i d'intentar refugiar-se a l'ambaixada d'Holanda a Moral, es troba actualment al camp 35 de Perm.

ITALIA.

Els insubmissos detinguts necessiten solidaritat. Es tracta de:

Fabrizio Falciani, CGM Forte Boccea, via Boccea 252, 00167 Roma, condemnat a 12 mesos de presó.

Giuseppe Coniglio, carcera militare, Corso Pisane 201, 90121 Palermo, condemnat a 14 mesos.

Orazio Valastro, carcere P. Lanza, 95100 Catania.

Turi Vaccaro, casa circondariale, via G. Di Vittorio 26, 97100 Ragusa.

Per informacions sobre el tema: Cassa di Solidarietà Antimilitarista, c/o Mauro Zanoni, via S. Piero 5, 54033 Carrara (MS), tel. 0585/75143.

FRANÇA.

Els casos d'insubmissió són bastant nombrosos. Per informació: Comitè de Soutien aux Refractaires, tel. 43.03.62.03 (permanències els dimecres de 21,30 a 23h.). 145 rue Amelot, 75011 Paris.

(extret de "Le Monde Libertaire" pel MOC-Baix Camp)

JOC BRUT

Amb la publicació de la Sentència del Tribunal Constitucional i del Reglament per posar en marxa la PSS sembla que s'han donat les darreres passes legals per aplicar la llei d'objecció. La resposta dels grups que s'han mostrat més intransigents amb la situació ja era anunciada: Insubmissió. El que quedava pendent era veure que feien els que valoraven que la situació actual (la llei que ens ha donat el PSOE) no podia donar més de si i els que per filiació política no podien anar contra la política del govern. Els primers s'identifiquen amb els nuclis d'objectors anomenats "serveicivileros" i els segons amb els diversos braços que el partit socialista té projectats en la societat, començant pel partit mateix, acabant amb les administracions que controla (ajuntaments,...) i passant pel front més afectat pel tema de l'objecció: les joventuts.

Doncs bé, ens trobem que en aquests darrers mesos els dos grups han coincidit tant en el seu discurs com en el seu treball pràctic. En la seva anàlisi de la situació localitzen el principal conflicte per l'objecció (després de fer una referència a com és de dolenta la llei i la necessitat de modificar-la o millorar-la) l'estratègia d'insubmissió que tira endavant el MOC i altres grups: "La via de la insubmissió, ni que sigui col.lectiva, a banda d'abocar el moviment d'objecció a una situació de marginalitat, no fa més que interferir-se en la veritable feina de base que hem d'anar fent dia rera dia" (del díptic "Passem Olímpicament" de l'Associació d'Objectors de Consciència). "...(el) Movimiento de Objetores de Conciencia, que está en proceso creciente de disgregación y marginalización" (extret del document del PSC sobre política jovenil. -veure retall de premsa-).

El problema que té plantejat en aquests moments l'administració socialista és clar: posar en marxa les PSS amb un mínim de garanties de que no s'enganxarà els dits. I per aquest fi disposa de diversos recursos.

- Legalment declarar exclosos d'acomplir la PSS a tot el nucli d'objectors acumulats. Els qui seguiu la premsa (de totes maneres no us perdeu gran cosa si no ho feu) ja devieu llegir l'entrevista d'en Javier de Paz (secre general de les "Juventudes Socialistas") i-Francisca Sauquillo (senadora del PSOE i presidenta del "Movimiento por la Paz, el Desarme y la Libertad) amb Fernando Ledesma (ministre de Justícia, de qui depenem els objectors). En la trobada es va demanar que el govern comencés les PSS amb els objectors declarats a partir del 21 de gener d'enguany, data d'entrada en vigor del Reglament. Per aconseguir-ho Javier de Paz va dir: "estamos dispuestos incluso a hacer movilizaciones"... per confessar acontinuació que havia sortit molt satisfet de l'entrevista car el tema s'estudiaria en un proper Consell de Ministres.

- Políticament posar en marxa tot l'aparell del partit per arribar a controlar la situació al màxim. Ja no es tracta de que el partit, o bé el seu sindicat o les joventuts, es defineixi sobre la qüestió. L'objectiu és "liderar las instancias de coordinación del movimiento juvenil..." (veure retall), per exemple. Evidentment, per aconseguir-ho es requereix treballar les entitats i associacions fins aconseguir que siguin fidels. No deixa de ser significatiu que el President de la Creu Roja sigui, a l'hora, President del PSOE a Andalusia. I ja és simptomàtic que les JNC (joventuts de CDC) es queixin de la intrusió socialista en àmbits no específicament polítics (Avui 19 de març). Serà perquè ho faran millor que ells... Que ningú quedi sorprès si després el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és l'organisme que més insisteix perquè es posi en marxa la llei d'objecció.

De totes maneres el partit no refusa prendre el paper que li pertany i assumeix un paper beligerant en la situació. Es entrenyable veure com es publiquen articles en resposta a d'altres anteriors de membres del MOC. La diferència és que el "Diari de Barcelona" et farà esperar mesos per concedir-te un espai, però tardarà tres dies un publicar una resposta firmada per Joan Pluma i Vilanova: Objector de consciència i membre de la comissió executiva de la JSC (i màxim responsable d'una mena de coordinadora de consell de joventut europeus).

- Finalment la darrera carta a utilitzar és la dels mateixos objectors: la divisió i desmobilització. Potenciar iniciatives com la de l'AOC que tendeixen a legitimar la situació actual, allunyant-se d'actituts d'enfrontament com la que planteja l'estratègia d'insubmissió. Facilitar a través de les entitats administratives (ajuntaments,...) o socials (de serveis, juvenils,...) "controlades" pels socialistes l'aparició de propostes que es puguin acollir en el marc de la llei d'objecció. Alhora, marginalitzar, fins i tot, criminalitzar l'actitud dels que es neguen a acatar la llei: separant i discriminant (objectors "vells" i "joves"; "amnistiats" i "cridats a PSS"); precindint políticament de les organitzacions d'objectors que no acatin la llei i fomentant el seu aïllament social; i desinformant amb noticies sobre escisions, actituds marginals...

Sembla, pel que es veu, que el partit s'ha près seriosament el tema. I no repara en instrumentalitzar entitats i associacions de tota mena, fins i tot, d'objectors. Cal estar pendents d'aquest treball i denunciar el seu cínic interés pel tema de l'objecció. Cal descobrir públicament la seva hipocresia quan ens parlen de lluitar per millorar la llei: els hi haurem de recordar que governen i són majoria al Parlament de Madrid?.

GUSTINET

fondomoc

contra la Síndrome de l'Objector

(Reflexions d'un objector, aviat insubmís frustrat, que després de dos anys de vacances no ha pogut resistir el "mono" i vol tornar a la moguda sense resignar-se a la "jubilació" diligentment organitzada per l'Estat.)

En aquest moment crucial -provocat, com sempre, per una amenaça repressiva- ens juguem el futur del moviment, perquè encara som a temps de triar, sense urgències, què és el que volem. El personal una mica vell ja ens hem aviciat a veure que la majoria de la gent -objectors "de fet" i els seus companys (i, rarament alguna companya) aguanta al MOC durant un parell d'anyets i, un cop neta la consciència, després de l'heroica negació, passa de la pel.lícula, si no és que els militars li busquen les pessigolles. Només s'hi queden una llarga temporada aquelles (1) que són unes tossudes impenitents o aquelles a qui els agrada la marxa. Tot plegat forma part del paisatge habitual del moviment i en podríem anomenar la síndrome de l'objector, el principal obstacle per a la construcció d'alguna cosa amb cara i ulls.

La purificació.

Sol anar així: comença com un neguit, quan et veus la mili a sobre. Hi dónes voltes i més voltes, alguns col.legues et diuen que passis de tot -de tu- durant un any i que "ni te n'adonaràs"; d'altres, que passis de la mili. Finalment, t'arriba la llum divina i, contra el que et diu la parentel.la i alguns bons amics, et fas objector. Has entrat en un altre món: el dels purs. Els qui no gosen o no poden passar de la mili et cauran molt, molt lluny. Al principi, participaràs activament a la vida del MOC que consistirà en la denúncia de la llei XXX/ZZ, la solidaritat amb en Pere Lamilinomola, les xerrades per fer nous prosèl.lits, etc. Començaràs a pensar en els que vénen al darrera per rellevar-te en la teva profètica missió, moment anhelat perquè, un cop passat el dur noviciat, et "reinsereixis" com a normal dins l'entranyable societat accidental. Llavors podràs oblidar-te d'aquesta etapa de la teva vida, de la mateixa manera que d'altres ho fan amb la mili.

Herois? No, gràcies!

Heu-nos aquí, herois, candidats a un càstig -presó, PSS...- privilegiats amos del nostre propi destí. Passa, però, que la majoria de les mortals no té aspiracions heroiques ni exemplars, simplement intenta viure. I cal dir que l'espera constant d'una llei per a rebutjar-la, el prosel.litisme impenitent, però suau, el monotematisme -al MOC només s'hi fa objecció, com al temple s'hi prega-, les esporàdiques barreges amb altre personal -això sí, pacifista com a màxim- no és vida, és ascesi. No ens hauria d'estranyar el reduïdíssim nombre de pagans present al temple de l'antimilitarisme que és el moviment.

Per sobre del bé i del mal.

Hi ha qui s'ho creu molt i arriba a elaborar tota una teoria sobre l'objecció com a centre de l'univers de la UTOPIA i pensa que, a través de la pràctica militant de la No-violència, unirà l'angelet que totes les dones i homes portem a dins del cor (oooh!). Potser només l'ecologia -entesa en el sentit més "verd" de la paraula- irromprà en el nostre nirvana. Noli me tangere, política, bronca, sexe, drogues, pogos i altres carnalitats!

Naturalment, una flor tan delicada només es pot preservar dins d'una campana de vidre, la proporcionada per una opció personal, viscuda com a intransferible -l'estatut d'objector, imposat per aquesta providència anomenada Estat-. Això sí, la planteta és molt més exigent i vol que hi pensem com si fos el centre del món, tal com fem. I un cop dins, què?. T'hi quedes fins que la manca d'aire et porta a una vida semiletàrgica -això sí, molt pura- o trenques la campana amb el risc que se't marceixi la flor?

(1) A partir d'aquest moment, l'ús dels gèneres serà absolutament indiferent.

Toni (Bages)

20 LA VANGUARDIA 2 abril 1988

El PSC promueve que miembros de las juventudes socialistas se hagan objetores de conciencia

El PSC, "en estos momentos, está haciendo un esfuerzo para que el mayor número posible de militantes de la Joventut Socialista de Catalunya (JSC) se declaren objetores de conciencia", según un documento sobre política juvenil de este partido al que ha tenido acceso «La Vanguardia». El texto aconseja, asimismo, que los jóvenes de la JSC se integren en la Asociación de Objetores de Conciencia, "que tiene pocos meses de existencia y que plantea una alternativa dialogante al Movimiento de Objetores de Conciencia, que —según el documento— está en proceso creciente de disgregación y marginalización".

Esta ponencia fue presentada en una reunión de alcaldes y concejales del PSC celebrada durante los primeros días del pasado mes de febrero. Algunos de los presentes, sin embargo, discreparon del tono intervencionista que se desprende de la ponencia. El escrito señala que el PSC debe "liderar las instancias de coordinación del movimiento juvenil en Cataluña". Para conseguirlo, "se trata de reforzar la ya sólida hegemonía de las entidades lideradas por la JSC en el seno del Consell Nacional de la Joventut de Cataluña (organismo consultivo dependiente de la Generalitat)".

En otro apartado, la ponencia resalta el papel de la Cruz Roja de la Juventud, que es "una de las instituciones que moviliza un mayor número de jóvenes a través de su voluntariado social. En consecuencia, la JSC debe intentar incidir en algunas líneas de actuación de esta influyente entidad".

Ayuda a Esplac

El documento del PSC reclama, asimismo, que, "por coherencia política e ideológica, el espacio socialista y, muy especialmente, las administraciones que dirigimos, deben potenciar y dar preferencia a las ayudas a la única federación de 'esplais' laicos y progresistas de ámbito nacional que existe en Cataluña: el Esplac (Esplais Laics de Catalunya)". Esta federación es claramente minoritaria frente al casi hegemónico Servei de Colònies de Vacances.

El escrito concreta que "es preciso que las instituciones supramunicipales, diputaciones y consejos comarcales, obvien un apoyo global" a la Coordinadora de Centres d'Esplai del Baix Llobregat (Movibaix). Esta coordinadora es considerada una "asignatura pendiente a la que nos oponemos", ya que se trata de "una pieza orquestada por la Generalitat y un poderoso sector de 'psuqueros' y 'ex psuqueros' contra los socialistas".

XAVIER ARJALAGUER

CRONICA.

Amb el retard habitual, per no perdre el costum, va començar la darrera assemblea intercomarcal. Aquesta trobà lloc, com sabeu, al Centre Cívic de La Sagrera, a Barcelona, local acollidor i idoni per reunir el centenar llarg de personal assistent.

La preparació de l'acte, va ser accidentada i, cal dir-ho, precipitada: poques ponències a debatre, tardança en fer-ne còpies, poca gent a recollir-les per endavant,... en fi, que continuem amb l'espontaneitat que ens caracteritza (no patiu...). Malgrat tot, el nivell de debat va ser força clarificador, tot i que mostrà insuficiències per raons de temps i de plantejament.

Dins l'espai d'informacions, es passà compte de la creació i funcionament de la dita "Plataforma contra la PSS", que preten coordinar esforços de tots aquells grups que, mostrant-se contraris a l'aplicació de la PSS, volen fer feina pràctica al respecte. S'informà i es debatí sobre l'actitud del CNOC, que últimament sol.licita, de les instàncies col.lectives, ampliació de motius. Sobre això es conclui continuar mantenint la instància del MOC, amb la intenció de contenir la resistència a l'aplicació de la llei: ratificació de l'actitud davant del "Consejo" i iniciació de la via dels recursos en contra de tal "sol.licitud d'ampliació de motius". (En determinats casos particulars, és clar, poden ser recomanables altres respostes).

La visita que es féu a la Creu Roja, per acabar d'entreveure i per discutir sobre les seves intencions respecte a la PSS, també fou comentada. Conclusió: qui posi la creueta a allà on digui "PSS a Creu Roja", firmarà un paper (voluntàriament, diuen) a on s'especificaran l'any i mig de durada i les condicions; i això vol dir, per a ells, que davant de qualsevol problema, Creu Roja apel.larà al règim disciplinari de la PSS. I nosaltres que començàvem a creure que, com diuen, la CR. es democratitza! (Serà que la CR. enten per "democratitzar", una cosa ben diferent de la que entenem nosaltres...?).

Es parlà també de l'acció a la Conselleria de S. Socials de la "Xene" i de la primera entrega de reobjeccions al Govern Civil.

Acabades les informacions i comentaris, es passà a tractar la proposta de MOC-Baix Camp d'ampliar la reobjecció, des d'un inici, per a tots els objectors reconeguts (al contrari del criteri que sembla predominar a la resta de grups de l'Estat, de "reobjectar" tan sols aquells objectors que, previsiblement, poden ser lliurats a la reserva). La proposta esmentada no és descabellada i, de fet, el nombrós grup de Baix Camp (Reus n'és la capital) així ho farà, ja que considera que és millor per no dividir els objectors i fer així més força. Els arguments en contra de tal actitud són els que ja s'exposaren al darrer MOCADOR i que giren entorn de la necessitat d'enfortir l'estratègia d'insubmissió davant de la PSS. El debat sobre això no va ser gaire animat, el que fa témer que, en general, moltes coses estàn encara per pensar i pair. Es un xic preocupant, donat el treball contra calendari que hem d'anar fent.

Un dels temes que més va unificar criteris va ser el de la necessitat d'elaborar una estratègia completa i pensada per la insubmissió (tancant derivadament el tema de la reobjecció com a campanya, no com a fet). Els intents de dinamitzar grups de futurs insubmissos que elaborin, d'entrada, una estratègia, s'ha vist infructuós, en part pel desdoblament de feina i la relativa poca gent que hi penca. Sembla ara més adient llençar propostes concretes per al debat i el treball pràctic. En aquesta línia es replantejà lleugerament la coordinació entre grups i es reformà la necessitat de treballar descentralitzadament per ser més efectius.

Coordinació i descentralització foren temes que quedaren per a la tarda, amb la gent dels grups de comarques.

S'aixecà l'assemblea i marxarem a dinar, que ja tocava. A la propera assemblea es tractarà, en principi, el tema de la insubmissió (no quedaren concretades les dates).

Com anècdota prinicpal, cal esmentar la visita d'un parell de "socials" al matí i un altre parell a la tarda (i quins cotxes que ens gasten, renoi!!!). Sobre això no val la pena preocupar-s'hi, ja que foren degudament identificats, intimidats i interrogats, obsequiant-los després amb un cartell dels nostres, per les molèsties i com a material per a l'informe heroic. Està clar, però, que ens segueixen les passes.

Una altra cosa, per acabar: No penso posar els peus en una nova assemblea en què es mantingui allò que la gent de teatre en diu la "distribució a la italiana", és a dir, uns davant de tots, mostrant els "modelets", i tots els demés encarats a la tarima de "figures". El primer que s'ha de fer en un cas com el que ens ocupa, i després d'entrar, és modificar l'espai i acomodar-lo a les nostres necessitats. Ja està bé,... no?.

Salabert

triennaldel WRI

En el butlletí dels mesos de desembre i gener passats ens arribava la convocatòria de la propera triennal del "War Resisters' International" (Internacional de Resistents a la Guerra) que enguany se celebrarà del 18 al 24 de juny a Finlandia. Com ja deveu saber el MOC és membre del WRI i en les darreres ocasions sempre s'ha assistit. Evidentment no serà aquesta l'excepció. Us reproduïm aquí la convocatòria que ens ha arribat.

EL PODER DEL POBLE: Canviant el món sense armes.

La visió d'una multitud desarmada, amb fermesa davant dels soldats armats i tancs, és només l'exemple més gràfic del poder del poble, una força capaç d'enderrocar Marcos a les Filipines i d'aconseguir unes eleccions a Corea del Sud.

El poder del poble pren formes múltiples. Es molt més obvi com a forma de resistència no-violenta enfront del poder establert. Resistència en grups a la seva pròpia opressió; resistència també contra les amenaces a la pròpia supervivència. Però també pren la forma d'activitat constructiva, quan es mira de construir aquell tipus de comunitats que vol el poble.

El poder del poble es troba en l'acció col.lectiva, però també existeix allò que l'escriptor txecoslovac Vaclav Havel ha anomenat "el poder dels sense poder", el poder de "viure en la veritat".

El poder del poble comença amb el coneixement de que les nostres accions marquen una diferència. Això ens porta a demanar un vot en la decisió del nostre propi futur i a començar, ara i aquí, la recerca de la creació d'aquest futur amb els nostros esforços.

La Internacional de Resistents a la Guerra sempre ha estat una organització confiada al poder del poble. No satisfets amb el rebuig de la guerra busquem, mitjançant el poder del poble, acabar amb els fonaments de la guerra. No satisfets denunciant l'existència de jerarquies, mirem de conscienciar a la gent perquè es responsabilitzi de les seves accions.

Això es veurà reflectit tant al contingut com a l'estructura de la nostra conferència Triennal. La gent vindrà a discutir les diferents situacions, les seves perspectives i visions; a veure com podem cooperar i ajudar-se mútuament per ser més efectius, en definitiva per ser part activa dins de la preparació del programa de la WRI pels propers tres anys.

Tindrem participants d'arreu, amb coses a dir sobre el poder del poble i la lluita no-violenta a les respectives situacions -a l'última Triennal assistiren representants de 32 països, enguany esperem superar aquest número-. Hi haurà resistents a la guerra i antimilitaristes en situacions diverses, però també hi haurà gent que lluita amb la no-violència contra l'opressió, a favor de l'ecologia i els drets humans, i per la creació d'una societat civil.

A la sessió inaugural, esperem tenir antre nosaltres portaveus de Guatemala i de Wolnosc i Pokoj -Llibertat i Pau- de Polònia, i a la cloenda un portaveu de Xile.

Hi haurà quatre sessions més on sentirem gent que disertarà sobre les següents temes:

* L'organització de la resistència no-violenta; inclourà portaveus de les Filipines i Sud-àfrica.
* Les estratègies per a la desmilitarització, amb participants de Thailàndia, EUA, Escandinàvia i RFA.
* La construcció d'una societat civil, a càrrec d'activistes independents d'Eslovènia, d'un país del tractat de Varsovia, d'Europa occidental i d'un institut d'investigació del bloc soviètic.
* La construcció d'un moviment internacinal per la pau i el rol dels pacifistes.

De tota manera, la major part del temps, la conferència girarà al voltant del treball en grups: comissions on la mateixa gent es trobarà cada matí per poder aprofundir en les respectives discussions; des de l'anàlisi de propostes d'acció; tallers a la tarda, on la gent pugui intercanviar informació i experiència i estimuli noves àrees d'interés. Una tarda estarà destinada a experimentar amb entrenaments en la no-violència segons les diferents cultures.

Una Triennal de la WRI és un lloc de connexió de xarxes diferents -OC, educadors per la Pau, feminisme i no-violència, gandhians, brigades per la pau, joguina anti-bèl.lica, ecologistes-, tots plegats compartint la missiva de la no-violència i de la creació d'un món sense guerra i opressió.

Tots els "supporters" i simpatitzants de la WRI són benvinguts a assistir-hi i a aportar projectes de treball. Si vols ser inclós a la llista per rebre informació, si us plau escriu a:

War Resisters' International
55 Dawes St.
LONDON SE17 1EL

Traducció "BENJA"

col.laboració

"MARE: HE D'ANAR A LA MILI?"

"Escolta mare: Algún dia hauré d'anar a la mili. Quan arribi aquest dia, estare molt trist. Aquest dia seré empresonat: Perquè m'enviaran a un lloc on jo no vull anar. Perquè m'obligaran a fer coses que jo no vull experimentar, coses que van en contra de la meva consciència, la qual em diu que les armes no son la solució per als conflictes polítics. I, amb aquestes idees, mare: Quina necessitat tinc jo de saber disparar un fusell?. Si és per mi, està clar que no m'interessa. I si és per ells, em sembla una injustícia que m'obliguin a aprendre'n. Perfectament poden trobar persones voluntàries i disposades (i quan parlo de persones, incloc tant xicots com xicotes). I segur que en tindrien prou, perquè... quina necessitat hi ha d'abundància de soldats?.

"Se sap, mare, que en altres països la mili no és obligatòria, i tot funciona, cosa de la qual aquest país hauria de prendre exemple. Si es tracta de fer un servei a la pàtria, hi ha mil maneres de fer serveis i molt més útils. Essencialment s'hauria de conscienciar aquesta societat de la inevitable necessitat de solidaritzar-nos per un bé comú.

"Així, doncs, tú que ets la meva mare: Què m'ofereixes com a possible solució o opinió?".

Santi Sala i Reverté

El jardí de les flors que parlen

"D'on vens? -Li pregunta la Reina- i a on vas?. Mira'm als ulls, parla amb seny i no et posis a jugar amb els dits."

Alicia va tenir en compte aquestes tres advertències i explicà, el millor que va poder, que havia perdut el seu camí.

"No entenc que pots pretendre amb això del teu camí -va contestar la Reina-, perquè tots els camins de per aquí em pertanyen a mi...; (...)".

(de Lewis Carrol)

SETCIENCIES 1- Abans que res, cal pensar les coses bé..., hum... vejam...,: si l'Alícia no troba el seu camí és perquè el busca cap a una direcció que no és. No es pot pretendre definir certerament un objectiu si no es prova, alhora, de reflexionar sobre quina és la pròpia situació, perquè si no es fa així, qualsevol bifurcació o cruïlla, pot acabar amb la moral del més pacient caminant. Tot ens duria a confiar en la sort com a única companya de viatge.

SETCIENCIES 2- Huy, huy, huy !!!..., que em dius... La principal limitació està en que tots els camins són de la Reina, és indubtable. L'Alícia no pot passar per alt aquest fet, s'hi ha d'afrontar tard o d'hora. Jo crec que és del tot evident que si l'Alícia no sap veure la crua realitat, no deixarà mai de donar voltes, per més camins que provi. Si tots els camins són de la Reina, cap camí queda per a l'Alícia. No es pot deixar de fer cas a la Reina, negar-la i ja està, cal mirar-la, tenir-la present.

SETCIENCIES 1- Aquesta és una observació simplista, massa formal i sobretot estàtica. Si es fa una sobrevaloració d'aquests tipus de normes, si s'entenen al peu de la lletra, es deixen de costat altres dimensions que, fins i tot, són les que donen forma, contingut i sentit a les mateixes possessions reials. Ademés, Alicia podria crear el seu propi camí, i si així actués, -seria aquest camí fet de nou, un camí de la Reina?-: els camins de la Reina existents en un moment, tots ells en conjunt, no esgoten els moltíssims camins possibles. No cal tenir en compte el que digui la Reina.

SETCIENCIES 2- Em decepciones, sembla com si t'empassessis la perversa engenuitat que mostra la Reina,... i prou que sap ella el que pretén l'Alícia!!!. La Reina no s'està quieta, i si tots els camins són seus, ho són tant els futurs com els passats i presents. Estàs equivocant els termes, el teu plantejament realitzador no vol reconèixer que "buscar un camí propi", no vol dir tan "fer un camí" com "fer un camí propi", és a dir, "apropiar-se d'un camí". Si aquest ha de ser nou o vell és una altra discusió. Parlar de la Reina és ara el que cal.

SETCIENCIES 1- Buf! La teva pretensió ens abocaria a una discusió sense res de positiu, totalment negativa. Precisament si abans parlava de dimensions, es per recalcar la necessitat que té l'Alícia d'aclarir-se: Primer ha de saber moure's a l'altre costat del mirall, no sigui que vulgui anar a l'esquerra i camini cap a la dreta. Com pots veure, torno a insistir en la qüestió de la direcció.

SETCIENCIES 2- Bé, d'acord, aquest pot ser un primer pas, però no tardarà en mostrar la seva insuficiència, és evident.

SETCIENCIES 1- Atura't, atura't!. El que és evident és que el coneixement del medi, saber-se moure en ell, és la millor forma de canviar-li el sentit a això de que "tots els camins són de la Reina".

SETCIENCIES 2- I crear així un medi propici, no?, això significa arribar a plantejar-se el passar per sobre de la Reina. Ja véns cap a mi, ho veus?.

SETCIENCIES 1- Compte! no és necessari el que dius, pensa-ho. De tota manera, el que millor pot fer l'Alícia és provar-ho, posar-se a caminar.

SETCIENCIES 2- Provar-ho, si. Hum..., i amb un ull mirant a la Reina. Jo adverteixo, no fos que...

SETCIENCIES 1- A part i abans que res, jo crec que si l'Alícia fes cas de...

(Ballarina -el temible-)

APUNTA'T AL MOVIMENT, perquè no ens deixem estar d'històrles. (Malgrat tot).

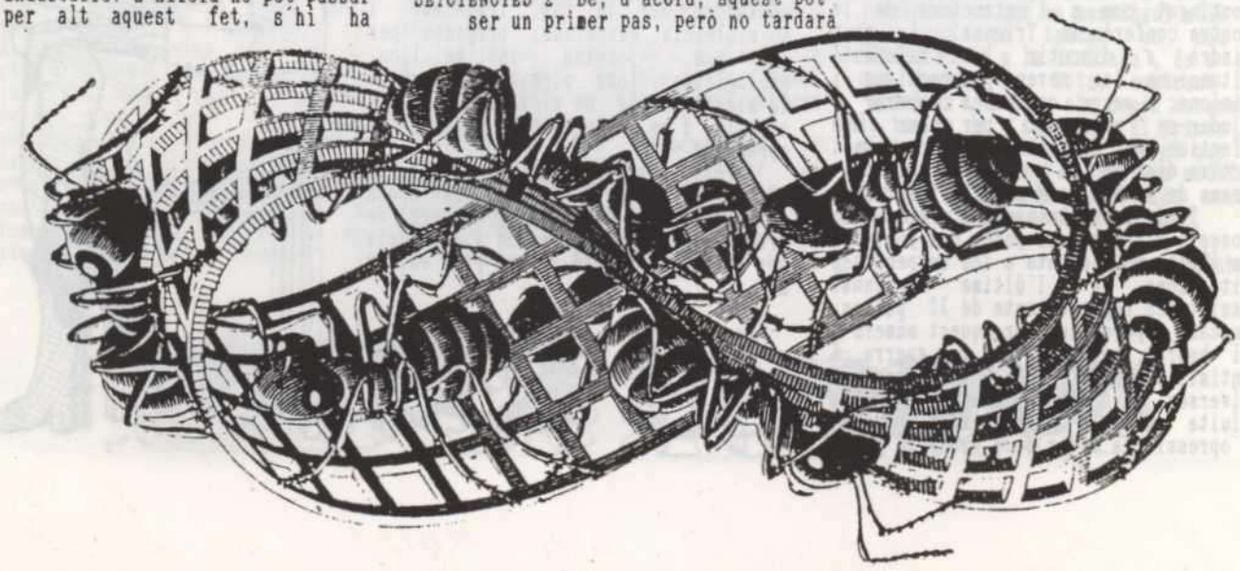

fondomoc

NO T'AMAGUIS:

LA TEVA POR

ÉS LA SEVA FORÇA

"Seguim constatant la falsa tolerància que, disfresada de democràcia, ens oprimeix, impedint-nos que podem exercir el dret de tota persona a decidir lliurement i en tot moment les seves relacions afectives i/o sexuals.

"El practicar l'homosexualitat o el lesbianisme no ha de ser lligat a la nocturnitat, als xantatges, a les agressions, etc... Cal que denunciem tot tipus de discriminació, ESSER GAI NO ES CAP DELICTE".

El FAGC (Front d'Alliberament Gai de Catalunya) ha començat una campanya pública de sensibilització i de denúncia centrada en tot tipus de discriminació pel fet de practicar l'homosexualitat o el lesbianisme.

S'ha plantejat dur-la a terme d'una manera àmplia i continuada, tocant i incidint, fonamentalment, aquelles qüestions i àmbits quotidians.

En aquest sentit s'està contactant amb sindicats, col.lectius autònoms de treballadors/es, grups d'empreses,..., per tal de treballar els aspectes de discriminació laboral, a l'ensenyament, etc..., i intentar que aquestes organitzacions facin algun tipus de declaracions, debat i treball intern amb afiliats/des i assumeixin aquest tema amb un posicionament clar i efectiu.

També es vol incidir en el camp sanitari, entre d'altres motius, per a què les fitxes sanitàries no esdevinguin unes segones fitxes policials per homosexualitat i suposin una nova discriminació.

"Cal cercar respostes adequades a cada situació: a la feina, a la família, al barri, en el grup d'amics/gues, etc..., i exigir un tracte igualitari. El nostre silenci reforça llur homofobia".

Derogació de l'article 9.20 del nou "Régimen disciplinario del ejército" i també del "Cuadro médico de exclusiones", ja que l'homosexualitat no és cap malaltia.

Perquè aquesta campanya que ha engegat el FAGC arribi al màxim de gent i d'indrets possibles cal que hi hagi una descentralització de la tasca. Aquesta ha estat un dels motius pels quals ja han començat a funcionar Col.lectius o Grups Gais a varis barris i poblacions de Catalunya: Badalona, Santa Coloma, Esplugues, Girona,..., i hi ha la intenció de que en sorgeixin a més llocs.

Es important, també, que tots els grups, moviment,..., que hi han donat suport i s'hi han adherit (com és el cas del MOC) doncs que això no es quedi amb una mera signatura sinó que ens impliquem: fent public el Manifest de la Campanya (hi ha còpies al Casal de la Pau a disposició de qui en vulgui), integrant els continguts de la mateixa en les nostres xerrades, debats interns i en el nostre discurs reivindicatiu, comunicant al FAGC aquelles agressions i/o discriminacions de les quals o bé en siguem implicats/des directes o bé coneixedors/es.

Si t'han agredit o discriminat, no dubtis en posar-te en contacte amb el FAGC, amb l'oficina antidiscriminatòria que funciona per a tot .tipus de discriminacions.

OFICINA ANTIDISCRIMINATORIA
c/ Villaroel, 62, 3r. 1a.
08011-Barcelona
tf. 254.63.98

- PEL RECONEIXEMENT SOCIAL DE LES RELACIONS HOMOSEXUALS.
- PER UNA LLEI ANTIDISCRIMINATORIA.
- DEROGACIO TOTAL DEL CONCEPRE D'"ESCANDOL PUBLIC".
- TAL COM ETS, SURT AL CARRER.

Jordi

El MOC també és gai i lesbià

denegació de col·lectives

Tal vegada ja debeu saber que les nostres benvolgudes col.lectives tenen pegues a Madrid en el CNOC.

Des principis del mes de març alguns objectors encara "no reconeguts" (500 en tot l'Estat), reben una carta del "Consejo" en què es demanen els motius.

De fet, des de la Sentència del TC, sabiem que això podria passar. Amb aquesta "demanda" el CNOC està pressionant els objectors col.lectius perquè es contradiguin en la seva declaració; concretament a on s'afirma no reconèixer el "Consejo" i s'assegura que no es donarà cap tipus d'explicació sobre els motius. Penseu que els objectors als quals es planteja el xantange haurien de ser futura carn de PSS. Està clar que el CNOC comença a exercir el seu paper de "colador", depurant els futurs objectors insubmissos.

Nosaltres està clar que seguim proposant la col.lectiva com a declaració -no petició- d'objecció. Això sí, cal avisar al personal que rebran el requeriment d'ampliació de motius.

Davant d'aquesta situació és important que ningú no enviï cap resposta. El que proposem al MOC és presentar un Recurs d'Alçada. Aquest recurs és una mena de protesta formal en què no calen advocats i es presenta al Govern Civil com qualsevol altra instància: dues còpies i una fotocòpia del Document d'Identitat. Recordeu, però, que ens agradaria tenir una còpia al Casal, per portar el Cens. Us fem arribar una còpia del recurs que s'ha estat distribuint. En qualsevol cas, i si teniu dubtes, connecteu amb els grups més propers o amb el Casal de Barna.

Els Secres.

AL "CONSEJO NACIONAL DE OBJECION DE CONCIENCIA" PER A DAVANT EL MINISTERI DE JUSTICIA

_____, objector de consciència, amb DNI núm. _____, domiciliat a _____ _____ (_____), carrer _____ núm. _____, MANIFESTO:

Que he estat notificat de l'acord del "Consejo Nacional de Objeción de Conciencia" de data _____, en virtut del qual se'm requereix en el termini de deu dies amplii la declaració que, en tant que objector, vaig trametre en el seu dia, sota la pena de patir les conseqüències previstes a la normativa vigent.

Que contra l'esmentat acord interposo aquest RECURS D'ALÇADA que es fonamenta en les següents al.legacions:

1r.- L'acord de condicionar el meu reconeixement legal com a objector a l'ampliació de la declaració que vaig trametre, implica resoldre que l'esmentada declaració no és suficient per tal de ser reconegut com a objector de consciència.

Atès que m'he emparat en el meu dret a la llibertat ideològica per posar de manifest clarament que la meva declaració és definitiva, la decisió fonal que s'adopti haurà de dependre del criteri a seguir respecte a si és vàlid el reconeixement sense altra declaració que la que inicia el present expedient. En conseqüència, l'exigència continguda en l'esmentat requeriment ve a decidir el fons de l'afer. Això fa que aquest acte sigui impugnat en virtut d'allò que disposen els articles 37 de la Llei de la Jurisdicció Contencioso-Administrativa i 113 de la Llei de Procediment Administratiu.

2n.- La impugnació es basa en la falta de motivació del canvi de criteri davant dels qui ens neguen a declarar sobre la nostra ideologia o creences: Més de 9.000 objectors han estat reconeguts després d'expressar aquesta negativa en termes idèntics als de la meva declaració, sense que per això se'ls hagi exigit cap mena d'ampliació.

Es evident que aquest canvi de criteri, independentment que formi part de les atribucions del CNOC, suposa un tractament diferent de situacions iguals, per la qual cosa ha de venir motivat, sota la pena de violació, per no aplicació, del dret a la igualtat i no discriminació de l'article 14 de la Constitució.

I per això,

SOL.LICITO per mitjà del present recurs que l'acte impugnat sigui anul.lat, cessant en conseqüència l'exigència d'ampliació de la meva declaració d'objector de consciència a efectes del reconeixement com a tal per part del CNOC.

ALTRESI DIC: Que procedeix la suspensió del requeriment recorregut, per tal com els efectes que se'n deriven podrien causar perjudicis d'impossible reparació, en cas de ser incorporat a files com a conseqüència de la condició legal d'objector.

Tot això és de Justícia que se sol.licita a _____ _____

_____, d_____ de_____

Signat:

les dones no marcarem el pas

Trepitgem el casc!

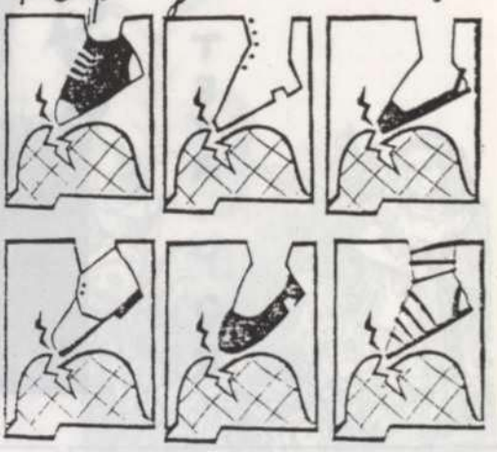

TREPITGEM EL CASC

"LES DONES NO MARCAREM EL PAS. TREPITGEM EL CASC".

Aquest és l'emblema de la campanya contra el decret-llei-psociata que "permet", "degut a la demanda social" -dues sol.licituds fins ara-, la incorporació de la dona a 24 cossos de les FF.AA.

Quin significat té aquest decret?

Ara mateix podem sospitar que la tornada de rumors sobre l'exempció a una part dels objectors té alguna cosa a veure amb la rapidesa de la promulgació d'aquest decret. Sabem que els militars no estan gaire contents que un grup de joves no passi per les seves mans; d'altra banda no els importaria rebre dones com a professionals (encara que la seva condició de "sexo débil" no permeti l'accés a segons quines tasques). Pot ser el decret una contrapartida a la futura exempció? Hi hauran exempcions? Què faran entre 25.000 objectors que no saben on "col.locar" i la pressió dels militars? Això, evidentment, només ho sabrem amb el temps, però no deixa de ser sospitós tot aquest seguit de coincidències.

D'altra banda, tenim, dins una dimensió ideològica, un intent d'apropament de les estructures de poder a la societat civil.

La societat civil es veu desvinculada de les institucions i, sobretot, de la militar. Hi ha un augment de posicions antiautoritàries i antimilitaristes entre els joves dels vuitanta. (Malgrat els esforços d'una altra estructura de poder, els medis de

fondo anarquista

comunicació, els joves no hem perdut horitzons ideològics, sinó que els nostres horitzons són diferents de fan vint anys). Si bé no hi ha un posicionament polític global entre la joventut en general, sí que hi ha posicionament parcials; això, potser, és degut a què les perspectives no són les mateixes: no s'ambiciona desbancar del poder als que hi són, sinó criticar la mateixa organització piramidal i la multiplicitat de piràmides que, com una teranyina, ofeguen la societat civil.

Cada cop més aliena, la institució governamental intenta d'acostar-se a la societat. O millor, intenta integrar dins el seu discurs pseudoprogressista les lluites "marginals".

En aquest sentit, es mostra com a fita aconseguida pel feminisme la possibilitat que les dones tinguen accés a les Forces Armades. Això, però, provoca una escissió més patent, a l'estil europeu; ara ja es dóna la contraposició feminisme institucional/feminisme de base.

Quina és la manera que té la societat civil d'oposar-se a les exigències de les institucions? La no-col.laboració.

En aquest marc, l'objecció de consciència femenina perd el sentit testimonial i pren el pes que fins ara no tenia.

Una resposta negativa a l'exigència d'igualtat sobre els seus barems és una manera de no-col.laboració.

D'altra banda, el fet material de la instància dóna peu a la difusió de l'antimilitarisme com a lluita per una societat no-sexista. És una vinculació individual a una lluita col.lectiva.

L'estratègia de l'objecció és la lluita principal de la campanya contra el decret-llei i contra la informació de les institucions, car la difusió i la contrainformació (perdó per aquest terme tan devaluat) són els objectius que ens hem proposat.

A cada grup, cada zona, es poden fer actes, i cal que es facin, en aquest sentit. A Barcelona vem organitzat una taula el passat 15 de març on parlà una persona de cadascuna de les associacions que treballa aquest tema (MOC, DOAN, MILI-KK, Eix Violeta).

Us anirem informant del que es faci. Esperem també que des de comarques envieu a la "redacció" del MOCADOR resenyes dels actes que s'organitzin.

Susanna.

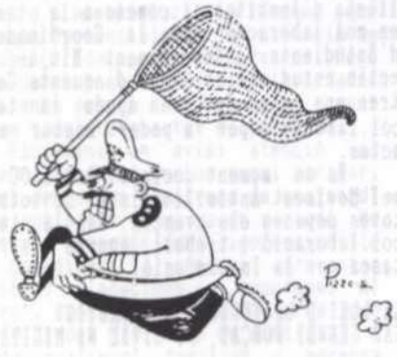

ACCIONS

ACCIONS CONTRA LA PSS I PER LA INSUBMISSIÓ.

20.1.88 Saragossa. Manifestació convocada per l'Assamblea d'insubmissos. No se'ls concedeix permís per manifestar-se però la mani se celebra amb forta presència policial i amb algunes detencions, tot i el comportament correcte dels manifestants. 500 persones.

20.1.88 Barna. Acció a l'INEM. Veure MOCADOR n. 5.

--.1.88 Las Palmas. Concentració i encartellada de membres del MOC davant del Govern Civil. La CNT publica un comunicat on es rebutja la PSS i es recolza la insubmissió.

5.2.88 Madrid. Ocupació de les oficines d'ICONA per part de diversos grups antimilitaristes.

26.2.88 Elgoibar. Tancada d'objectors a l'axuntament de la ciutat. En el moment de la seva entrada es debatia una moció presentada per HB, que demanava la desnuclearització del municipi, així com la no col.laboració amb la PSS.

27.2.88 Gasteiz. Acció de membres del MOC consistent en cobrir l'escultura del "Caminante".

27.2.88 Figueres. Membres del MOC pinten de dalt a baix el Talgo direcció Ginebra, en protesta contra la RENFE.

4.3.88 Barna. Ocupació de la seu de la Direcció General de Serveis Socials. Unes 60 persones de la Plataforma per la Insubmissió (Joves Independentistes, Mili-KK, MOC, Ateneus Llibertaris), ocupen la DGSS amb el corresponent desordre inicial; un cop fetes les presentacions, els funcionaris que hi treballen desallotgen la seu molt tranquilament. Gresca, pintades en quantitat, vi, pancartes a l'entrada i a les finestres, més pintades i força paper higiènic penjat dels arbres situats davant la seu. Alhora al carrer es reparteixen octavetes i la gent comença a aturar-se i contemplar l'escena, atrets per la decoració externa.

Una horeta més tard s'afegeixen a la festa les televisions (TV2 i TV3) i uns individus amb uniforme blau (no, els de quadrets no, els altres), i els seus amics sense uniforme. A quarts de vuit els de blau i els amics trenquen una miqueta la porta de la seu, i cap a dintre tothom!. Davant la resistència no-violenta dels ocupants i entre crits a favor de la insubmissió i contra el SM, la LOC, les FOPS,... els de blau -i els amics, és clar-, van baixant, un per un, els ocupants al carrer amb més o menys zaranda. Cap al final es produeixen tres detencions i la festa s'anima cada cop més; els tres detinguts són introduits a una porquera i els ocupadors la bloquegen tot evitant que pugui marxar. Els de blau i la companyia intenten desbloquejar la porquera sense èxit. Després d'un breu diàleg de sords, arriba més gent a la festa, però amb una altra disfressa i de color marró. Aquests semblen amics dels amics dels de blau (!?), encara que parlen llengües diferents sembla que s'entenen prou bé. Entre uns i altres, porra en mà, desbloquegen la porquera després d'una bona suada i força exercici del braç dret (no es va veure cap esquerrà).

Així s'acabà la festa, i el balanç definitiu és de tres detinguts que passen a disposició policial, acusats de resistència a l'autoritat, de fer pintades i de dur objectes contundents; 7 contusionats, un d'ells amb traumatisme craneal; i segons fonts poc fidedignes (més concretament el Diari de Barcelona), també algun contusionat entre els de blau. En tot cas no van pas coincidir al Clínic.

4.3.88 Madrid. Un grup d'objectors s'introdueix en el Ministeri de Justícia, mentre un altre grup de 6 s'enfila dalt d'un dels balcons de l'edifici i desplega una pancarta. Dues hores més tard són tretes brutalment per la Policia Nacional tot practicant 15 detencions.

12.3.88 Bizkaia. Paralització total de la infraestructura de la seu de la Creu Roja.

26.3.88 Manresa. El MOC del Bages organitza un enterrament de la Llei d'Objecció de Consciència pels carrers de Manresa.

9.4.88 Girona. Els objectors s'encadenen a un dels trens a l'estació en contra de la pretensió de que els objectors realitzin la PSS a RENFE. Després de ser detinguts al cap d'una estona van ser posats en llibertat.

Ja sé que em descuido alguna, però no puc estar a tot arreu.

"Benja"

fondomoc

El proper mes de setembre començaran a cridar objectors per a posar en marxa la PSS (de 2.500 a 3.000).

Es important, en aquests moments, explicar com estem realitzant els objectors la desobediència a la LOC i la nostra intenció de fer-la inaplicable. Es important estendre la postura d'Insubmissió, negativa a col.laborar i a realitzar la PSS.

"Les idees que configuren la Insubmissió tenen força per elles mateixes i les hem d'assumir i difondre sense altres succedanis."

I és important, també, que ningú quedi despenjat, que ens organitzem i ens agrupem per tal d'unificar esforços i augmentar la nostra eficàcia. Es per això que a Barceloan s'ha creat la Plataforma d'Objectors/es per la Insubmissió. En aquesta Plataforma hem confluït objectors provinents de sectors, moviments i organitzacions diferents però amb un objectiu comú, sobre la base del reball per la Insubmissió, formar un front d'oposició i de mobilització en contra la LOC i la PSS.

Des de la seva creació s'ha anat incidint en organismes i entitats que han expressat la voluntat d'agafar objectors per a fer la PSS (ocupació de la Direcció General de Serveis Socials de la Generalitat de Catalunya, pintades a les seus i locals de la Creu Roja, pintades i murals als carrers,...) i hi ha en projecte noves accions i mobilitzacions en contra d'aquestes entitats. Concretament n'hi ha dues de convocades, prou importants com perquè ens impliquem i hi participem el màxim nombre de persones.

- Divendres 29 d'abril, a al tarda-vespre
- Divendres 6 de maig, a la tarda-vespre. MANIFESTACIÓ a Barcelona sota la consigna d'Insubmissió (La Llei d'Objecció és un càstig: Desobeïm-la. Cap Servei forçat: ni civil, ni militar).

Per les dues convocatòries posa't en contacte amb el Casal de la Pau.

S'ha confeccionat una Declaració d'Insubmissió que en un primer moment s'anirà recollint i servirà per agrupar i cohesionar als objectors que seran cridats a fer la PSS, i que es declararan insubmissos. Més endavant es podran enviar, les Declaracions d'Insubmissió, quan es cregui oportú fer-ho, si és que finalment s'acorda aquesta decisió. Us reproduïm un model de la Declaració d'Insubmissió. S'estan començant a omplir i recollir. Posa't amb contacte amb qualsevol dels grups que estan treballant dins la Plataforma (MOC, MILI_KK, Col.lectiu antimilitairsta i pro-insubmissió, Joves Independentistes, JCR, MJCC).

Referent a la difusió de les postures que es van adoptant s'està elaborant un material divers per tal de poder-les estendre i explicar-les.

En aquest sentit cal apuntar que hi ha la intenció d'arribar a tots els Instituts de Batxillerat i de FP de Barcelona, Hospitalet, Badalona, Sta. Coloma, Gavà, etc..., per tal de fer xerrades o explicar i difondre la situació actual del Moviment Antimilitarista, de l'Objecció de Consciència i la postura d'Insubmissió. Es important la implicació del Movimetn Estudiantil en aquest sentit i també de cara a donar suport a la Manifestació del dia 6 de maig. Els grups que estem dins la Plataforma ens hem repartit la llista d'Instituts i comencem la tasca en col.laboració amb la Coordinadora d'Estudiants d'Ensenyament Mitjà. Si estàs estudiant en algun d'aquests Centres ens serà de gran ajuda la teva col.laboració per a poder muntar els actes.

Es un moment decisiu per l'OC i pel Moviment Antimilitarista. De tots i totes depenen els avenços. Cal la teva col.laboració i treball. Apunta't a la tasca per la Insubmissió.

LA LLEI D'OBJECCIO ES UN CASTIG!
CAP SERVEI FORÇAT, NI CIVIL NI MILITAR!

INSUBMISSIO!!!

Jordi Muñoz

DECLARACIO D'INSUBMISSIO

JO:

Nom i cognoms .....
Adreça.....
Data i lloc de naixement .....
DNI núm ..... expedit a .....

MANIFESTO:

Que tal com vaig deixar ben clar en el punt núm. 3 de la declaració que vaig presentar al CNOC, objectaré a la Prestació Social Substitutòria, fons i tot en situació de reserva, com a rebuig a la Llei d'Objecció de Consciència que la regula per tal com reprodueix els mateixos esquemes del Militarisme.

1r. Perquè tota Prestació Social imposada i obligatòria té les mateixes característiques que el Servei Militar.

2n. Perquè el màxim i veritable interès general no és el que l'Estat ens imposa amb la PSS, sinó abolir el Servei Militar i el Militarisme.

3r. Perquè davant l'augment dels pressupostos militars (exèrcit i policia) s'han anat retallant progressivament les despeses socials. L'Estat pretén utilitzar la PSS per tapar forats que s'haurien de resoldre amb un canvi de política pressupostària que repercutís en el veritable desig social.

4t. Perquè qualsevol PSS és un robatori d'un lloc de treball que podria ser cobert per una persona en atur amb sou i drets sindicals.

PER TANT:

NO PENSO COL.LABORAR AMB LA PSS I M'HI DECLARO INSUBMIS.

..... d ..... de 19...

Signat: .....

fondomoc

QÜESTIONARI

Un dels temes més urgents que a hores d'ara es presenten amb l'intent de posta en marxa de la PSS és l'organització i coordinació de la insubmissió. Per les informacions recollides en declaracions provinents de la mateixa "Oficina para la Prestación Social Sustitutoria" sembla que pel mes de setembre els primers "colaboradores sociales" haurien d'iniciar la PSS. Així mateix, pel que sembla, la intenció de l'administració és de cridar la gent més jove, ço és, als que facin al llarg del 88 els 19 anys. Evidentment, això no representa cap sorpresa... Sabiem que el principal problema que té l'administració es la xifra elevada d'objectors acumulats i la convicció amb que aquests, majoritàriament, han expressat la seva posició a la PSS. D'aquesta manera una possibilitat que se'ls planteja és la de cridar un nombre reduit de gent jove, previsiblement menys incorporada en la crítica a la Llei i, per tant, sense tenir tan assumit el tema de la insubmissió.

Aixi, doncs, una de les feines que iniciem amb aquest qüestionari que us fem arribar és conectar i iniciar el debat entre la gent que aquest any fa els 19 anys. El qüestionari parteix de la idea de poder realitzar un cens amb què treballar: més endavant hi ha les propostes de reunions de dimarts, de la redacció i firma d'una declaració d'insubmissió, de la coordinació per barris o a nivell local de la gent que es troba "potencialment" en situació de possible cridat per incorporar-se. Però es fa del tot necessari tenir les dades suficients perquè en qualsevol moment puguem localitzar a tot el personal.

Finalment un avis: atenció al correu certificat que us pugui arribar. El fet de firmar l'entrega de qualsevol carta pot posar en marxa un periode de temps que després serà imprescindible per coordinar la gent i presentar possibles alegacions o recursos. Al "lloro", doncs, a qualsevol carta que us arribi del Ministeri de Justicia, i aviseu qualsevol familiar o persona propera que pugui firmar en lloc vostre que no ho faci. En qualsevol cas poseu-vos en comunicació immediatament amb el Casal o el contacte que tingueu més proper. Però sobretot: **No firmeu res!!**

Cognoms ..... Nom .....

Adreces (afegiu les eventuals de cap de setmana o vacances per poguer-vos localitzar en qualsevol moment)

Carrer ..... Població i Dte. Postal .....

....

....

Telèfons a on us poguem localitzar o a algú que pugui avisar-vos. Afegiu els horaris aproximats.

No. ..... horari ..... No. ..... horari .....

....

Data de naixement .....

Data de tramitació de l'objecció de consciència (OC) .....

Data de reconeixement de l'OC. .....

Número d'expedient del CNOC. .....

fondomoc

Sobre organització.

Estàs treballant o organitzat en algun grup antimilitarista o d'objecció? Quin i a on? .....

Conèixes a gent en la mateixa situació de possibles cridats per la PSS? .....

Quines possibilitats, de temps i ganes, tens per posar-te a treballar en la campanya d'insubmissió? .....

A quin nivell t'implicaries? Dedicació intensa; Accions; Recollir informació i dades sobre la PSS; Treballar contactes amb entitats que poguessin acollir "colaboradores sociales" (Quines? .....); Participar en l'elaboració del cens i coordinació d'insubmissos; Integrar-se en el treball de la plataforma d'organitzacions oposades a la PSS (Ateneus Llibertaris, Mili-kk, Joves Independentistes de la Crida, ...); Contactes a nivell de sindicats i organitzacions de treballadors per denunciar i intercanviar informació sobre la PSS; Altres .....

.....

Observacions:

Full de vinculació

Un dels primers objectius que ens hem marcat al confeccionar i fer-vos arribar el MOCADOR és que pogueu estar al corrent del que fem i desfem la gent del MOC i de la situació de l'objecció i l'antimilitarisme en general. Però també una altra funció és la de que vosaltres pogueu participar-hi de la manera més intensa, inplicant-vos en el treball. Per això us fem arribar les adreces dels diversos grups de comarques i us demanem que contesteu una sèrie de qüestions que ja us vàrem plantejar en el primer número i que, transformades, us plantegem de nou en aquest.

Però un altre element important és l'ajut econòmic. Amb el MOCADOR no pensem salvar l'economia del MOC, però un dels objectius mínims és que sigui autosuficient. Si cada una de les persones a les que arriba el butlletí ens fes arribar ni que fossin vint miserables duros mensuals us podem assegurar que no patiriem tant.

Així, doncs, animem als que us arriba el MOCADOR per primer cop que ens feu arribar aquesta butlleta de vinculació per poguer-lo seguir rebent. Als que us heu vinculat, però no col.laboreu econòmicament, us animem a fet un petit esforç i a amollar calé. Finalment recordar als que us vàreu comprometre a cotitzar a través del Casal o del compte corrent a fer-ho efectivament.

Per animar-vos a invertir en aquesta "empresa" a partir d'ara oferirem una serie de serveis: descomptes en la subscripció d'altres revistes com la "Puça i el General" o "En Pie de Paz", que poden arribar al 25%; descomptes de fins un 25% en llibres; ajuts en la matriculació a cursos o seminaris com els que organitzen el CIDOB (Centre d'Informació i Documentació Internacional de Barcelona) o la Universitat per la Pau al llarg de l'estiu; us arribarà gratuitament els diversos monogràfics que en aquests moments ja s'estan treballant (Manual d'acció directa, Dossier sobre la insubmissió a Europa...) i altres possibilitats que s'estan començant a gestar (Confecció d'un Fons de Documentació). Tot això i propostes que vosaltres mateixos ens podeu presentar a canvi d'una vinculació econòmica que no sigui inferior a les mil pessetes cada trimestre. Tan sols és necessari que en la butlleta de col.laboració econòmica afegiu, en l'apartat d'"Observacions" allò que us interessi.

I, a un altre nivell, us volem engrescar a tots plegats per que ens feu arribar noticies per publicar, amb la qual cosa ens estalviareu molta feina a la redacció.

MERCÈS I PETONS

Comissió d'Hisenda i Altes Finances.

DADES PERSONALS:

nom i cognoms:.....
adreça: carrer ..... n. .....
població..... barri i Dte. postal .....
..... comarca ..... tfn. .....
data de naixement .....

"SITUACIO MILITAR": ◻ Exempt/a
◻ No allistat o allistat sense declarar-se objector
◻ Declarat objector: ◻ a la reserva
◻ pendent de la PSS

PARTICIPACIO EN EL MOC: ◻ Economicament (emplena la butlleta)
◻ Activament. (subratlla els àmbits que més t'interessen)
-Treball de comarca, local o barri. -Difusió de l'objecció -Objecció fiscal. -Insubmissió. -Anti-mili (MiliKK). -Publicacions (Mocador). -Antimilitarisme. -Accions. -Jurídic. -Altres: .....

DADES PROFESSIONALS. Tot allò que saps fer o domines i pot ser d'utilitat pel MOC: idiomes, dret, informàtica, música, dibuix o disseny, fusteria, disposar de furgoneta o avió, contactes interessants (amb el SIM o el Mossad), alpinisme, cuina., etc.....

OBSERVACIONS:

BUTLLETA DE COL.LABORACIÓ ECONOMICA.

Voldria aportar la quota de ..... ptes. cada

◻ TRIMESTRE
◻ SEMESTRE
◻ ANY

per mitjà de ◻ domiciliació bancària
◻ en efectiu al Casal (de 6 a 9 del vespre) a amb taló
◻ ingrés al compte corrent 939-14 de l'Agència 546 de "La Caixa" (feu-nos arribar una còpia del resguard)

Per domiciliació bancària:

Banc
..... Agència .....
Caixa
Compte corrent
Població ..... Núm. .....
Llibreta d'estalvi

Banc o Caixa domiciliat al carrer ..... núm. .....
de ..... Dte. postal .....
Jo (Nom i cognoms) .....
domicilial al c/pç .....núm. .....
de ..... autoritzo al pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a ..... de ..... de 19.....

(signatura)

Observacions:

fondamoc

AGENDA

ACCIONS.

29.4.88: "Acció de masses". Ficats en plena campanya contra la Llei i la PSS no ens podem estar de fer-la de cada mes. I evidentment no anirem a menys... Serà sonada. Aquí tocarà...? La discreció obliga i si voleu més informació haurieu de recòrrer als vostres contactes. Una cosa us podem assegurar: tothom hi fa falta. No fallis!

6.5.88: Mani contra la Llei i la PSS (de fet no som gaire originals). Per horaris i recorreguts truqueu al Casal o resseguiu els cartells de les parets. De totes maneres no espereu varietat, ja us podeu imaginar el lloc i el moment...

JORNADA-DEBAT:7 DE MAIG

El proper dissabte dia 7 de maig es realitzarà una JORNADA-DEBAT on hi participarem gent de diversos moviments que duem un treball polític, social i reivindicatiu radical: MOC, MILI-KK, EIX VIOLETA i JAG (FAGC). Aquests grups han esdevingut aglutinants i configurat propostes i plantejaments alternatius per part d'un ampli sector dels/de les joves d'avui dia: el Moviment Antimilitarista, el Moviment Feminista i el Moviment per l'Alliberament Gai.

Un dels objectius d'aquesta JORNADA-DEBAT, i probablement el més important, és poder aprofundir en el coneixement mutu de la nostra tasca, potenciar la relació, en augment en els darrers temps, entre els diversos grups, intercanviar posicionaments i aspiracions, sortir de l'aïllament que molt sovint construïm des de cada sector i en el qual ens movem i ampliar el nostre marc reivindicatiu, com a Moviment i com a individualitats des d'una prespectiva quotidiana que és el que, sens dubte, dóna cos real a un treball per a un veritable canvi social, polític, de les relacions personals, etc...

L'encontre s'ha plantejat sobre tres aspectes principals: Dona i Antimilitarisme, Alliberament Gai i Antimilitarisme, Dona i Alliberament Gai.

A partir d'aquí ens podem plantejar en què podem col.laborar, què podem fer conjuntament, i tot el que se'ns pugui acudir i en tinguem ganes.

Cada grup prepararà un dossier on hi hagi material divers (noticies, ponències, articles, retalls de premsa, fotografies, curiositats, i tot el que creiem interessant) que tingui a veure amb la temàtica del propi Moviment en relació a cada un dels altres, per a poder intercanviar-nos-el amb suficient temps i que ens servirà per a un coneixement previ de la tasca que s'està duent.

Per a més informació (hora i lloc de la trobada, recollir el material,...) truque-nos al Casal de la Pau: tfn. 318.39.94, de dilluns a divendres de 6 a 9.

Es important la participació de tots i totes en aquesta Trobada, a partir d'aquí... el debat resta obert.

DEBATS AL CASAL.

S'està portant endavant la iniciativa de realitzar debats en el Casal de Barcelona. De moment, i encara per confirmar, se'n preveuen tres pels darrers divendres del mes de maig. En el seu moment ja rebereu la convocatòria definitiva o, en el seu cas, truqueu al Casal.

20.5.88: DESOBEDIENCIA CIVIL. PEPE BEUNZA EL 1r. INSUBMIS. La idea és d'encetar una discusió més tècnica que política. O sia, que no es tractarà tant de valorar l'oportunitat o no del treball que es realitza sinó d'entrar en consideracions pràctiques sobre la seva realització. I per un tema com aquest, tal vegada una de les persones que més pot aportar.

27.5.88: ELS ANTIMILITARISTES VISTOS PELS MILITARS. Per una vegada haurem de sentir als militars dir la seva sobre el treball que s'està realitzant en el moviment antimilitarista. Intentarem que, o bé en A. Piris o en J. Delas, militars de carrera, es descarreguin davant nostre. Que sigui lleu...!

3.6.88: RECLUTES, VOLUNTARIS I INSUBMISSOS. El debat aquest s'organitza amb la sana intenció de "sentar cátedra" en una terminologia que tothom sembla tenir molt clar, però que poder no ho és: voluntarisme, servei civil, desobediència, servei forçat.... Per allò de que hi diguin la seva, que pot ser interessant, es vol convidar a en Jordi Borja

(participació ciutadana de l'Ajuntament), en Wenceslau Soler (d'Enllaç) i l'Oriol Leira (del MOC)

Tots els debats, en principi s'iniciaran a les 7 del vespre (que a la pràctica seran quarts de vuit)

VISITA A TALARN.

Qui més qui menys coneixerà o haurà sentit parlar de l'"Academia de Suboficiales" que l'exèrcit espanyol té instalat a Talarn, a prop de Tremp (Pallars Jussà). Cada dos per tres apareix a la premsa alguna noticia sobre conflictes entre la població i els militars. La veritat, però, és que amb el filtrat dels mitjans de comunicació sempre queda la sensació de que no se sap tot.

La proposta d'aquesta primera anada és de fer un simple reconeixement de la situació, amb contactes i intercanvi d'opinions amb la gent del país. I amb l'esperança de que qualsevol dia es pugui convocar alguna acció de denúncia o, simplement, es pugui comptar amb millors interlocutors per rebre la informació sobre el que veritablement està passant.

De moment el que es pot avançar són les dades de la sortida: 4 i 5 de juny. Tot el referent al viatge i a l'estada ja us arribarà oportunament en una nova convocatòria.

BIBLIOTECA

Un dels compromisos que s'han afrontat en tirar endavant un butlletí com el MOCADOR és, a més de l'aspecte estrictament informatiu i d'actualitat, el foment del debat ideològic. Amb aquesta sana intenció se centrarà principalment l'oferta que us farem arribar en cada exemplar de la revista: trobareu una relació de material (principalment llibres) que us podem facilitar directament amb uns preus que creiem poden resultar accessibles.

Així mateix s'aniran publicant recensions de llibres i de tota mena de material que creiem interessant. En aquest punt us animem a col.laborar enviant opinions sobre allò darrer que hàgiu llegit o vist i que pugui ser interessant de publicar.

En aquesta primera oferta la relació de material disponible no és molt amplia, però confiem que amb cada nou número de MOCADOR es pugui anar ampliant. Val a dir que un factor a tenir present serà el vostre interès. Si la proposta s'acull positivament i comencen a arribar demandes això ens animarà a ampliar l'oferta. Per altra part, si el material es queda acumulat i sense sortida, tal vegada fóra millor que ens dediquessim a la cria del caragol.

ESTRATEGIA DE LA ACCION NO-VIOLENTA.
Jean-Marie Muller.

¿DEFENSA ARMADA O DEFENSA POPULAR NO-VIOLENTA?.
Diversos Autors.

ELS ANOMENATS PACIFISTES: LA NO-VIOLÈNCIA A L'ESTAT ESPANYOL.
John Paul Lederach.

Fer un comentari sobre aquests tres llibres ja m'imagino que a priori portarà idees totalment allunyades de la voluntat que m'ha conduit a recomanar la seva lectura. De bones a primeres, i en una acte de franquesa, reconec que no sóc un devorador de literatura d'aquest tipus. Per tant, no podré establir relacions amb altres obres, que tal vegada algún lletraferit considerarà de lectura imprescindible. Tampoc no crec que cap d'elles marqui época, perquè amb el temps que fa que són editades ja seria hora que algú més qualificat les hagués descobert. Per altra part, precisament pel temps que fa que van ser escrites, no són obres d'actualitat, sinó que fan referència a fets que, pel cap baix, fa vuit anys que es van donar.

Al meu entendre, la principal virtut d'aquests tres llibrets és que poden generar un debat de clarificació, primer a nivell individual i després a nivell de grups, en un tema com el de la no-violència en el qual es viu de veritables tòpics i on tothom hi diu la seva sense cap mena de rigor. Frases com la pronunciada per Muller "... si no hi hagués altra opció que la resistència violenta o la col.laboració, més valdria escollir la resistència violenta" (ob. cit. p. 63) a més d'una persona li pot trencar els esquemes.

El llibre de Muller, ja que és el primer que hem citat, és ben bé un manual d'organització i tècniques no-violentes. En un primer terç del volum, l'home ens fa una mica de filosofia en línia a la frase que hem citat: el 3r. cap. "Principis i fonaments de la desobediència civil" despatxa d'una manera expeditiva tot el que fa referència a la col.laboració ciutadana en la injustícia, el marc legal en què es cenyeix la societat i embesteix contra la sacralització dels Estats electorals, anomenats democràtics: "Les democràcies són, sobretot, democràcies de representació, no democràcies de participació" (p.74). Muller, a la col.aboració ciutadana, hi oposa la desobediència civil; al marc legal, el comportament legítim de l'individu; i contra les democràcies de representació, la denúncia i l'acció directa.

El següent terç del llibre és una explicació detallada i amplia del que requereix una organització no-violenta i de les tècniques d'acció. Hi han elements que, per genèrics, s'escapen de la nostra realitat immediata; però hi ha altres aspectes, com el del funcionament organitzatiu, on hi veiem reflexats molts dels defectes i dels problemes de les organitzacions d'aquí.

Sobre les tècniques d'acció, poques coses es poden aportar a l'experiència pròpia, com no sigui en la seva aplicació pràctica: enunciar els diferents tipus d'acció sempre pot ser interessant a l'hora de tenir-les recollides. Finalment, hi ha un parell de capítols que, sens dubte, serien els que podrien plantejar més polèmica: són els que fan referència a les accions violentes. Sobretot quan s'introdueix en el més que relliscós terreny del món guerriller dels països subdesenvolupats, despatxa el tema d'una manera massa dogmàtica, agafant-se a uns esquemes generals que, precisament com a tals, caldria qüestionar.

L'autor del llibre, Jean-Marie Muller, és un militant del moviment no-violent francès, un dels països on existeix més tradició en el tema. I precisament són col.legues seus els autors de l'altre exemplar del que us volia parlar. Al menys de la part principal que és el que ha centrat el meu interés en "¿DEFENSA ARMADA O DEFENSA POPULAR NO-VIOLENTA?". La resta són cites i escrits de diversos autors i "patums" de la no-violència: Ghandi, Bell, T. Ebert, L. Milani, Sir Basil Liddle, J. de Bollardiere, introduits amb una petita referència biogràfica. La totalitat del volum, com ja podeu deduir del títol, gira al voltant del tema de la substitució de la defensa militar per la popular no-violenta. Alguns dels textos del recull són, fins i tot, anecdòtics; especialment si els situem fora del seu context. Però l'estudi amb que comença el llibre, firmat per 14 autors francesos, tot i ser un treball de 1975, és del tot

aprofitable. El grup que es responsabilitza del document l'hem de situar en mig del moviment no-violent francès que, al llarg dels anys setanta i arribant fins avui, ha demostrat un elevat nivell de treball i de debat. Grups com el Moviment d'Acció No-violenta, l'Unió Pacifista, el Moviment d'Objecció de Consciència, o experiències com les comunitats de Larzac o de l'Arca són un bon exemple.

El seu treball, "Uns reflexió francesa", és un intent de resposta a la pregunta que apareix tan sovint en els debats: "I si venen els russos (o els moros)?". Personalment, el problema sempre l'havia resolt d'una manera lateral: qüestionant el concepte mateix de defensa, de la pàtria, del territori,... de la societat en definitiva. D'aquesta forma sortia de la lògica de l'interrogador, sense deixar de respondre d'una manera coherent amb la manera de pensar pròpia. Però aquesta colla de francesos ho ha fet més difícil encara: acabar amb un sistema de defensa basat en el militarisme i l'autoritarisme sense carregar-se el seu origen, l'Estat. En un primer moment això podria semblar, des d'una perspectiva "pedagògica", més fàcil d'entendre. No s'ha de recórrer a societat ideals per intentar desenvolupar un nou model de defensa no basat en el militarisme; sinó que, partint del que tenim ara, es pot arribar a desenrotllar una defensa popular no-violenta. De totes maneres, aquesta hipòtesis original de què parteix el treball, a mesura que s'avança en la seva lectura, veiem que va fent aigües i que, enmig, apareix un veritable programa de revolució social. Amb això, al final arriba a la conclusió que, veritablement, no es pot superar aquest sistema actual de defensa autoritari i militarista sense superar el model de societat. En les conclusions ja es fa una petita concessió al tema: "Estimem, per tant, que una defensa no-violenta -com la democràcia en general- tan sols podrà instaurar-se en la dinàmica d'un moviment de descentralització de tots els camps" (ob. cit. p. 78). Una petita concessió a una obvietat que clama per tots els racons de l'estudi.

Finalment, el darrer llibre: "ELS ANOMENATS PACIFISTES: LA NO VIOLENCIA A L'ESTAT ESPANYOL" de John Paul Lederach és un repàs del passat immediat del món no-violent al nostre país i a l'Estat Espanyol. L'autor, un nord-americà, practicant de l'església Menonita, recull en el volum aspectes personals com la història de Gonzalo Arias i Lluís M. Xirinacs i col.lectius com la història pel reconeixement de l'Objecció de Consciència o les lluites col.lectives de països com el català, el basc o l'andalús.

Al meu entendre aquest volum té diverses virtuts. Primer, refresca els orígens de l'objecció de consciència i dels moviments de desobediència civil actuals. Al meu entendre, un element importantíssim per definir i identificar el treball que s'està fent ara mateix. Segon, ens ve a demostrar que tan la desobediència civil, com la no-violència, no es un tema monopolitzat per experiències que ens poden semblar fins i tot exòtiques, com els casos de Gandhi i l'India, pel lluny en el temps i l'espai que cauen. Finalment, una darrera virtut que se m'ha transformat en inquietut: ¿Com es possible que en circunstàncies tan adverses com l'any 1976 es tirés endavant una iniciativa com la "MARXA DE LA LLIBERTAT" amb la repercussió que va tenir i que dotze anys després la major dels objectius plantejats en el seu moment no tan sols no s'han aconseguit sinó que s'ha renunciat a ells per la major part de la societat?. En fi, després de llegir el llibre es té la sensació que els avanços aconseguits ho són d'una manera totalment relativa (per ex. la llei d'objecció) i que, més aviat, en termes absoluts representen un retrocés.

GUSTINET.

MATERIAL

L.01 "Els anomenats pacifistes: La No Violència a l'Estat Espanyol". John Paul Lederach. 175 pàg. Preu: 500/400.

L.02 "Informe crítico sobre el servicio militar". Juan M. Herrero-Brasas. 130 pàg. Preu: 790/650.

L.03 "Estrategia de la acción No-violenta". Jean-Marie Muller. 239 pàg. Preu: 470/380.

L.04 "¿Defensa armada o defensa popular no-violenta?". Diversos autors. 157 pàg. Preu 455/365.

L.05 "La tropa atropellada". Antonio Pereda. 194 pàg. Preu 475/400.

F.01 "Guia anti-mili". Mili-kk. Preu 150/125.

F.02 "Gasto militar y subdesarrollo social". Vicenç Fisas Armengol. Preu: 75.

X.01 "Xapes Mili-kk". Preu: 100.

X.02 "Xapes La Puça". Preu: 100.-

X.03 "Xapes ceràmica". Models: Fusell partit, casc i flor, anagrama pacifista amb fusell partit. Preu: 250/225.

fondomoc

COMANDA DE MATERIAL

- Empleneu la comanda vosaltres mateixos amb l'import corresponent.
- Al final s'han d'afegir 150 pessetes en concepte de despeses per correus.
- El total es pagarà contra reembolsament com a única forma de pagament.
- Quan constin dos preus en un mateix material el segon resulta de realitzar un descompte sobre el primer i del que sols se'n poden beneficiar els vinculats econòmicament amb una quota no inferior a mil pessetes trimestrals.
- Per la gent que no us podeu acollir a aquests preus reduits us descomptarem un 10% en les comandes d'un total superior a les mil pessetes.
- La butlleta envieu-la al Casal de la Pau. c/ Cervantes, 2, pral., 1a. 08002 Barcelona. Indicant MOCADOR-COMANDA MATERIAL

quantitat	referència	títol	import
		despeses correus	150.-
		total	
		> 1.000 ptes. 10% dte. per preus no reduits	
		total final	

Rebel amb causa

OBJECTOR, LA CREU BOJA ET BUSCA

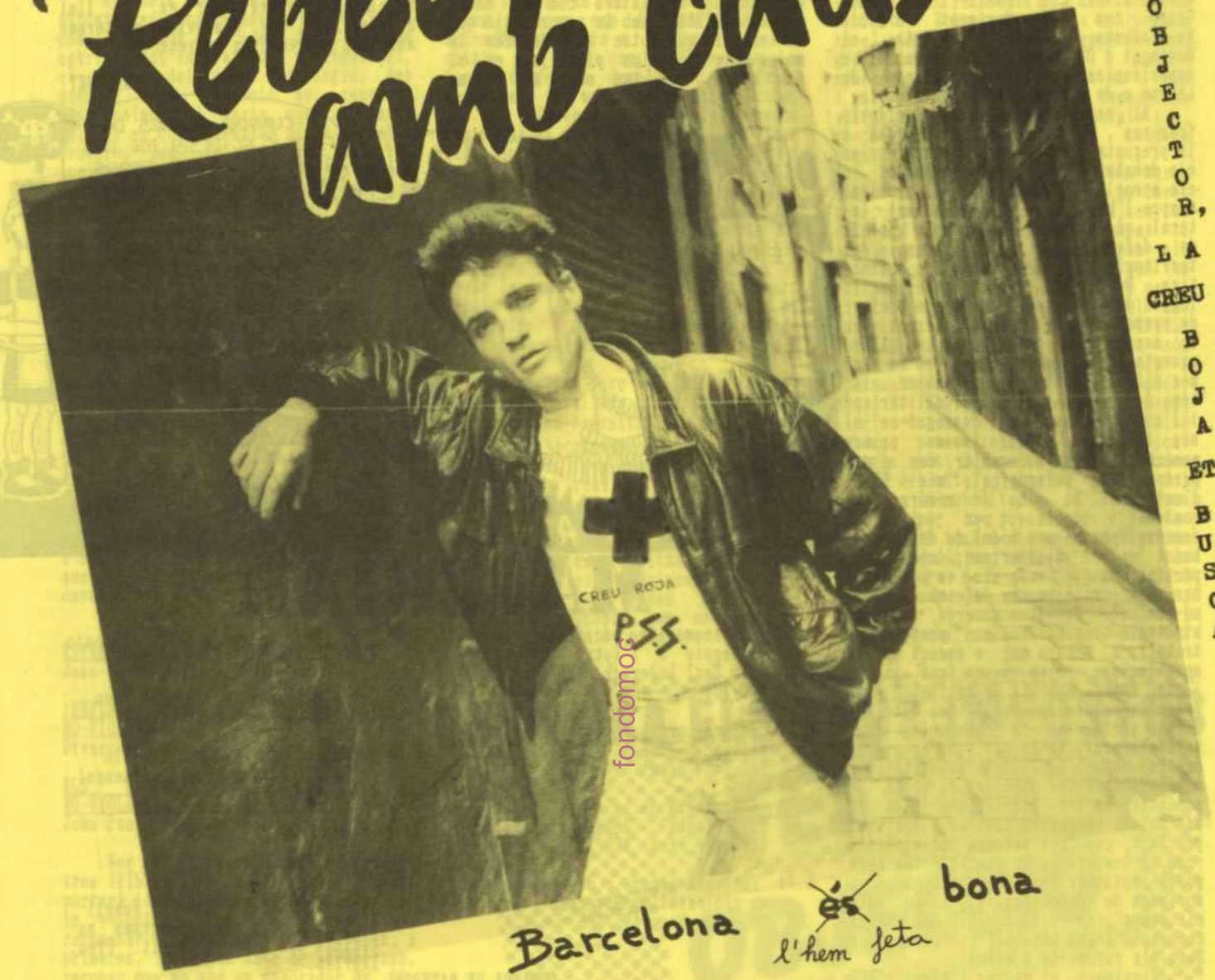

Barcelona és bona l'hem feta

Si ets rebel, nosaltres et castrem

TRUCA'NS! 205 14 14 (Empremya'ns, irrita'ns i bloqueja'ns el telèfon)

- Per a fer salut t'enviarem a les Galeres.
- Construiràs presons per als objectors insubmissos.
- Buidaràs orinals de diputats i senadors.
- Treuràs llocs de treball als/a les professionals dels Serveis Socials.
- Participaràs als stands de l'exèrcit al Saló de la Infància i la Joventut.
- No seràs ni ric, ni famós: seràs utilitzat, seràs mà d'obra gratuïta.
- Programa de Colònies d'estiu i ajut escolar per als fills dels militars.

REBEL : NO HI HA PRINGADA COM AQUESTA.

Col·laboració:
Ajuntament de Barcelona

Creu Roja Barcelona

fondomoc

MOCADOR 7
informatiu per la lluita antimilitarista
DIP. LEG. B-1292-87

Casal de la Pau - C/. Cervantes. 2 08002-BARCELONA t. 318 39 94

juliol 88 150 ptes.

SUMARI:

Editorial 2
L'ingrés espanyol a l'UEO 3/5
Insubmissió 6/7
Internacional 8/9
Reobjecció 10/12
"Hasañas bélicas" 13
Accions 14/15
La Plana 16/17
Debats 17/19
Juguem net 20
Full vinculació 21
Biblioteca/Material 22
Ateneu Llibertari de Granollers ... 23

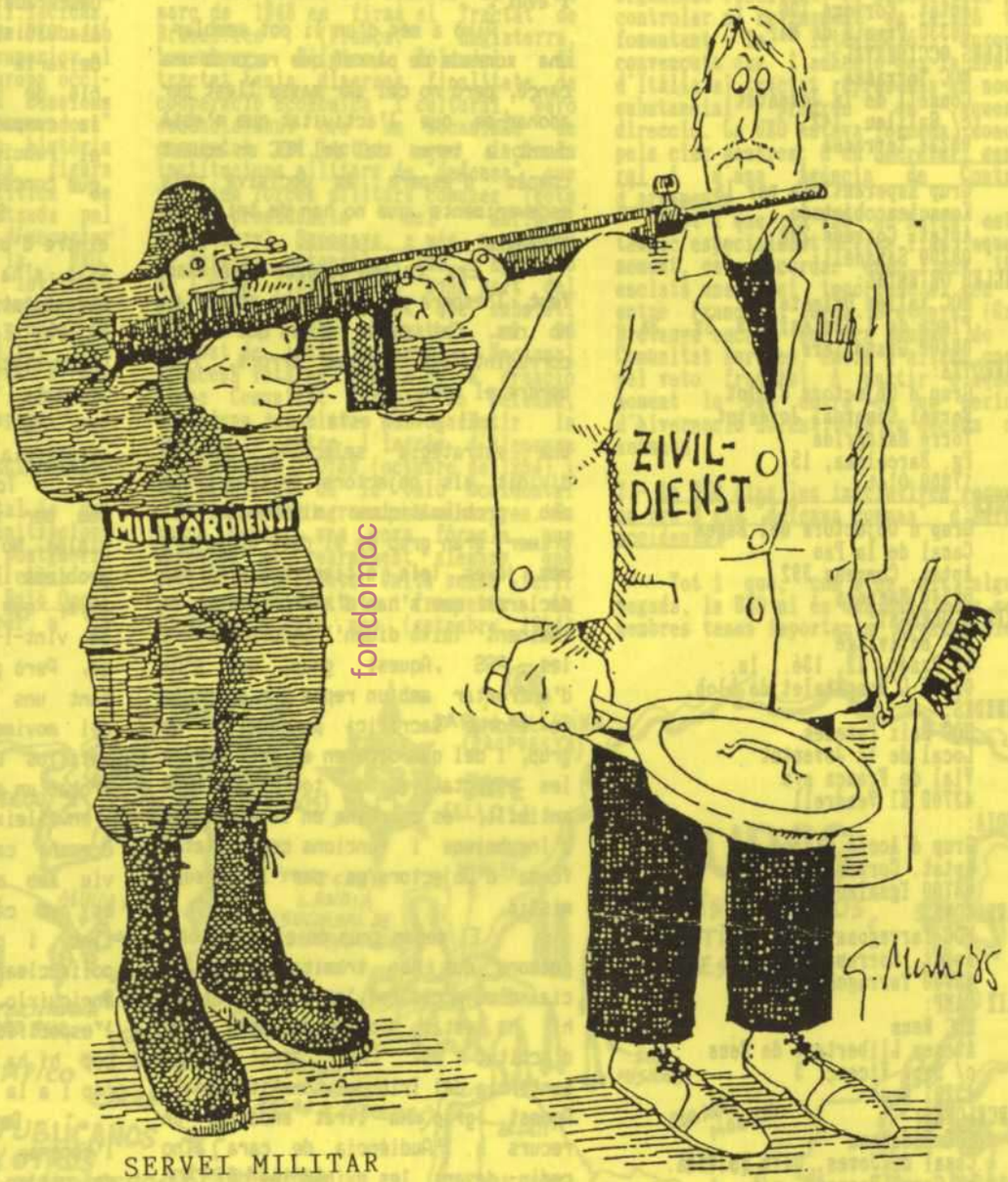

SERVEI MILITAR

SERVEI SUBSTITUTORI

fondomoc

L'INGRÉS ESPANYOL A LA U.E.O.

COMARQUES DE PONENT:
Consell de la Joventut
Edifici l'Escorxador Vell
c/ Lluis Companys s/n
25003 LLEIDA
EMPORDA:
MOC L'Escala
Aptat. Correus, 37
17130 L'Escala
MARESME:
MOC Premià
Aptat. Correus 100
08330 Premià de Mar
VALLES OCCIDENTAL:
MOC Terrassa
Consell de la Joventut
c/ Galileu, 142
08224 Terrassa

Grup Esperantista per la Konsciencobjetado.
Aptat. Correus 290
08200 Sabadell
VALLES ORIENTAL:
MOC Vallès Oriental
Plaça de l'Església, 9, 3r., 2a.
08400 Granollers
GARROTXA:
Grup d'Objectors d'Olot
Servei Comarcal Joventut
Torre Malagrida
Pg. Barcelona, 15
17800 Olot
BAGES:
Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa
BAIX LLOBREGAT:
MOC Bellvitge
c/ Prado, 12, 13é., 1a.
08907 L'Hospitalet de Llob.
PENEDES:
MOC Baix Penedès
Local de la Joventut
Vial de França s/n
43700 El Vendrell
ANOIA:
Grup d'Acció Cívica
Aptat. Correus 466
08700 Igualada
TARRAGONES:
MOC Tarragona
Aptat. Correus 359
43080 Tarragona
BAIX CAMP:
MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
c/ Sant Vicenç, 3
43201 Reus
BARCELONES:
MOC Badalona
Casal de Joves. Dalt la Vila.
c/ Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona
GIRONES:
ADAC
c/Auriga, 2
17004 Girona
972/21.38.38
MALLORCA:
Grup d'Objectors de Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
MENORCA:
MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó
PAIS VALENCIA:
MOC València
c/ Blanqueries, 4, 1r.
46003 València

EDITORIAL

"Es fa llarg esperar, quan s'espera que pot venir el pitjor, i es fa difícil preparar la llarga espera perquè quan sigui demà pesarà molt l'avui".

Això a més d'un li pot semblar una xorrada de pàrraf que recorda una cançó, però no cal ser massa llest per adonar-se que l'activitat que s'està duent a terme del del MOC en aquest compàs d'espera és decisiva pels esdeveniments que no han de trigar en arribar.

Ens cal no esperar sinó anar fent l'espera per tal de no acabar en no res. Cal estar a la que salta, corregint els nostres errors, i no perdre el tren.

El govern està duent a terme una estratègia selectiva que ha dividit als objectors en tres grups amb problemàtiques diferents. El primer gran grup és el dels objectors més joves (els últims que s'hi han declarat) que s'han d'enfrontar amb la imminent (això diuen) incorporació a les PSS .Aquest grup, que s'ha d'enfrontar amb un repte que comporta un enorme sacrifici personal i de grup, i del que depenen en gran mesura les espectatives de tot el moviment antimili, es coordina en la Assemblea d'Insubmisos i funciona com a Plataforma d'Objectors/es per la Insubmissió.

El segon grup és el dels objectors que han tramitat la instància d'objecció col.lectiva, i que els hi ha estat bloquejada pel canvi d'actitut del CNOC arrel de la sentència del Tribunal Constitucional. Aquest grup ha tirat endavant un recurs a l'Audiència de cara a no cedir davant les exigències del CNOC que desvitalitzarien la força de la instància col.lectiva.

El tercer grup és el dels anomenats "objectors antics" que de cara a no dormir-se davant la compra descarada del seu silenci, per part de l'administració, amb un indult que els deixaria instantaniament en la situació de reserva, està tirant endavant la campanya de reobjecció, és a dir, el rebuig de la condició d'objectors que concedeix el CNOC.

Son tres grups que treballen dintre d'un moviment: el MOC. Per què? Això s'ha fet perquè respon a una necessitat, la de no oblidar ni infravalorar cap sector dels afectats. L'administració, dividint als afectats, preten restar-nos força i hem de ser conscients d'aquesta estratègia i neutralitzar-la.

Tot moviment és prou complexe com per no poder-se reduïr a unes sigles. No veu de la mateixa manera el problema i el moviment un noi de dinou anys, que com qui diu comença, que un de vint-i-cinc , que ja duu un rodatge. Però precisament per això, perquè tant uns com els altres formen part del moviment i s'han d'enfrontar amb matitzos diferents al mateix, han de trobar un espai al moviment. El MOC no s'envelleix amb els que duen anys cremant cartutxos sinó que es manté viu amb els que arriben. L'important és que cada individu trobi el seu lloc, i per tal, ha estat necessari polinuclearitzar el moviment, per enriquirlo. El MOC s'enforteix amb l'especificitat funcional, doncs cada cop hi ha més gent treballent-hi i al cap i a la fí assumintlo.

Des de diferents fronts es fa l'espera, preparant la neutralització del pitjor.

Equip de redacció

DIBUIXANTS: José Luis "Ray", Miquel (el de Vilamajor), Ferran Reig, Willy, Pau Bas, Jaume Suriol, Anreu.

CORRECTORS/RES: Txell Freixenet, Susanna Barquin (si aneu al Karma la trobareu guardant els "cavalls"), Josep Manel Fondevila, Albert Martinez, Miquel (el de Vic).

ACTIVITATS DIVERSES: Raül López (insisteix amb el tema del País Basc), Pàtric de San Pedro (traslladat a Alemanya), Oscar Polo (internacional), Sergi Rodriguez (no sabem a on és), Joan Salabert, Jordi Muñoz, Gustinet, Victor Escarré, Manel Castañeda, Jesus Carrasco, Oscar Barberan, Oriol Leira.

l'ingrés a l'UEO
i les iniciatives "europees" de defensa

A la fi, el darrer punt del cèlebre "decàleg" de Felipe González enunciat durant el debat de l'estat de la nació l'octubre de 1984 que restava sense complir ha començat el seu procés final. Al.ludeixo, òbviament, a la integració a la Unió Europea Occidental (UEO). Després de certes vacil.lacions, de visites de membres de la UEO amb tractament protocolari molt superior al normal a d'altres països d'Europa occidental, d'assistir a diverses sessions plenàries en qualitat d'"observadors" (algun dia caldrà escriure la història de la utilització de la figura d'"observador" dins la política de seguretat inspirada i realitzada pel PSOE!), de pressions per tal d'acceptar l'estatus "nuclear" de la UEO, finalment s'ha produït la invitació formal per accedir al Tractat de Brusel.les i ha començat el procés de negociacions que farà que l'any 1989 l'Executiu ens hagi integrat a una altra instància "atlàntica". Deixem, però, les valoracions per després.

1.- Què és la Unió Europea Occidental.

La Unió Europea Occidental és una de les quatre organitzacions internacionals sorgides a la postguerra (II guerra mundial) dins el clima de guerra freda. La primera, la Unió Occidental, servì de nucli per a la formació d'altres dues, l'OTAN i la UEO. La quarta fou, naturalment, el Pacte de Varsòvia.

La Unió Occidental, producte d'una iniciativa anglesa, pretenia ampliar l'Aliança franco-britànica (març de 1947) als països del Benelux. Al mes de març de 1948 es firmà el Tractat de Brusel.les (França, Anglaterra, Luxemburg, Bèlgica, Holanda). El tractat tenia diverses finalitats de cooperació econòmica i cultural, però essencialment era un mecanisme de seguretat col.lectiva que incloïa institucions militars de "defensa" que preveien forces militars comunes (sota la presidència del mariscal Montgomery). Suposava, a més, un pacte de defensa automàtica. Amb l'aparició de l'OTAN (1949) perdé bona part del seu contingut, malgrat que subsistí fins l'any 1954. Tanmateix, el 30 d'agost de 1954 l'Assemblea Nacional Francesa votà en contra de la creació d'una Comunitat Europea de Defensa, mecanisme previst per garantir la coherència entre l'ingrés d'Alemanya occidental a l'OTAN (octubre de 1954) i la finalitat de la Unió Occidental d'evitar noves agressions alemanyes. Es buscà, doncs, una nova fórmula, que permetés el rearmament alemany que sol.licitava Estats Units sense ferir les susceptibilitats franceses. La Conferència dels nou (setembre 1954) elaborà la nova proposta (Acords de Londres i París).

La solució fou la modificació del Tractat de Brusel.les, canviant articles i afegint-ne de nous. El sentit últim era fer de la UEO, organisme resultant, el procediment per controlar el rearmament de la RFA tot fomentant la integració europea convençuts que l'adhesió de la RFA i d'Itàlia al tractat representa un nou i substancial progrés en aquesta direcció. La UEO estava formada, doncs, pels cinc membres; d'un Secretari general i d'una Agència de Control d'armaments.

Tot i que la UEO no havia estat tampoc especialment activa fins aquell moment, cal recordar que l'any 1969 esclatà una crisi important al seu si entre França i Gran Bretanya (Gran Bretanya encara no era membre de la Comunitat Europea, entre d'altres coses pel veto francès). A partir d'aquell moment la UEO entra en un període d'hivernació durant tota la dècada del setanta.

2.- La UEO dins les iniciatives recents en pro d'una "defensa comuna" d'Europa occidental

Tot i que, com s'ha dit alguna vegada, la UEO ni és una Unió (els seus membres tenen importants divergències)

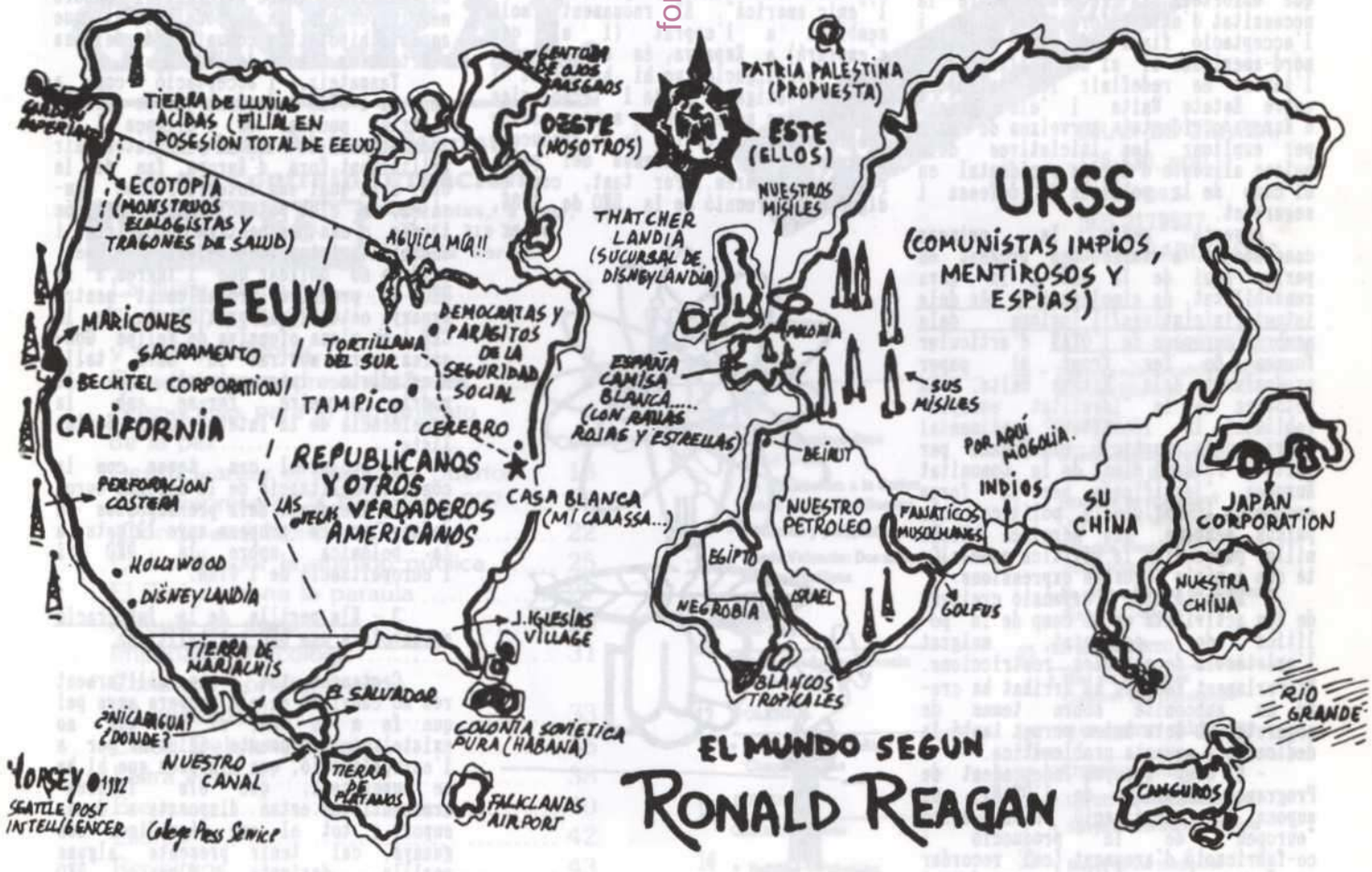

fondsmoc

ni és europea (ni hi són tots els països de la part occidental ni, naturalment, els de l'Europa de l'Est) ni gairebé occidental, a més que realment resultaria ben difícil ressuscitar un mort, o millor, una cosa que mai no ha existit més enllà del fet de ser una duplicació en petit de l'OTAN, el cert és que la dècada dels 80 ha vist diversos intents de revitalitzar la UEO dins les diverses propostes d'"europeïtzar l'OTAN" o de redescobrir la Comunitat Europea de Defensa. La crisi de l'OTAN (amb la contradicció ja cíclica entre la desconfiança dels membres europeus envers el vigor del compromís dels Estats Units amb la defensa del vell continent -canviaran Xicago per París?- que enforteix la retòrica sobre la necessitat d'unir esforços defensius i l'acceptació final de la política nord-americana al si de l'Aliança) i l'intent de redefinir les relacions entre Estats Units i "els grans" d'Europa occidental serveixen de marc per explicar les iniciatives dels països alineats d'Europa occidental en el camp de la política de defensa i seguretat.

Aquesta seria la primera constatació a tenir ben present en parlar aquí de la UEO i la seva rendabilitat, és simplement un més dels intents/iniciatives/il.lusions dels membres europeus de l'OTAN d'articular formes de fer front al paper predominant dels Estats Units. La retòrica de la "identitat europea" (oblidant la identitat continental prèvia a la partició sancionada per Ialta i Potdam) dins de la Comunitat Europea, "justificada per la força econòmica i influència política dels països membres que mereixen tenir millor paper dins la política mundial", té com a mínim aquestes expressions:

- Dins la CEE, l'expansió creixent de les activitats en el camp de la política de seguretat, malgrat l'existència de notables restriccions. El Parlament Europeu ha arribat ha crear un subcomitè sobre temes de seguretat. L'Acta única permet també la dedicació a aquesta problemàtica.

- El Grup Europeu Independent de Programes (organisme de l'OTAN), que suposa la coordinació d'un enfoc "europeu" de la producció i co-fabricació d'armament (cal recordar que Espanya ha presidit el grup durant 1986 i 1987)

- L'intent de ressuscitar l'UEO (octubre de 1984) a proposta francesa, juntament amb l'alxecament de les restriccions sobre produccions d'armes a la RFA.

- Els intents d'estructurar una cooperació bilateal de defensa entre la RFA i França (una vella aspiració de De Gaulle), que durant el mes de gener de 1988 s'incrementaren amb l'anunci de la creació d'una Brigada Franco-alemanya i d'un Consell de Defensa comú (cal recordar que, malgrat les carbasses posteriors, Felipe González digué ben ràpidament que considerava convenient i oportú que Espanya s'afegís a la Brigada).

La UEO, dins d'aquest marc, no pot considerar-se, fins i tot en imprevisible cas que fos revitalitzada i dotada d'un pressupost realment important, de cap manera una alternativa a l'OTAN. La revitalització de la UEO forma part de les discussions sobre l'enfortiment del "pilar europeu de l'OTAN", de l'"europeïtzació" de l'Aliança. De fet, la proposta francesa de 1984 només rebé la resposta positiva de Bèlgica, Itàlia, Luxemburg i la RFA, mentre que Gran Bretanya i Holanda es manifestaren esquerpes o poc entusiastes. Les raons adduïdes són força il.lustratives: significaria duplicar funcions amb organismes OTAN com l'Eurogrup o el Grup Independent de Programes.

En última instància, els arguments econòmics han estat, i continuaran essent, bàsics: la UEO podria afavorir encara més els intents de deslligar-se de la dependència i desequilibri comercial dels aliats europeus pel que fa a sistemes armamentístics procedents de l'"amic americà". El raonament, molt semblant a l'emprat (i al que s'emprarà) a Espanya, és el següent: sense investigació no hi ha mercat i sense investigació punta i tecnologies sofisticades no es venen armes; sense vendre armes els costos de la producció d'armes per a la "defensa" del propi país es disparen. Per tant, com es digué a la reunió de la UEO de 1986,

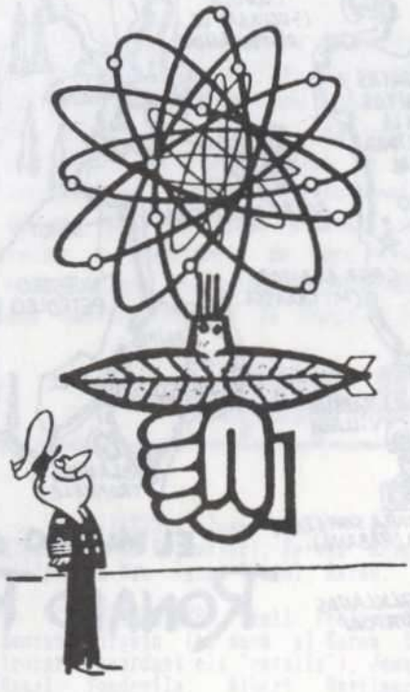

val la pena potenciar aquest organisme per tal de justificar una creixent inversió en matèria de defensa i una millor col.laboració de la indústria armamentística dels països membres, sempre i quan les funcions de l'Eurogrup no es confonguin amb les de la UEO.

De la UEO, avui per avui, no pot sortir una tercera superpotència. Ni es vol ni es voldria; Estats Units faria tot el possible per impedir-ho. Una cosa és parlar de la possibilitat d'una comunitat europea de defensa dotada d'armes nuclears pròpies (França i Gran Bretanya) i una altra ben diferent la probabilitat real que això sigui realitat a mig termini. I, d'altra banda, una altra també diferent, i encara més improbable, és la possibilitat que aquesta hipotètica comunitat de defensa s'articulés entorn de la UEO.

Tanmateix, l'acceptació -com a calc de l'OTAN redundant que és- de la doctrina nuclear de l'Aliança i la inexistència de traves per intervenir militarment fora d'Europa, fan de la UEO, a la qual ens integra Felipe González, un club potencialment perillós i, des d'una perspectiva pacifista i antimilitarista, indesitjable. A més, caldria no oblidar que l'ingrés a la UEO es produirà probablement mentre Espanya ostenti la presidència de la CEE i en plena ofensiva de Felipe González per mostrar la seva talla d'estadista internacional, que li podria permetre fer-se amb la presidència de la Internacional Socialista.

En qualsevol cas, temes com la convencionalització de la defensa europea o l'increment dels pressupostos de defensa en els propers anys lligats a la polèmica sobre la UEO i l'europeïtzació de l'OTAN.

3.- Els perills de la integració espanyola a una UEO revitalitzada

Certament, tot i que militarment res no canviarà en els propers anys pel que fa a la UEO, el fet que no existeixen instruments adients per a l'europeïtzació, que els pocs que hi ha se superposen, que els "lobbies" armamentistes estan disposats a donar suport a tot el que signifiqui més guanys, cal tenir presents alguns perills derivats d'una UEO revitalitzada:

a) alimentar somnis sobre un nou bloc, amb tota la parafernàlia ideològica i rearmamentista pròpia de la lògica antimilitarista;

b) la coartada per justificar rearmaments i militaritzacions internes: si som europeus, ja se sap... s'ha d'estar a les verdes i a les madures;

c) l'augment de la nuclearització i la justificació de programes nuclears ja força accelerats com el britànic i francès;

d) el reforçament de la indústria armamentística europea, que, com ha mostrat l'assumpte de les exportacions d'armes a Iran, sap coordinar-se fins i tot per burlar els tous controls governamentals que regulen les exportacions d'armes a països en conflicte;

e) la possibilitat d'afavorir un complex militar-industrial europeu-occidental;

f) la transnacionalització de la indústria d'armament;

g) l'augment de la política intervencionista dels països d'Europa occidental (penseu en la participació, modesta però significativa, a les operacions de vigilància al Golf Pèrsic), que estan -fins i tot Espanya- reestructurant les seves forces armades, per permetre major mobilitat i capacitat d'intenvenció ràpida i eficaç fora de les seves fronteres (també nosaltres disposem ja d'unes Forces Espanyoles d'Intervenció Ràpida);

h) l'afavoriment indirecte de la política nord-americana de creixent intervencionisme al Tercer Món, en assumir papers i funcions que, ara per ara, resolen els estadounidencs a Europa occidental.

Tanmateix, al meu entendre, encara avui, la principal funció de les

negociacions en curs a la UEO per part del govern socialista és la del missatge interior: donar la sensació que les coses en política exterior i de defensa, que ens allunyen dels Estats Units, quan, encara actualment, la UEO és un calc innecessari de l'OTAN, dominat, tot i no ser membre, pel país que té Washington com a capital.

Rafael Grasa.

fondomoc

la puça i el GENERAL

Revista Antimilitarista y de contrainformación

NUM. 56

Cervantes, 2 Pral. 1ª
Telf: 318 39 94
08002 Barna.

La lluita nostra 4
De METAs, FACAs y otras palabrotas 6
Pasadas aguas, presentes lodos 8
Perspectivas para el movimiento de la paz 11
Desnuclearizar el mar y los puertos 13
¿Qué representa la Barcelona 92? 20
¿Dónde está Honduras? 22
La batalla por la opinión pública 25
El Sud demana la paraula 27
Paraula de dona 29
Imperialisme ecològic 31
Contraste norteamericano a Vandellòs II 33
Cercs. Delicte ecològic 35
L'altra energia 38
Breus 40
Llibres 42
Recibimos 43

GRAN DE GRÀCIA,
126-130, pral.
Teléfono:
(93) 2179527
08012 BARCELONA

2 EDITORIAL

3 OTAN
- **Civis Atlanticus Sum** Rafael Grasa
- **Un referéndum a la deriva** Rafael Jover, Joan Buades
- **Situación y perspectivas en Euskadi**
- **Desde Valencia: Dos años de la Coordinadora Pacifista** Just Ramírez

9 1968-1988
- **Hace 20 años en Francia** P. Roca

12 POLEMICA
- **Réplica a Xavier Rius** Chema Iglesias

13 POEMAS
Gabriela Carnedo

14 • **Retorno a Palestina** Luis Miguel Alonso Andión

16 • **Diario de una Okupación Cachonda** José Luis Martínez

OBJECION

18 • **A propósito de la reobjeción** José Antonio Estévez
- **¿Mujeres en el Ejército?** Colectivo del MOC
- **Objeción Fiscal** Josep González
- **No pude salvarme de la Colimba** Alejandro Lodi

23 EN MOVIMIENTO
- **Miel sin neutrones** Colectivo EPP Guadalajara

25 DISARMAMENT CAMPAIGNS

29 INTERNACIONAL
- **Las BIP en Centroamérica**
- **Apoyo a Greenham Cammon**

31 • **Rubor de las matinales** René Char

INSUBMISSIÓ

INSUBMISSIO, és clar que sí !

Sembla ser que tot el treball que s'està duent a terme per tal de preparar i configurar d'una manera efectiva la INSUBMISSIO, està agafant cos i s'està consolidant, dia a dia, amb força.

Fa, més o menys, un mes, després de portar bastants mesos funcionant la Plataforma d'Objectors/es per la Insubmissió es valorà tota la tasca que s'havia emprès d'una manera coordinada entre els diversos grups, moviments i organitzacions.

Es veié, certament, que s'havia fet tot un treball molt positiu a nivell de mobilitzacions i accions, tant al carrer com incidint en determinades entitats que estan disposades a agafar objectors per a fer la PSS. També a nivell de difusió de la postura d'Insubmissió de cara a l'opinió pública, tot i que cal intensificar-lo. I també s'ha iniciat un debat, que cal mantenir i ampliar, entre els diversos sectors que configuren la Plataforma.

Tot i valorar molt positivament això es constatà que s'estava llançant una consigna (INSUBMISSIO a la PSS) però que es deixava una mica en l'oblit a la gent que haurà d'assumir i fer realitat aquesta postura: els objectors que seran cridats a fer la PSS.

Es estèril i absurd tirar endavant una postura d'enfrontament directe amb l'Estat sense comptar amb la gent que l'haurà de fer realitat i encara més, sense que siguin ells (els objectors insubmissos) els que s'impliquin directament en el treball previ i vagin perfilant l'estratègia a seguir.

Es per això que es començà a connectar amb diversos d'aquests objectors i es va fer una primera trobada per tal de plantejar totes aquestes qüestions. A partir d'aquesta trobada va sorgir un grup que s'encarregà, en primer lloc, de confeccionar un cens, el màxim de concret i especific, d'objectors que poden ser cridats a fer la PSS. Després d'això es van anar distribuint per barris i zones i aquests llistats es passaren a tots els grups que estan treballant en aquests barris. El primer objectiu, doncs, era contactar amb el màxim nombre possible d'objectors "possibles insubmissos". Hi ha molts barris i zones que ja han començat a treballar en aquest sentit i han fet algunes reunions.

Al mateix temps hi ha hagut gent que ha treballat el tema de les entitats i organismes prestacionistes o que segons la Llei es poden acollir a la mateixa i signar concerts amb l'Oficina de la PSS (Ministeri de Justícia) per tal d'agafar objectors. S'han enviat cartes a més de 300 entitats, de tota mena, en les quals s'exposen els arguments pels quals s'adoptarà la postura d'Insubmissió i es demana que l'entitat signi un document en el qual es posiciona en contra la Llei d'Objecció de Consciència i declara que no agafarà objectors per a fer la PSS.

Cal comentar que les reunions d'objectors possibles cridats a fer la PSS s'han anat intensificant i que cada cop més hi ha gent implicada a l'Assemblea d'Insubmissos.

El passat dia 14 de juny (dimarts) hi hagué una d'aquestes assemblees al Casal en la qual , després de fer un sondeig entre la gent, es constatà que hi havia objectors que decididament adoptaran la postura d'Insubmissió. Després d'això s'inicià un debat encaminat a anar elaborant l'estratègia a seguir.

El debat resta obert. Si ets objector que pots ser cridat a fer la PSS no et despengis, no et quedis al marge. Hi ha d'altres objectors que estan en la mateixa situació que tu i

INSUBMISSIÓ

que s'estan coordinant per tal de fer efectiva la desobediència a la PSS. Vine , participa i decideix.

INFORMACIO ENTITATS:

Darrerament hi ha hagutcontactes amb tres entitats i organismes que estan dins l'òrbita de segrestadors d'objectors per a fer la PSS. En aquestes entrevistes hem exposat els arguments que configuren la Insubmissió i les entitats ens han comunicat quina serà la seva postura davant la PSS.

AJUNTAMENT DE BARCELONA - Agafarà objectors per realitzar la PSS (concretament 134). Volen participar, des de l'inici, en aquesta cacera i captura de l'objector: una experiència pilot prop de casa. La casa Gran s'apropa a l'objector barceloni. Vigila que no t'esquitxis i pringuis.

FEDERACIO DE MUNICIPIS DE BARCELONA - Estan en la mateixa línia que l'Ajuntament de Barcelona. Diuen que no han valorat el contingut de la Llei. Ells es plantegen: "hi ha una Llei i nosaltres (la Federació) volem participar i impulsar la seva posada en marxa". Hi ha diversos Ajuntaments (tots ells Ajuntaments "progressistes"- PSC/PSUC) que han decidit agafar objectors.

"Aquesta és una Llei feta per un Govern progressista" - Paraules textuals.

"Sociata, gusano facha" - Pensament textual.

CARITES DE BARCELONA - A nivell de Càrites Estatal s'ha decidit que cada lloc faci el que vulgui donat que hi ha diversos punts de vista i no poden adoptar una postura unitària. Càrites de Barcelona voldria que la postura que es prengués fos a nivell de tot Catalunya. Encara no hi hsa res clar. Els manca un debat amb més profunditat però ens han comunicat que, de moment, es decanten per no agafar objectors. Quan hagin resolt una postura en ferm ja ens ho comunicar. Probablement, gràcies a Déu.

SERVEI CIVIL INTERNACIONAL - Hem rebut la resposta a la carta adreçada a aquesta organització:

"En primer lloc, i perquè tot quedi ben clar, la nostra organització no està d'acord amb el vostre plantejament i per tant no signarà cap compromís renunciant a acollir objectors, tot i que en molts aspectes compartim opinions respecte a la qualitat de la "Llei", no creiem que la vostra estratègia sigui, ara per ara, la més adient".

Tot seguit exposen les raons que els han dut a prendre aquesta postura.

La carta va signada per Albert Pujol i Ximenes, membre del Secretariat del SCI-SCCT. Casualment és també membre de l'AOC. Malgrat tot s'agraeix la deferència que han tingut en respondre'ns.

IMPORTANT: Convindria difondre i impulsar, més encara, la Declaració d'Insubmissió. Poseu-vos en contacte amb el Casal de la Pau o bé amb qualsevol grup que estiguiu en la moguda i treballi el tema.

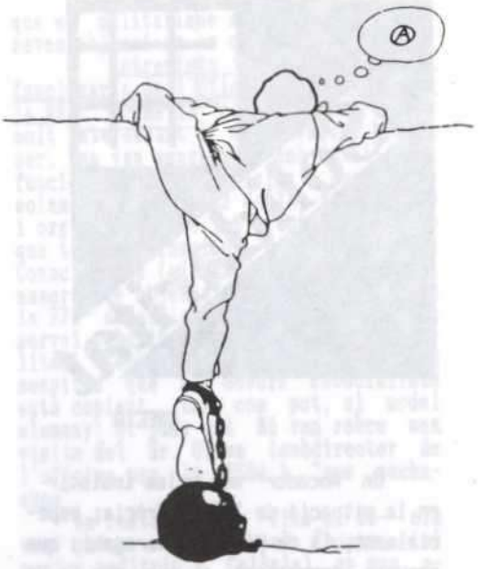

La Llei d'Objecció és un càstig!
Cap Servei Forçat, ni "Civil" ni Militar!

INSUBMISSIO !!!

Jordi Muñoz
MOC - Barcelona.

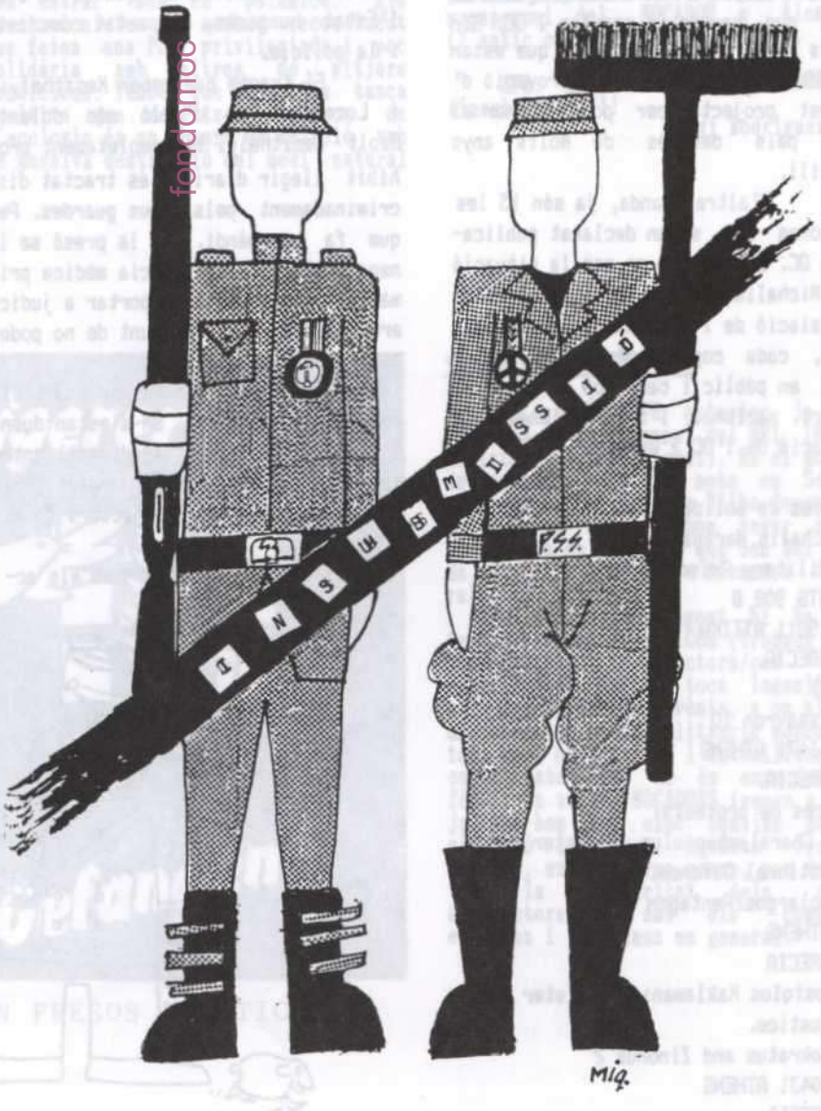

fondomoc

I·N·T·E·R·N·A·C·I·O·N·A·L

GRECIA

Un "Mocador" més volem insistir en la situació de l'OC a Grècia; especialment, la de Michalis Maragakis que segueix empresonat i que, com ja us haviem comunicat va començar una vaga de fam el 22 de febrer, vaga que aturà l'1 de maig després d'haver perdut 30 kg i arribar a febres de 41 graus.

Pel que fa a la situació jurídica segueix pendent de l'aprovació aquest desembre (!?) del projecte de llei que hauria de regular l'OC. Són molts els grecs (16.000) que estan esperant la definitiva aprovació d' aquest projecte per poder tornar al seu país després de molts anys d'exili.

D'altra banda, ja són 15 les persones que s'han declarat publicament OC. Encara que se sap la situació de Michalis Maragakis i la manca de legislació de l'OC dins el SM d'aquest país, cada cop són més els OC declarats en públic i cada cop és major el suport nacional i internacional a la situació de l'OC a Grècia.

Adreces de solidaritat:
- Michalis Maragakis
  Military Prison Avlona
  STG 902 D
  19011 ATTIKA
  GRECIA.
- EKO
  Issavron 10
  11471 ATHENS
  GRECIA.

Adreces de protesta:
- Y. Charalambopoulus. Minister for National Defence.
  Holargos/Pentagon
  ATHENS
  GRECIA
- Apostolos Kaklamanis. Minister for Justice.
  Sokratus and Zinonus 2
  10431 ATHENS
  GRECIA

HUNGRIA

El 17 de maig, alguns hungarevan iniciar una vaga de fam com a protesta contra el tractament que reben a les presos els objectors de consciència hungaresos Szolt Keszthelyi i Szolt Locsmándi.

Una de les persones en vaga de fam és Olga Diószegi, el contacte oficial de Szolt Keszthelyi, a la qual li era permès de visitar-lo un cop cada dos mesos i enviar-li correspondència fins fa poc. Ara li és completament prohibida l'entrada a la presó per considerar que havia ofès l'Estat hungarès, el partit comunista i la policia.

El tracte que reben Keszthelyi i Locsmándi és d'allò més dolent. Szolt Keszthelyi té completament prohibit llegir diaris i és tractat discriminadament pels seus guardes. Pel que fa Locsmándi, a la presó se li nega qualsevol assistència mèdica primària, i quan se'l va portar a judici era malalt fins al punt de no poder sentir la seva sentència.

Mentre els debats per una llei reguladora de l'OC al SM s'estan duent a terme a alts nivells (diuen!) entre els cosos de l'Estat hungarès, la situació actual dels objectors no millora.

Com a solidaritat amb els activistes per la pau hungaresos, a Wroclav (Polònia) el 15 de maig (dia internacional de l'OC), 13 persones van començar també una vaga de fam, al igual que alguns activistes Txecoslovacs.

Aquestes vagues de fam són el resultat d'una trobada internacional d'OC que es va dur a terme a Budapest el 15 de maig. Els participants eren dels Països Baixos, Jugoslàvia i Hungria.

A la declaració final de la trobada es demanà:

1- El reconeixement de l'OC com a dret humà tal i com es contempla a la declaració de la comissió dels Drets Humans del Consell Econòmic i Social de les NNUU (març '87).

2- La introducció de Serveis Alternatius per a objectors, requerint la seva legislació a tots els països on aquesta encara no existeix.

3- L'alliberament dels objectors que avui dia resten a la presó esperant la possibilitat de realitzar Serveis Civils en lloc del SM, i que no efectuin més empresonaments en el futur.

Alhora els participants expressaven la seva solidaritat amb els activistes de Grècia, Polònia i d'altres països on s'està lluitant pel dret a l'OC.

"Benja"

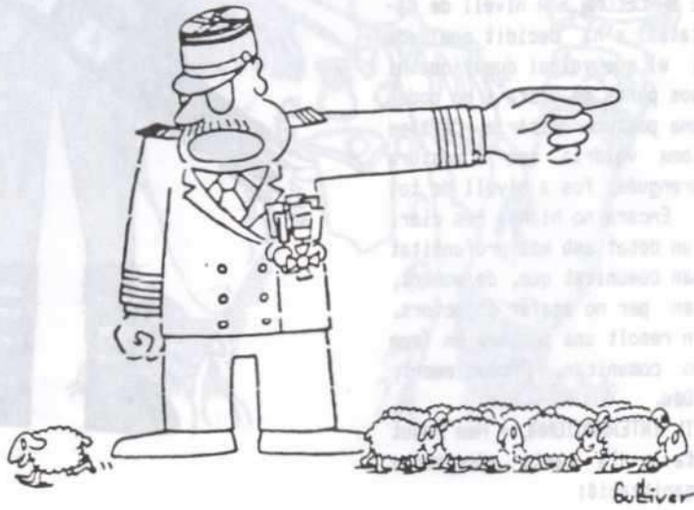

fondmoc

TROBADA AMB OBJECTORS DE LA RF D'ALEMANYA.

Tot va venir arran de dues invitacions que ens feien des de la GERMANIA OCCIDENTAL: Assistir a un Congrés d'objecció a Frankfurt (14 i 15 de maig) i passar unes jornades de contactes a la ciutat de Colònia i rodalies (del 17 dins el 24 de maig).

Des del MOC de Bilbo l'Andreas i el Rafa van "fletar" una furgona on més tard ens embarcàvem l'Oscar, en Pàtric i jo. Amb autocar hi anava també un representant del Mili-kk: en Jordi Villanueva.

El dissabte començava el Congrés sota el títol de "CONTRA LA MILITARITZACIO: OBJECCIO DE CONSCIENCIA". Estava organitzat per les principals organitzacions objectorils alemanyes: L'Organització Autònoma de Serveicivileros (SOdZDL); la Societat Alemanya per la Pau / Agrupació d'opositors al Servei Militar (DFG - VK) i el partit d'Els Verds. Després de l'extensa presentació del Congrés i els seus propòsits es va passar, a la tarda, al treball en grups (21 en total). Ens van repartir en els més interessants: Objecció i antimilitarisme; insubmissió i secció internacional. En tots ells els MOCosos van donar molta canya.

L'endemà es va passar a les conclusions. Quedava clar que davant la progressiva militarització de la societat alemanya (federal), hi ha la necessitat d'agrupar i coordinar els diferents moviments per tal de renovar les formes d'acció i les estratègies. Tothom coincidia que l'objecció de consciència al SM, integrada i desgastada per 25 anys de serveis substitutoris s'ha de polititzar com a postura antimilitarista.

Després d'un dia de descans -bàsicament gastronòmic- i d'acomiadar-nos del nostre estimat i conegudíssim Manfred, marxàrem a Colònia on ens esperaven unes intensíssimes jornades feineres:

- Contacte amb la Creu Roja i les seves PSS: Confirmant el tòpic de la puntualitat "ibèrica" arribàrem amb una hora i quart de retrard al local de la CR des d'on es porta tota la qüestió dels serveis a l'àrea de Colònia. L'encarregada (o "instructora d'expedients disciplinaris" en la terminologia de la llei espanyola) ens va explicar el funcionament dels serveis substitutoris, que a Colònia són un centenar. Després van entrar al torn de preguntes, dirigides tant a la "jefa" (insistint en les qüestions disciplinàries i la participació de la CR en l'estructura militar), com als civileros (reflexionant sobre la relació de la seva "feina" amb els motius de l'objecció).

- Visita a una organització ecologista "alternativa" amb civileros. Tot i que era un exemple de servei òptim" (poca gent, fent una feina de recerca i informació ecològica, guanyant força calers i punts pel "curriculum" professional), va ésser aquí on potser van entrar més en polèmica. Els prestacionistes van acabar reconeixent que feien una PSS privilegiada i poc solidària amb altres de pitjors condicions. També que la petita tasca positiva que realitzen a favor de l'ecologia és un absurd en relació amb la massiva destrucció del medi natural que el militarisme suposa, i que les seves objeccions no qüestionen.

- Entrevista amb dos alts funcionaris de l'Oficina per la PSS de la RFA: prometia ser una entrevista molt interessant i efectivament ho va ser. Ens van assabentar amb detall del funcionament de l'"oficina". Aquesta no solament s'encarrega de la distribució i organització de les prestacions, sinó que té les funcions de Tribunal de Consciències (alies "Consejo"). De tal manera que objectar en termes legals a la RFA significa sol.licitar fer un servei substitutori en comptes del militar. També ens van confirmar les sospites que el Govern Psoecialista està copiant, tant com pot, el model alemany: el juny del 85 van rebre una visita del Sr. Oliva (subdirector de l'oficina per la PSS) i "sus muchachos".

La resta de dies -fins al 23- els van passar cuidats pel Thomas (el nostre anfitrió a Colònia), en una acampada pacifista, on vàrem fer nombrosos contactes polítics (us prometem properament un informe sobre el neo-nazisme a la RFA) i "personals" amb la fauna i flora del moviment pacifista i objectoril d'aquelles ocntrades.

Pels interessats/ades en la situació de l'objecció a la RFA disposarem, d'aquí poc temps (?), d'un informe exhaustiu elaborat pel nou corresponsal del MOCADOR a Alemanya (l'antic corresponsal al Vaticà).

APA. SALUT I TOTAALVERWEIGERUNG (Insubmissió)!!!

Sergi Rodriguez.

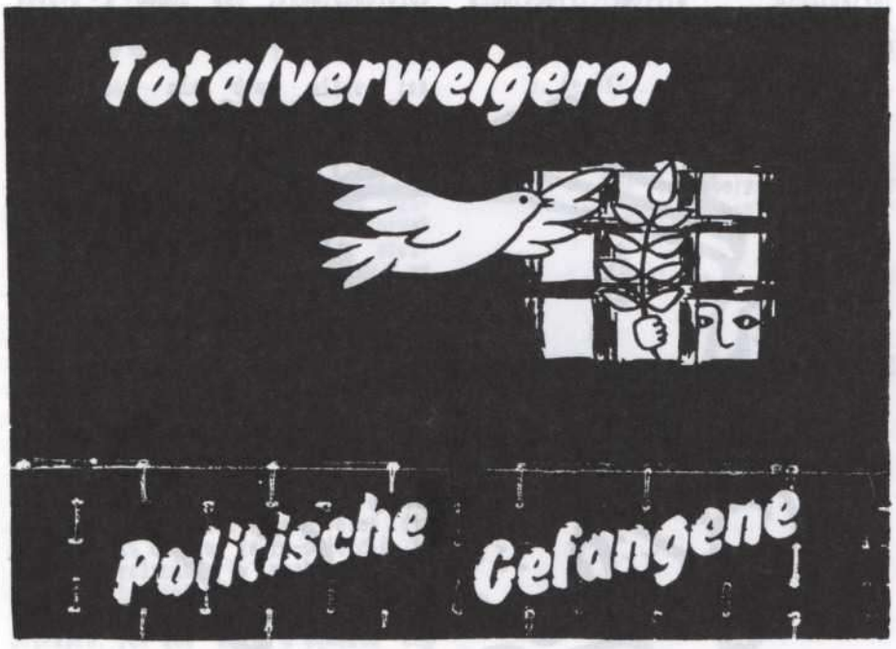

ELS INSUBMISSOS SON PRESOS POLITICS

TROBADES INTERNACIONALS

En el MOCADOR anterior ja us parlàvem de la Triennal del WRI (World Resisters' International). En el moment de redactar aquesta nota en Sergi, acompanyat d'en Rafa de Bilbo deuen ser a Finlàndia a on de bon segur s'han trobat amb en Pàtric, que des del mes de maig s'ha instalat a Alemanya Federal.

I a finals d'agost hi ha la trobada annual de l'ICOM (Trobada Internacional d'objectors/res de consciència). Enguany toca Iugoslàvia, a la República d'Eslovènia, a on hi ha una especial sensibilització sobre el tema de l'objecció i l'antimilitarisme en un estat que no és especialment fàcil. En altres MOCADORS (veure n. 5) ja us hem fet cinc cèntims de la situació iugoslava. Aquesta Trobada servirà, entre altres coses, per demostrar la solidaritat dels grups d'objectors/res amb els companys eslovens i iugoslaus en general.

fondoantimilitarista

SOBRE LA REOBJECCIÓ

Els motius d'escriure aquestes línies són els dubtes que tinc sobre l'efectivitat d'algunes de les decisions que ha pres el MOC en els darrers temps. Suposo que aquestes són el resultat d'un seguit d'anàlisis, discussions, debats... que finalment donen forma al producte final. I, potser, és en aquest espai on m'agradaria situar el contingut d'aquestes reflexions. (El meu allunyament directe del procés de discussió em priva segurament de molts elements que heu tingut vosaltres en compte, però també en pot oferir una objectivitat de què manqueu per la vostra immersió en la qüestió...)

Els que militem, treballem o simpatitzem en aquestes lluites o tasques que hem batejat com alternatives, sabem com és de difícil "mantenir el tipus"; problemes econòmics, de recursos humans, mitjans materials, dificultat a fer que el nostre missatge arribi a la gent, i, finalment, que aquest arreli... Però al mateix temps, tenim el convenciment, -jo, al menys el tinc- que els nostres objectius són senzills i elementals, romanen a l'abast de tothom, i són "populars". Quan els partits polítics estan, "descafeïnadament", assumint algunes reivindicacions deu ser per alguna raó... És en aquest punt on volia portar la qüestió, i a propòsit de la campanya de reobjeccions...

La pugna contínua i sistemàtica amb el sistema es difumina moltes vegades de tal manera que no sabem/en si ataquem/en, defensem/en, repleguem/en, ens ignorem/en temporalment, etc. Així, moltes vegades se'ns fa difícil situar el marc precís per tal d'intentar aconseguir els nostres objectius. És certament complicat jugar una partida d'escacs sense conèixer la posició d'algunes peces del contrari, i l'estat -hem de reconèixer-, en ocasions les sap amagar molt bé... Qui de nosaltres esperava una sentència tan negativa per part del Tribunal Constitucional? O una acceptació, en el seu moment, de la declaració col.lectiva? Si alguna conclusió podem treure d'aquests i altres casos és que tenen els mecanismes jurídics i els morros necessaris per fer el que els roti.

La campanya contra la llei d'objecció, té uns trets característics que fa que no tingui semblança amb cap altra, i que es mogui per unes coordenades diferents a les habituals. Fonamentalment pel següent:

- Afecta directament i voluntària a milers de joves objectors de consciència, i a moltíssims més que són a l'espectativa, a veure què passa. (Comptem amb alguns escollits o elaborem una estratègia per a tothom?)

- Tenim experiències a altres països que ens poden servir de model o pauta en determinats moments. (Per molt que ens foti, finalment, s'acabarà imposant i aplicant una llei d'objecció, amb una majoria de prestacionistes i una minoria d'insubmissos. Per acabar amb la conscripció s'ha d'atacar des de diferents sectors socials, i avui aquest fet no es dóna. Amb la mà al cor, podem pensar el contrari?)

Al meu parer, qualsevol campanya de rebuig hauria de tenir en compte aquests fets per a no caure en la ingenuïtat i l'automarginació, i penso que s'han comès errades últimament.

La campanya de reobjecció minva les possibilitats d'acció de que disposàvem. Les declaracions col.lectives anaven adreçades a tothom, la seva estratègia estava dissenyada per aquells que portaven el pes material de l'objecció -que fa que les nostres inquietuds arribin al teixit social-; però era assumible pels objectors passius. Aquí hem de trobar la clau del seu èxit. Les reobjeccions són selectives, és una campanya destinada a mirar-nos el melic, a demostrar-nos a nosaltres mateixos quants som de veritat i amb qui podem comptar, per tant només l'hem presentada uns 500 -no arriba al 6% de les col.lectives-. Després d'haver assolit l'objectiu (històric) més important que teníem: no fer la mili, la insubmissió al Servei Militar; després de regatejar al "Consejo"... ¿Com expliquem als col.legues que van convèncer per objectar, que ara, després d'haver aconseguit passar dels militars, ens disposem, conscientment, a tornar a dependre d'ells?.¿No és un marc més ampli, més atractiu presentar-nos amb el guany de l'acceptació col.lectiva, amb l'"status" d'objector, que amb disponibilitat de l'"autoritat" i la jurisdicció militar?.¿Practiquem l'estratègia que com pitjor sigui, millor?.

Però, un altre factor em preocupa sobre aquesta estratègia. ¿Algú confia que el govern permetrà la situació de trobar-se davant de milers d'insubmissos tenint les eines necessàries i el consens social suficient per evitar-ho?.¿Qui ens garanteix que seran acceptades les reobjeccions?. Després de quants intents?.¿I si finalment ho són, no és bastant possible que llavors ja hagin intentat posar en marxa els primers serveis substitutoris? En aquest cas, el recolzament -mitjançant la presumible força que ens donaria el nombre- als nous objectors que apostin per la insubmissió seria inviable. Confiar en l'èxit de les reobjeccions es creure que el govern té ganes de "guerra" i que serà tant cec com per caure en el nostre parany. El govern l'ha cagada en l'elaboració de la llei, en tant que ens facilita, donades les antipaties que desperta la llei en amplis sectors, una campanya de rebuig i desobediència àmplia i popular, però continua tenint les mans lliures com per aplicar-la sense tenir més maldecaps, a l'hora d'agafar mà d'obra dels serveis substitutoris, que la que puguin oferir els objectors de la "collita" del '88.

L'estratègia no s'hauria d'adreçar a dividir la massa d'objectors que han fet la col.lectiva; no ens hem de tornar a definir. Vam obrir una escletxa per on poder entrar tots i passar dels militars, i no veig per què l'hem de tapar nosaltres mateixos. Per a mi, la reobjecció contradiu qualsevol instància/declaració al CONC, inclosa la col.lectiva. Si l'estratègia era passar del "Consejo", per què la vam enviar?.¿Si no estàvem decidits a acceptar la seva objecció, per què no la vam rebutjar en el seu moment?

Sembla que no hi ha coherència a les propostes del MOC...: primer presentem la col.lectiva, tot assenyalant que "aquesta declaració és definitiva" i "que no se'm vinculi a les autoritats militars"; quan, sorprenentment, ens donen l'"status" d'objector, callem; quan surt la sentència del Tribunal Constitucional,

amb les reobjeccions, tornem a adreçar-nos al "Consejo" (que no era tancada i "definitiva" la nostra relació amb el "Consejo"?) i demanem "sigui revisat el meu expedient d'objector de consciència", (ens "autodisposem" a dependre dels militars?). Ara, mentre fem campanya per ampliar el nombre de reobjeccions (negacions de la col.lectiva), el "Consejo" comença a posar pegues a les col.lectives que proposem per als nous objectors, i entrem en el joc de demanar la seva acceptació,... per més endavant rebutjar-la. No es pot interpretar tot aquest ball de propostes incoherents com una nostra d'indefinició o vacil.lació per part nostra?.

Per totes les raons que he anat explicant, crec que les energies del MOC no haurien d'adreçar-se exclusivament a aconseguir reobjectors, sinó a forçar l'acceptació de totes les col.lectives que s'estan presentant i es presentaran en un futur. A partir d'aquí es podria anar dissenyant la resposta de rebuig i desobediència a la llei d'objecció, que per una banda tindria una vessant jurídica (recursos, al.legacions, tribunals internacionals...), i per altra mesures de pressió directes (contactes amb entitats disposades a rebre objectors perquè no ho facin, treball amb sindicats per tal que denunciïn la intromissió forçada de mà d'obra regalada al mercat del treball, accions al carrer, etc.). Però tot s'hauria de cavil.lar per tal que es poguessin implicar tots els qui van fer en el seu moment la col.lectiva, i no només els militants incombustibles de sempre que ens apuntem a tot. La campanya d'insubmissió a la llei, que ens van posar fàcil amb la seva ineficàcia, ineptitud i entossudiment, ens l'estem dificultant amb decisions que no ens convencen a nosaltres mateixos (desgraciadament les dades de reobjecció així ho demostren) i que són de difícil entenniment per als altres.

Haurien d'anar en la línia d'aconseguir una agilitat i una flexibilitat que ens permetés, dintre d'un espai de coherència, poder mantenir diverses propostes davant la llei, totes elles complementàries i no excloents. En aquests diferents fronts tindrien cabuda totes les opcions que tinguessin com a principal objectiu la desobediència i el rebuig total a la llei, traduïda en una declaració pública de no incorporació a la PSS. Dintre de les 10.000 declaracions col.lectives hi ha una heterogeneïtat evident, però, som incapaços d'articular alternatives que tinguin una receptivitat per més de 500 objectors? On són els 9.500 que queden? No crec que el MOC es pugui permetre el luxe de no oferir a aquest col.lectiu tan important altres opcions de rebuig a la llei. El contrari és afavorir la creació o l'enfortiment d'altres grups d'objectors i acabar amb el prestigi i la representativitat que el MOC des del seu naixement ha anat aconseguint.

(Des que vaig escriure aquestes reflexions s'han produït dos intents per tal de forçar l'acceptació de les reobjeccions. La forma en què s'han fet -a corre-cuita i amb una manca total de discussió-, no crec que ajudin a clarificar l'embolic en què ens trobem. Sembla que la política edraçada a les minories va guanyant escons... Aviat ens trobarem davant un cos d'èlit, punt d'una fletxa que no té ni tira de fusta que la sostingui, ni arc que la llenci...)

Abel Lacoma.

fondanec

LA REOBJECCIÓ TIRA ENDAVANT!

Ja són més d'un miler les instàncies de re-objecció que s'han enviat (segons fonts del mateix "Consejo Nacional de Objeción" -CNOC-).

La qüestió és que -tot s'ha de dir- aquesta xifra és la suma del primer model d'instància i el segon format (més pragmàtic). S'hauria de fer arribar aquesta instància a tothom en situació de re-objectar: recordem, objectors "reconeguts" fins el 87 i els d'aquest any que tinguin més de 19 anys. De moment, això significa que el govern d'en Felipe tindrà dificultats per a amnistiar-nos a tots plegats.

Tenint clar la impossibilitat legal que té el CNOC de rebutjar les nostres "renúncies", la qüestió es centra ara en què les re-objeccions siguin efectives. Amb "efectives" volem dir que, partint de què la re-objecció té sentit en relació a la insubmissió als Serveis Substitutoris, aquestes siguin formalment acceptades abans de Setembre. Per què abans d'aquesta data?. Senzillament perquè és quan es confeccionen les llistes de "mozos" a sortejar pel novembre i, si volem que la nostra desobediència coincideixi amb els insubmissos, hauríem de fer un esforç abans de l'estiu.

DECLARACIO DE RE-OBJECCIO (2n. model)

JO:

Nom i cognoms .....
Domicili .....
Població ..... CP .....
n. de DNI .....

MANIFESTO QUE:

- Per raons personals de força major RENUNCIO A LA CAUSA D'EXEMPCIO DEL SERVEI MILITAR.

- Aquesta em va ésser otorgada amb motiu de l'expedient n.: .....

En conseqüència entenc que, segons la legislació vigent, quedo a disposició militar

....., ... de ..... de 19....

Signat:

AL CONSEJO NACIONAL DE LA OBJECION DE CONCIENCIA. c/ Serrano, 19 - p. 5a.
28001 MADRID

En aquest sentit, en J.C. Rois (advocat del MOC a Madrid), ens ha dit que en la propera reunió d'advocats MOCosos de l'Estat (hi assistirà en Pep Cruanyes per Catalunya), s'estudiarien mesures legals per a pressionar al CNOC.

I a darrera hora s'han confirmat les nostres "previsions": el CNOC està enviant una carta als re-objectors que van fer el primer model d'instància. El text, del que us n'oferim una còpia, diu bàsicament que diguem clarament si la nostra intenció és la de renunciar a la causa d'exempció del servei militar, tot recordant-nos que això implica passar a jurisdicció militar.

Així doncs, ja ho sabeu, els que heu enviat aquest primer model caldria que enviéssiu el segon (que reproduim més avall) i, els que encara no heu re-objectat, rumieu-vos-ho, desempallague-vos de les pors (tots les hem tingudes), i endavant que en l'objecció de consciència: LA LLUITA CONTINUA !!

En Jordi, en Pere i en Sergi.

CONSEJO NACIONAL DE OBJECION DE CONCIENCIA

VISTO el escrito de D. [redacted]

este Consejo en su reunión del día 11.5.88 ACUERDA comunicarle:

"Por recibido el anterior escrito de 10.2.88 y a la vista de su contenido, nos dirijimos a Vd. para que manifieste a este Consejo en el plazo de 15 días, a partir de la recepción del presente, si el objeto de dicho escrito es renunciar, pura y simplemente, a su condición legal de objetor, lo que implicaría, por tanto, quedar sujeto al servicio militar obligatorio".

Madrid, 12 mayo 1988

EL SECRETARIO,

Fdo.: José Antonio Ucelay de Montero.

MINISTERIO DE JUS... Objecion de Conciencia
2 ... MAYO 1988
REGISTRO DE SALIDA
5140

Por favor, en la correspondencia cite su nº de expediente. 11.134

fondomoc

FEMINES!!!

Envia'ns la teva adreça i telèfon al Casal de la Pau. Necessitem un cens de dones vinculades al MOC per poder dur endavant la campanya per la no-incorporació de la dona a les FAS.

Envieu-la el més aviat possible.

LA INCOMPETENCIA DE CORREUS

Ja fa temps que sabem que el servei de correus és qualsevol cosa menys un servei. La cosa ve agrabada quan es tracta de trametre un butlletí o revista. El MOCADOR, des del primer moment, tarda un mínim de deu o quinze dies per arribar a comarques.

Però aquest cop s'han passat: el darrer fulletó, imprès a tinta vermella, ha tardat un mes per recòrrer tan sols els districtes de Barcelona. No volem ni pensar quan arribarà a la gent de l'"extraradi".

Serveixi, aquesta nota, de desagravi per la gent que ens curren el "panfleto" aquest. Si arriba, en el cas de que arribi, quan arriba (i perdoneu el joc de paraules) no és, en absolut, responsabilitat de l'empresa.

VUELVEN LAS FAMOSAS...

HASAÑAS BÉLICAS

¡THE "HASAÑAS BÉLICAS" ARE BACK! – CONVERTIDAS AHORA EN ...

DIRK SMITH

CLARK JONES

UNA EXCLUSIVA PARA... MOCADOR

HASAÑAS DE LAS GALAXIAS

¡UNA PERSECUCIÓN A TRAVÉS DEL TIEMPO Y DEL ESPASIO!

Ray '11

tebeosmoc

ACCIONS

CONTRA LA MILI, LA LLEI D'OBJECCIO I LA PSS.

23.4.88: Dissabte a Donósti es va fer una concentració de 100 objectors a l'estació de RENFE aturant 4 trens i omplint-los de pintades, alhora que es cridaven consignes contra la mili i la PSS.

23.4.88: El mateix dia a Zumàrraga un grup de 40 objectors van recórrer els carrers de la ciutat encartellats. Es van dirigir a l'estació de RENFE on la van enguarrar i es van tallar les vies fins l'aparició de l'Ertantza.

29.4.88: Un grup de 100 objectors convocats per la Plataforma Pro-insubmissió de Barcelona va realitzar una acció a l'estació central de la RENFE (Sants Estació). L'acció va consistir en omplir de pintades tota l'estació, penjar pancartes, repartir octavetes i llegir un manifest denunciant l'actitud de RENFE que acollirà objectors per realitzar la PSS.
L'estació era plena de pasma des d'un bon començament i en un moment de indecisió van detenir a un company i, en intentar impedir que se l'enduguessin, en van agafar un altre. Es va muntar el Cristo a comisaria i als jutjats. L'endemà a les 7 de la tarda els van deixar anar. La RENFE demana "mig quilo" pels danys ocasionats.

6.5.88: A Barcelona va tenir lloc la manifestació convocada per la Plataforma Pro-insubmissió en contra la Llei d'objecció i la PSS. Hi van participar més de 1000 persones en un ambient força animat i sense problemes de cap tipus. El recorregut, sinó recordem malament, cal considerar-lo innèdit: De plaça Universitat a Govern Civil, passant per Via Laietana.

17.5.88: L'Assemblea Antimilitarista del Bages va boicotejar -si més no ho va intentar- un acte d'en Narcis Serra dins de la campanya electoral a Manresa, la qual cosa els va fer mereixedors d'una bona tanda de pals per part del servei d'ordre, com ja és habitual en els actes del PSOE-PSC per aquestes terres. Tot i així els aferrissats antimilitaristes del Bages van estar cridant durant mitja hora en contra del SM i la PSS (Bien!).

22.5.88: Igualada (Anoia). Ens trobàvem en plena lluita per la trona de la "xene". Un grup de MOCosos van aprofitar la visita a la vila del "ministro de la guerra", l'amic Serra, per protestar contra la llei d'objecció i la mili.
En arribar al recinte on s'havia de celebrar l'acte, vam quedar sorpresos quan ens va ser negada l'entrada (se'ns deu veure la pinta de mocosos), al.legant que no teníem "el carné de'r partio", tot i que era un acte públic!
Després d'intentar entrar al recinte i essent-nos totalment prohibit vam optar per esperar a fora l'arribada del "ministro". Quan va arribar vam voler acostar-nos a ell, però vam ser aturats contundentment pels abundants goril.les que portava (fins i tot hi havia voluntaris olímpics amb samarra, calça curta i auriculars). Davant els fets, els posteriors insults (que no van entendre per faltar les dents a més d'un) i amenaces molta gent va optar per fotre el camp.
Després d'una llarga i "tensa" espera, i en veure que malgrat ésser quatre gats no marxàvem, se'ns va oferir una "entrevista" amb el "ministro" que van acceptar.
Durant vint minuts va parlar molt, però no va dir res, i va donar a entendre que la seva llei és collonuda, progressista i la més oberta de tot Europa i olé!.
Ah! i també va tenir "pebrots" de dir-nos que moríen més joves amb moto que fent la mili. Així que ja ho sabeu: apa, anem-hi tots que estarem molt més segurs!

31.5.88: Dins el marc del "Dia de les FF.AA.", l'ajuntament de l'Escala va col.laborar amb les Forces Armades tot oferint-se per fer propaganda entre la població de la celebració d'un dia tan senyalat. Donat que l'assistència a la celebració va ser nul.la, els militars van optar per anar a les escoles i fer un reclutament obligatori entre els nens que casualment es trobaven allà i els van traslladar a la base militar per tal que contemplessin amb deteniment l'armament que utilitzen. L'Alternativa Verda va reaccionar amb rapidesa i es va "plantar" davant la base amb una pancarteta i després es van manifestar fins a les portes de l'Ajuntament demanant la seva desmilitarització (eh!).

17.6.88: La coordinadora Mili-kk convoca a Barcelona una cercavila en protesta per les morts en el servei militar. Acompanyats de grallrs i de diables arriben fins al Govern militar a on es cremen cartilles.

18.6.88: La Plataforma pro-Insubmissió realitza a Barna una acció contra la incorporació de "colaboradores sociales" (abans objectors, segons el Reglament de la Prestació Social) realitzant la PSS a l'Ajuntament. Arribats a la pç. Sant Jaume es realitzà una enganxada de cartells.

ALDARULLS A OSONA

Segons informa EL 9 NOU, les jornades de confraternització entre l'Exèrcit i la ciutadania a Vic van acabar amb incidents. Prop d'un centenar de pacifistes van boicotejar l'homenatge a la bandera i als caiguts que feien els militars. A més, sis joves de l'Assemblea Antimilitarista que s'havien encadenat a l'entrada del recinte van ser violentament separats per grups d'ultradretans i membres de les forces de seguretat de l'Estat.

La presència militar a la comarca de Vic havia estat rebutjada per tot un seguit d'entitats cíviques, partits i sindicats. L'Assemblea Antimilitarista d'Osona, amb el suport de La Crida, el Moviment de Defensa de la Terra, la LLiga Comunista Revolucionària i els Joves independentistes, va emetre un comunicat en el que mostrava la seva preocupació per com s'ordia el fil del militarisme al cor dels més indefensos amb la col.laboració de l'Ajuntament de Vic.

SIS JOVES ENCADENATS

Sis membres de l'Assemblea Antimilitarista d'Osona s'encadenaren a unes tanques que limitaven el recinte on estava acampada la companyia. També als voltants del recinte, prop d'un centenar de persones de diferents entitats i partits van muntar un taulell on s'oferia vi i refrescos per tal de fer un "Brindis per la Pau".

A l'acte castrense va assistir-hi l'alcalde de Vic, Pere Girbau, així com d'altres representants del consistori, del Bisbat, de la policia i la Guàrdia Civil. Presidien l'acte el coronel i el tinent coronel del regiment Arapiles 62, mentre que els pacifistes feien sonar els seus xiulets, els quals no van deixar de sonar fins que va concloure l'homenatge.

INCIDENTS AMB ULTRADRETANS

Un cop acabat l'acte, els pacifistes van ser ruixats amb una mànega per tal que deposessin la seva actitud i deixessin lliure la sortida del recinte. Malgrat tot, els pacifistes van aguantar la regada i van oferir de beure als soldats. El moment de màxima tensió es va produir quan un grup d'ultradretans de l'associació Adelante España va fer servir una furgoneta privada per disuadir els manifestants. Aquest grup i membres de la policia i de la guàrdia civil van desencadenar de manera violenta als pacifistes i aquests van desistir per tal de presentar una denúncia.

Dissabte al matí, alguns dels participants en la protesta van presentar una denúncia davant el jutjat número 1 de Vic. A la denúncia es demana que s'investiguin els fets així com la col.laboració de la policia amb els membres de l'ultradreta.

Vilatana, 4 de juny de 1988 — EL TEMA — EL 9 NOU

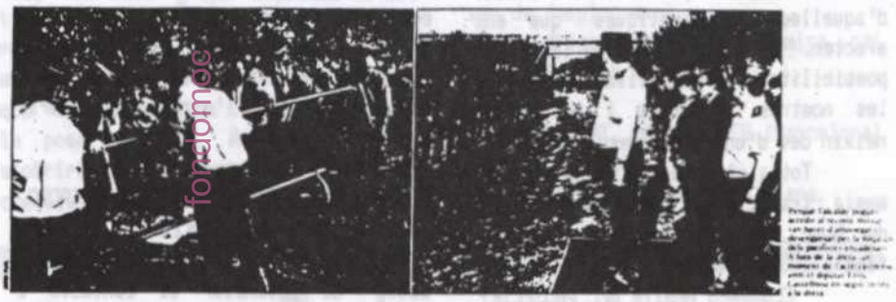

Grups pacifistes van boicotejar l'homenatge a la bandera i van increpar l'alcalde per participar-hi

Greus incidents al final dels actes organitzats per l'Exèrcit a Vic

Les jornades de confraternització entre l'Exèrcit i la ciutadania van acabar a Vic amb serioses incidents divendres a la tarda. Prop d'un centenar de pacifistes van boicotejar l'homenatge a la bandera i als caiguts que feien els militars al seu campament, i van ser regats durant prop d'un quart d'hora quan impedien la sortida dels camions del recinte militar. Sis joves de l'Assemblea Antimilitarista que s'havien encadenat a l'entrada del recinte van ser violentament separats de les cadenes per ultradretanes i membres de les forces del seguretat de l'Estat. Els pacifistes van presentar una denúncia al jutjat de Vic, dissabte, per aquests fets.

MANUEL BONAFACIA

Vic.— Tal com EL 9 NOU ha anat informant pels darrers dies, una companyia formada per més de cent homes, procedents del regiment Arapiles 62 de la Seu d'Urgell, van protagonitzar de dimecres a divendres a Vic una dura de confraternització amb la població amb motiu del "Dia de les Forces Armades". Emmarcades a l'Horta de Dalt, els militars van muntar cada tarda una exposició al passeig de Pep Ventura, de material militar, i diverses demostracions. Organitzat per l'Exèrcit, i pensat vist l'important afluència de públic que hi va haver a la primera exposició, en la qual podien sortir i remenar tota mena de material com Cotxes, excavadores, etcètera, i fins i tot disparar bales de fogueig amb alguns d'aquests artefactes.

La presència militar ja va causar a principis de la setmana passada la renúncia d'una desena de partits, sindicats d'esquerra i sindicats de la comarca, que van omplir Vic de cartells denunciant la presència «en absolut religiosa, de les Forces Armades a la nostra comarca». En cartells, que van ser tapats la nit següent per cartells d'una discoteca veïnatana a la qual semblà ser que hàvien tapat alguns cartells en un poble, anunciàvem un "Brindis per la pau" a la mateixa hora que estava programat l'homenatge a la bandera esquerpyola.

SIS JOVES ENCADENATS A L'ENTRADA DEL RECINTE

Els esmentats policials estabiertes amb bones ostions abans de les set de la tarda de divendres no van poder evitar que sis joves de l'Assemblea Antimilitarista d'Osona, s'encadenessin a unes tanques que limitaven el recinte on estava acampada la companyia de muntanya.

Malgrat aquesta acció, el capità de la companyia va fer desenvolupar amb tota normalitat els actes previstos dins el recinte. A fora, mentrestant, prop d'un centenar de persones de diferents entitats i partits van muntar un taulell on s'oferia ni bo i refrescos per tal de fer el "Brindis per a la Pau". Efectius de la policia estatal van intentar dissuadir els que mostraven la pancarta, dient-los que necessitaven el permís del govern civil, però aquests no en van fer cas i van desplegar pancartes amb els lemes "Per la pau, desarmem els uns imposem" i "La pau no es fa amb les armes".

Just abans de començar l'acte institucional va arribar al recinte el tinent d'alcalde de l'ajuntament de Vic i diputat al Parlament de Catalunya per CiU, Enric Castellnou, que va ser rebut pels assistents, i va haver d'escoltar paraules prou gruixudes. Quan li van oferir fulletons dels que havien repartit, els va dir que ja coneixia els seus plantejaments.

A més de Castellnou, també assistiren a l'acte militar el comandant de policia, el capità de la Guàrdia Civil, les jerarquies i un representant del Bisbat. El coronel i el tinent coronel del regiment Arapiles 62 presidiren l'acte, que també va començar va desparlar una forta pitada de soto els pacifistes, que no van deixar de fer sonar els xiulets fins que l'acte va acabar.

CRITS CONTRA GIRBAU I "REGADA" ALS PACIFISTES

A dos quarts de vuit, quan l'acte castrense ja s'encaminava al final, va arribar l'alcalde de Vic, Pere Girbau, acompanyat del tinent d'alcalde Candi Espona i el regidor Antoni Rizart, que van ser increpats pels pacifistes. Girbau i Espona no van aturar la seva cara de circumstàncies si quan per fer-los pas, un dels encadenats va ser violentament separat de la tanca a la qual estava agafat. Aquest primer acte de violència va fer augmentar encara les pitades i es van sentir crits de «Fora les forces d'ocupació».

Acabats els actes d'homenatge, les autoritats presents van anar a una tenda de campanya on es el coronel va fer un parlament i es va fer un aperitiu. Mentrestant, la protesta pacifista seguia a l'exterior, i els encadenats ací semblava pas que volguessin desistir de la seva postura. Un grupet d'ultradretans, amb el dirigent de l'associació Adelante España, Josep Anglada, al davant, llançaven crits de «Viva España» que eren contestats amb crits de «Fora, feixo». Aigua dels ultradretans fins i tot va emprar als encadenats.

L'ambient es va anar feent tens fins que alguns vehicles militars van intentar sortir del recinte per anar a carregar el material que tenien en exhibició al passeig de Pep Ventura. Com que encara hi havia els sis encadenats i una cinquantena de pacifistes es van asseure a costat seu. Com que no van fer cas als requeriments del capità de la companyia, aquest va ordenar als soldats que connectessin una mànega i amb ella un soldat va estar mullant durant un quart d'hora els manifestants.

Amb crits de «Aigua és neta, la sang també» i «menys d'oferir de beure als soldats, invasió que van ser violentament rebutjats, els pacifistes van aguantar la regada estoicament un parell de soldats, especials lleves una mena d'incursió militar per conquerir una de les pancartes penjades entre dos arbres. Malgrat les estratègies militars i de conquesta que van adoptar els soldats, només els va fer gaire cas.

El grupet d'ultradretans van començar a cridar que tornaven els encadenats al riu, i ja feia es van desfermar quan una furgoneta privada es va tirar damunt els manifestants enrogits. La presència d'aquest vehicle va causar una moments de consternació, ja que va ser aprofitat per agafar uns dels tancats a les quals estaven encadenats els pacifistes per arrossegar-la en direcció al riu. Els ultradretans i alguns dels membres de les forces de seguretat de l'Estat, un guàrdia civil i un policia estatal van allegrar al grup que estava a les vies d'accedir-hi cap al riu Model. Les cordades van acabar desencadenants els sis joves i en pocs moments es va anar recuperant la normalitat, ja que un cop desencadenats, els pacifistes van optar per aixecar la parada i anar a fer-se una revisada pels pocs metges que hi havia al jutjat de Vic.

PRESENTEN DENÚNCIA AL JUTJAT DE VIC

Dissabte al matí, un grup de persones que van participar en els actes del dia anterior van presentar una denúncia al jutjat de primera instància i instrucció número 1 de Vic. A la denúncia es demana que s'investiguin els fets i la presència i participació de membres dels cossos de seguretat de l'Estat i de membres de l'ultradreta local. A la denúncia s'adjuntaven certificats mèdics que donaven fe de les lesions que els participants van sofrir al llarg de tot el matí. Aquests darrers presentaven contusions i erosions diverses.

«Ordeixen el fil del militarisme al cor dels més indefensos»

M. B.

Vic.— L'Assemblea Antimilitarista d'Osona, organitzadors de l'encadenament, va fer públic un comunicat en el qual es mostraven «dolguts i preocupats per la manipulació a que han estat sotmesos els infants de la comarca en aquesta setmana d'actes militars i assenyalen que és inacceptable la col·laboració que ha prestat l'ajuntament de Vic». En el comunicat es justifiquen l'encadenament perquè «no podem contemplar impassibles com d'ordeix el fil del militarisme al cor dels més indefensos». Donen suport al comunicat i a l'acció la Crida a la Solidaritat, el Moviment de Defensa de la Terra, la Lliga Comunista Revolucionària i els Joves Independentistes.

El Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC) i els Col·lectius de Joves Comunistes van fer públic ahir uns greus comunicats de rebuig contra la presència de l'Exèrcit a Vic. El PCC d'Osona afirma que «la Política Nacional, Política Municipal i Guàrdia Civil, conjuntament amb l'Exèrcit, han malbaratat, insultat i agredit als pacifistes que protestaven per la presència dels militars a Vic» i denuncia «el molt negatiu paper públic que ha fet l'equip de govern de l'ajuntament de Vic, en primer lloc permetent la presència militar a la nostra ciutat i, en segon lloc, participant activament en els actes militaristes».

Els Joves Comunistes, per la seva banda, asseguren que «l'objectiu d'encisar l'Exèrcit al poble ha estat del tot negatiu per als joves i per a la societat de la nostra comarca». També critiquen «que hi hagués al ser Girbau i el sr. Castellnou i el sr. Castellnou a l'homenatge a una bandera que ningú dubta que no és pas la seva. Potser és que el capital no existeix de banderes», conclouen.

A 20Km. de Manresa, en un racó silenciós de la comarca del Bages, iniciàrem una experiència -aviat farà dos anys- que nasqué de la interconnexió de tres propostes:

- Acolliment de persones individuals i grups que treballin en qüestions alternatives.
- Centre d'experimentació en el cultiu ecològic de la terra.
- Centre d'estudi i documentació, espai de trobada i diàleg.

La complementació dels tres aspectes fa possible concretar la nostra aportació com una oferta d'espai de comunicació, i de lloc d'estudi d'aquelles problemàtiques que ens afecten. I alhora, és un indret de possibilitat introspectiva per tal que les nostres propostes i actuacions neixin des d'una consciència crítica.

Tot això es duu a terme en una masia tradicional catalana envoltada de bosc (amb capacitat per acollir fins a 100 persones).

ELS TRES AMBITS DEL PROJECTE:

ACOLLIMENT DE GRUPS.

Es tracta de fer servir la infrastructura que posseeix "La Plana" per realitzar un servei d'acolliment per grups de treball que necessiten un ambient adequat per elaborar les seves tasques, passar uns dies en un lloc tranquil, ben atès i, alhora, envoltat de caliu humà. Adrecem, aquest servei, sobretot, als grups que treballen en temes com ara: Pau i desarmament, tercer món, ecologia, pedagogia de l'oci, sectors marginals (i marginats), equilibri món rural-món urbà, propostes d'economia alternativa, salut alternativa, treballs terapèutics, treballs corporals, treballs artístics i creatius,...

Hi tenen cabuda tant intensius, com trobades, assemblees, seminaris, etc.

ACOLLIMENT INDIVIDUAL

A la casa es disposa d'habitacions per oferir també aquest servei a aquelles persones que busquen estudiar reposar, retrobar-se, etc.

AMBIT AGRICOLA

Comptem amb divuit hectàrees de conreu, i ens decantem, constituïts en cooperativa de treball associat, cap a un cultiu experimental: nous sistemes de conreu, agricultura ecològica i biodinàmica, "no-cultiu", etc. Les produccions resultants es comercialitzen per tal de fer mínimament rendible l'explotació experimental.

CENTRE RURAL D'ESTUDI I DOCUMENTACIO, ESPAI DE TROBADA I DIALEG.

El plantejament gira entorn del desig de potenciar el contacte i l'intercanvi d'experiències i coneixements amb tots aquells grups que treballen en línies semblants a la nostra. Estimulem i organitzem jornades, cursets, seminaris, festes, estades diverses i sessions a la Plana: és un lloc de trobada i diàleg, un espai obert a iniciatives de diferents grups que -sovint, el més important és això- puguin donar pas a projectes concrets. De mica en mica anirem constituint una biblioteca rural, on es farà una recopilació de material i documentació referent al món alternatiu en diferents aspectes.

Així doncs, "La Plana" no vol ser altra cosa que un element més d'una àmplia xarxa de col.lectius i moviments socials que pretenen relacionar-se i enriquir-se a partir d'una sèrie d'experiències complementàries.

En aquest sentit, llancem la proposta de les Vacances Verdes:

QUE PRETENEM AMB LES VACANCES VERDES ?

La nostra intenció és oferir i facilitar, alhora, un espai i un temps de trobada i reflexió pausada, comuna i profunda.

Pretenem posar en contacte la diversitat de grups, entitats i persones que treballen en una orientació alternativa a la societat actual, per poder conèixer les diverses concepcions, propostes i actuacions que actualment es duen a terme. Es tracta de possibilitar una comunicació i un diàleg d'interrelació, fecund i obert, sense abandonar la pròpia especificitat.

Desitgem fer real la repetida conveniència de conèixer-nos i de coordinar-nos. Nosaltres hi posem l'olla convocant-vos a tots vosaltres, persones i grups que hi pugueu estar interessats; tot el que s'hi courà val, ben segur, la pena.

En aquesta ocasió no es tracta d'unes jornades feixugues, estrictament de treball, amb un atapeït programa tenyit d'escrupulós rigor. Intentarem conjuminar aquesta cavil.lació multidisciplinària -entorn de la realitat de Catalunya- amb un ritme serè tot potenciant l'aspecte lúdic.

Ara bé, aquestes vacances no s'han d'entendre com un esdeveniment puntual. La nostra proposta vol ser més

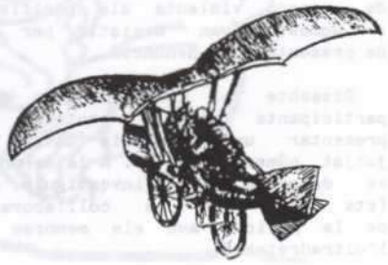

fondoantic

aviat l'inici d'aquest tipus d'experiències.

COM S'ESTRUCTUREN AQUESTES VACANCES ?
A grans trets, la planificació seria la següent:
MATI: Totalment lliure. Oferim algun taller divertit i alguna caminada per als qui s'hi apuntin. Disposarem d'una bassa per remullar-nos i, també, d'aire net, sol, bosc i silenci.
TARDA: Després de la migdiada, cada dia, un dels grups exposarà el seu tarannà, les idees, la tasca que realitza i la voluntat de coordinació amb els altres col.lectius. Entenem que el qui explica la seva proposta, la posa a debat. Així, de retop, s'obrirà el temps de tertúlia creativa, que s'allargarà tant com convingui.

Durant alguna tarda, a més, convidarem a persones concretes que, amb l'exposició d'algun dels temes que més ens preocupen a tots nosaltres, encetaran un diàleg tant participatiu com sigui possible.
NIT: Havent sopat, com a continuació -si s'escau- dels interessants debats, hi haurà projeccions, a l'aire lliure, de pel.lícules suggerents, concerts, teatre, ball i festa, i també, alguna sessió d'astronomia per acompanyar les impressionants nits d'estiu.
MENJAR: El menjar serà equilibrat, tret d'algunes postres especials. Hi haurà l'opció de menú vegetarià.

DURADA: La durada total serà de nou dies, del 23 al 31 de juliol.
FINANÇAMENT: L'aportació dels participants individuals és de 2.000.- ptes/dia. Totes les persones i grups que hi col.laborin ho faran voluntàriament, sense cap retribució econòmica a canvi; ara: la cooperativa La Plana en cobrirà l'estada i les despeses de desplaçament.
En cas d'impossibilitat econòmica, cal que parleu amb nosaltres.

LA PLANA. APT. 08271 ARTES (Barcelona)
TELEFON 8385203
Fins aviat, Cooperativa La Plana.

debats al casal

Tal vegada algú que llegeixi la crònica serà la primera notícia sobre els tres debats dels dies 20, 24 de maig i 3 de juny. Però per la majoria serà una petita història sobre tres actes que, tot i ser convocats per triplicat (això vol dir que s'ha enviat tres vegades la relació dels actes, els seus participants i els horaris), tan sols varen aprofitar una selecta minoria.

Aprofitar perquè considero, tot i ser part convocant i organitzadora, que tots tres van ser més que interessants. I el qualificatiu de selecta minoria fa referència al fet que no van superar les quaranta persones que hi assistiren... al conjunt dels tres debats (contant-hi els que intervenien, els que moderaven i els que assistien per error).

20 de maig: Desobediència civil amb en Pepe Beúnza. El cap de setmana anterior quan li vaig entregar el full que anunciava els debats ja es va lamentar del tó "heroic" amb que se'l presentava: primer objector de l'Estat espanyol.

La idea era que ell exposés la seva experiència com un antecedent relativament vàlid de desobediència civil homologable al que serà (o hauria de ser) la insubmissió. No vaig arribar a cronometrar el temps, però no crec que baixés de l'hora que va estar descrivint, sense parar, tot el procés que el decidí a negar-se a fer la mili i que acabà amb tres anys i dos mesos de privació de llibertat entre la presó i el batalló disciplinari del Sàhara.

Del conjunt de l'exposició personalment destaco dos elements:

- El període de cinc anys abans de fer efectiva la seva negativa, dividit en dos períodes: Un primer de meditació sobre el fet de l'objecció els anys 1967 i 1968 a València i a la Comunitat de l'Àrca. I finalment, un cop presa la decisió, gairebé tres anys de preparació fins que el gener de 1971 es nega al servei militar. Preparació que ell la diferenciava en dos aspectes: la individual i la col.lectiva amb els grups de suport. No entraré ara en detall amb tot el rosari de situacions i anècdotes que emplenaria tot un MOCADOR. Tan sols un fet que defineix el nivell de preparació: en Pepe es va presentar voluntàriament a la Caserna a on representa que s'havia d'incorporar.

- L'altre element que volia destacar es constatar que, tot i els més de vint anys de rebel.lió que porta a coll, es manté com ja voldríem molts de nosaltres. Fins el punt d'afirmar: "dos anys a la presó es poden aguantar perfectament si hi ha un mínim de preparació". Això dit per una persona que n'ha passat més de tres durant el franquisme...

25 de maig: Els antimilitaristes vistos pels militars amb en Josep Delàs. El principal objectiu del debat que era realitzar una visió de l'antimilitarisme des dels militars es va enllestir de pressa. El pas del temps no es pot considerar que hagi aportat moltes innovacions en la manera de concebre els antimilitaristes des de dins les casernes: o bé ens consideren un muntatge d'esquerres (allò de l'or de Moscú); o que som un moviment idealista (una variant dels Testimonis); o bé som uns aprofitats de la situació legal.

Com ja es podia preveure a la fi van acabar parlant dels mateixos militars que en Delàs va dividir en diversos grups:

- Provinents de la guerra civil: "burros" (sic) sense estudis. Gent poc disciplinada. Actualment accepten la legalitat sense entendre-la.

- Provinents del període de l'ajut americà (1958 - 1970). Molt influïts pels elements ideològics.

- Provinents de la primera meitat dels setanta. No estan pressionats per la ideologia. Surgeix gent molt crítica, provinents principalment de sectors de l'església.

- Provinents de la segona meitat dels setanta fins el cop de Tejero. Gent molt pressionada ideològicament i amb molta disciplina. Surt una gent jove i dura amb un gran rentat de cervell.

- Provinents de l'època posterior de Tejero i amb l'arribada del PSOE al poder. Es un grup plenament professionalitzat, contraposat al sector més ideològic. No té valors, és una gent insegura. Molts al cap de dos o tres anys abandona.

Al mateix temps constatava que socialment l'origen dels militars ha anat canviant des d'un primer moment on gairebé tots provenien de famílies militars, i per tant carregats de contingut ideològic, fins avui on primen els criteris professionals.

Per acabar es va fer un comentari sobre els militars "progres", tipus Piris (del que reproduïm un article en aquest MOCADOR). Tal com podíem suposar la seva posició dins de l'exèrcit, tant aquí com arreu del món occidental, és totalment minoritària i simbòlica. El que no vol dir que com a testimoni tinguin el seu pes... testimonial.

3 de juny: Reclutes, voluntaris i insubmissos amb en Manel Vila (Ajuntament de Barcelona), Jaume Sobrevals (Associació Knllac) i Xavier Mateu (MOC). Tal vegada va ser el debat que com a tal va donar més de si, amb l'aportació de diverses punts de vista al voltant del tema del voluntari. L'Ajuntament, que va anunciar que tenia un projecte per acollir una seixantena d'objectors en PSS, va voler deixar clar que aquesta proposta anava deslligada del Pla de voluntariat i d'algunes actuacions que actualment són cobertes d'una manera assalariada com a serveis realitzats pel mateix Ajuntament o en delegació (per exemple els Casals de Joves). Aquesta diferenciació, però, crec que puc afirmar que no va ser molt afortunada vista la reacció del personal assistent que ho qüestionava.

En l'aspecte terminològic de voluntariat es va fer una diferenciació molt clarificadora: el que es va anomenar voluntariat de servei i el de participació o col.laboració. En el primer hi trobaríem totes aquelles activitats realitzades d'una manera voluntària i que relaciona persones o nivells diferenciats: un que serveix i que es situa en un plà superior i el que es servit, com a beneficiat, en un pla inferior. Seria el tipus de voluntariat de Creu Roja o de Càritas. Aquest voluntariat es dedica principalment a tapar forats i cobrir necessitats que la mateixa societat és incapaç de cobrir d'una manera assalariada. Es, per tant, una activitat que reforça l'"status quo".

En contrapartida tenim el voluntariat de participació o col.laboració a on les persones cooperen a un mateix nivell i a on principalment l'activitat qüestiona la situació i, fins i tot, arriba a revoltar-se contra ella. La major part de les vegades són activitats encara no integrades socialment i per tant d'un caire rebel. Voldria destacar que l'expressió rebel.lió no s'ha d'entendre tan sols en el sentit limitat de sortir al carrer a cardar "canya". Associacions no estrictament polítiques, sinó de tipus cultural estrictament cultural, per exemple, estan realitzant una feina que coincideix en aquesta línia.

D'altra banda es constatava que la primera activitat de serveis de la que parlàvem cada cop més hi ha una tendència a assalariar-la, ço és, a crear-hi llocs de treball. Històricament la sanitat seria el primer exemple. I ara ens trobem que els objectors, precisament, s'introdueixen en aquest camp. Per tant, aquesta tendència d'anar afegint cada cop més personal assalariat en serveis coberts fins ara voluntàriament quedarà aturada amb la intromissió dels objectors en PSS. Evidentment, no cobriran llocs de treball, perquè aquest encara no s'han creat.

Finalment, pretendre que els objectors en PSS s'incorporin en l'àmbit que definiem com voluntariat de cooperació i que qüestiona l'"status quo" (els famosos "serveis civils alternatius") és, en un moment de dèficit de serveis, fer volar coloms.

L'Estat, en països a on el nivell de serveis són coberts d'una manera satisfactòria i la xifra d'objectors és elevada es pot permetre el luxe de PSS en àmbits "alternatius" (veure crònica d'Alemanya Federal). Però en els nivells en que ens movem ara i aquí... Tan sols cal repassar quins són els projectes de PSS que fins ara s'han presentat. Evidentment això no contradiu que hi hagi alguna experiència puntual per fer més presentable la llei actual i per integrar els "colaboradores sociales" més crítics.

El debat va acabar amb una inevitable crítica a l'Ajuntament per la seva actitud davant la posada en marxa de les PSS i per l'oferta de llocs pels objectors. Però la cosa no va donar gaire més de sí.

Gustinet.

Una forma no agresiva de concebir la seguridad

ALBERTO PIRIS *

Si se aspira a mayores cotas de paz, justicia y libertad, debe invertirse la actual tendencia a acumular armas ofensivas cada vez más letales

La tendencia mayoritaria que, sin mucho esfuerzo de análisis, se observa hoy en los países que dirigen, en ambos campos enfrentados, la actividad política del planeta, se resume en acumular más y mejores medios de destrucción, nucleares o no nucleares, y desplegarlos sobre la tierra, en la superficie y en el fondo de los océanos, en la atmósfera y hasta en el espacio exterior, listos en cualquier momento para liberar sus enormes potencialidades de aniquilación y muerte, y constantemente perfeccionados con los últimos inventos de la tecnología. Los intentos de controlar, limitar o, incluso, reducir en algunos ámbitos concretos el arsenal militar, no invalidan este planteamiento, pues, por lo general, la reducción de algunas armas suele enseguida ser compensada con las mejoras, cuantitativas o cualitativas, de otras.

De este modo, se argumenta, es como se *disuade* al enemigo y se mantiene la paz. Esta tendencia, que apesadumbradamente podríamos denominar *clásica*, por lo que ya tiene de habitual, es la que se exporta cada vez que se vende armamento a los países subordinados, se les envían instructores que les ayuden a manejarlo o consejeros militares que asesoren sobre el modo en que los pueblos han de defenderse, con lo que se mediatiza, cada vez más, la ya menguada soberanía de los países secundarios en un aspecto tan esencial como el de su propia defensa.

Los hombres y mujeres que aún son capaces de medir ciertas decisiones políticas con patrones que no rehúyen la valoración ética, ven consternados que para salir del círculo de la subordinación creciente que produce el denominado *orden militar internacional*, donde unos mandan y otros obedecen, haya que fomentar e intensificar la propia producción de material bélico y su consiguiente exportación a otros países, reforzando con ello a escala global la dinámica armamentista e incrementando apenas, o nada, la propia seguridad.

Al aplicar este mecanismo, por el que unos países buscan producir seguridad mediante la acumulación de armamento ofensivo, se olvida, a veces, que es imposible obtener la propia seguridad absoluta si, para ello, se generan en los demás países altas dosis de inseguridad.

Es, por tanto, necesario invertir la *tendencia* y buscar la seguridad por medios que no contribuyan a deteriorar el espacio internacional en el que se valora la seguridad de cada país. Esto es lo que, en suma, se pretende con las denominadas *defensas alternativas*.

Para no generar inseguridad en los demás, cualquier sistema de defensa debe ser, en primer lugar, *no agresivo y no provocativo*, es decir, puramente defensivo. No necesita un arma que le permita, por ejemplo, destruir la capital del previsible enemigo, sino el arma que le asegure que aquél no destruirá la propia. No se requiere una flota que facilite *proyectar el poder* propio hacia otros países o regiones, sino una que proteja las propias costas de una agresión exterior o mantenga abiertas sus líneas esenciales de comunicaciones marítimas. (A este respecto, cabe decir, aunque esto nos llevaría a terrenos ajenos al de este artículo, que mientras se consideren esenciales todas las vías de navegación que permiten a un puñado de países explotar en su beneficio las riquezas de todo el globo, es muy difícil admitir que, para tales países, las defensas alternativas lleguen siquiera a ser una minoritaria *tendencia*).

Además de las condiciones antes expresadas, un sistema alternativo de defensa debe ser capaz de defender con eficacia, cosa obvia. Aquí, la moderna tecnología ayuda de parte de los defensores, pues las armas defensivas se encuentran, en general, en un estadio de desarrollo más avanzado que las ofensivas, y son, además, considerablemente menos costosas, lo que las hace doblemente ventajosas para los países de economía modesta. (No ignoro que la diferencia entre arma *ofensivas y defensivas* no es fácil de establecer; pero no por ello este concepto deja de ser útil; un carro de combate puede ser arma ofensiva —al invadir el territorio enemigo— o defensiva —cuando realiza un contraataque para rechazar una invasión—, pero un arma contracarro es siempre un arma defensiva; algo parecido podría decirse de las armas antiaéreas). Por el precio de un moderno avión de combate puede adquirirse más de un centenar de eficaces sistemas de defensa antiaérea para baja cota, y la proporción resulta todavía más espectacular si, por ejemplo, se compara el precio de un sistema de misil antibuque —instalado en una pequeña patrullera— con el de un costoso portaaeronaves de ataque, donde la proporción alcanza ya índices de varios millares.

Pero todo tiene un coste social, y un sistema alternativo de defensa suele trocar los medios militares ofensivos por una mayor participación de la población, en cuya voluntad ha de basarse toda capacidad defensiva. He oído decir, quizá exageradamente, en círculos de la Alianza Atlántica, que si cada familia alemana dispusiese de un barato lanzador portátil de misiles contracarro, y hubiese en ella una persona preparada y decidida a utilizarlo, la OTAN podría ignorar la enorme amenaza que en sus planeamientos defensivos le suponen las formaciones acorazadas soviéticas. (También aquí podría discutirse, pero no entra en el ámbito de este trabajo, dónde están realmente las amenazas de los pueblos y cómo cada grupo social llega a percibirlas, hasta el punto de que para establecer un sistema alternativo de defensa se requiere estar más de acuerdo en relación a quién es el enemigo que en los sistemas clásicos. También, por supuesto, hay que estar muy de acuerdo en qué es lo que se quiere defender, pero tratar este interesante asunto nos exigiría dedicar a él quizás un número entero de esta revista).

Para concluir, y a modo de resumen, quisiera dejar claramente expresada la idea de que, si se aspira a que en un futuro alcance la humanidad mayores cotas de paz, justicia y libertad, la actual *tendencia de la defensa* a acumular incesantemente armas ofensivas cada vez más letales habrá de invertirse hacia otros procedimientos de defensa basados en medios preferentemente defensivos, no aptos para generar inseguridad en los demás y apoyados en la motivación espontánea y profunda del pueblo que haya de utilizarlos, para defender lo que considera esencial de su modo de vida contra el enemigo que pretenda arrebatárselo. No es otra la esencia última de la defensa, de toda defensa.

* Alberto Piris, coronel de Artillería, diplomado de Estado Mayor. Contacto: (91) 441 75 00

Juguem Net

Al darrer número del Mocador, un article d'en Gustinet valorava l'estratègia del PSOE per fer aplicable la Llei d'Objecció. Dins dels diversos recursos per aconseguir aquesta fita tan tocatardana (legals, amb l'amnistia als jaios; polítics, amb el control de les entitats on es faran els serveis civils) sobresortia la utilització dels mateixos objectors. Aquesta anàlisi es fonamentava amb la suposada coincidència entre els discursos dels "serveicivileros" i els diferents braços del partit socialista. Tots confluïen, segons aquesta opinió, en valorar el principal conflicte dins de l'objecció en les postures d'insubmissió. També segons l'article: "potenciar iniciatives com les de l'AOC que tendeixen a legitimar la situació actual..." i "...el partit s'ha près seriosament el tema. I no repara en instrumentalitzar entitats i associacions de tota mena, fins i tot, d'objectors". Això és anar més lluny de les discrepàncies entre els diferents grups d'objectors per passar al terreny de la desqualificació i caure en la simplificació de bons i dolents.

L'AOC no té cap interès en legitimar la situació actual. Ben al contrari, l'objectiu final que tenim, com a pacifistes, és la desaparició de l'exèrcit, de la violència organitzada i de les instàncies que fan possible les situacions injustes. Per aconseguir aquestes fites, la gent noviolenta hem de treballar per a fer alternatives socials. El refús, la negació és necessària per saber allò que no volem. Els objectors de l'AOC tenim clar que s'ha d'abolir la conscripció. Ara bé, una societat alternativa, un canvi de mentalitat de la gent sobre el militarisme i totes les causes de la violència estructural no s'aconseguirà solament des d'aquest dir "no". Cal una mica de "pedagogia social" i no considerar els objectors com el melic de la situació i com la minoria "il.luminada" que solucionarà el problema del militarisme. L'Objecció de Consciència és un fenomen molt minoritari, i cal treballar per tal que ho deixi de ser. A l'Estat espanyol un 2'5% de la gent cridada a "servir a la patria", i a la resta d'Europa poca cosa més. Dins d'aquesta minoria de ciutadans que rebutgem l'obligació militar, una altra minoria es nega a qualsevol tipus de servei: és insubmisa. Aquestes persones han de tenir tot el respecte dels objectors en general, i des de l'AOC mai hem dit que hi estiguem en contra. Encara més, els objectors de l'AOC utilitzarem la insubmissió per anar contra les Prestacions governamentals i qüestionarem mitjançant la Desobediència Civil la durada del servei civil. El nostre objectiu és molt concret: aconseguir Serveis Civils Alternatius que suposin una tasca per la Pau, la Cultura i l'Ecologia.

La nostra queixa com a grup d'objectors és que es vulgui fer equivaler objecció amb la insubmissió. Això, companys, no és veritat! La realitat comprèn una pluralitat d'opcions. I els objectors hem de fer servir un criteri clar: el respecte per la consciència de cadascú. Acceptar cada forma de compromís personal i, juntament amb això, acceptar els diferents compromisos col.lectius, és a dir, els diferents grups d'objecció.

El "oro del PSOE" no arriba a l'AOC. Som una associació independent, aconfessional i apartidista. Les Assemblees de l'AOC fixen les nostres línies de treball que es podrien sintetitzar en: fomentar l'Objecció de Consciència per extendre-la el màxim possible per tota la societat, aconseguir una bona Llei d'Objecció, treballar per a fer alternatives noviolentes, promoure Serveis Civils Alternatius. Per aconseguir aquests objectius utilitzarem tots els mitjans legals i la Desobediència Civil quan calgui.

Una reflexió final sobre "l'estil": l'article que ens ocupa "Joc brut", s'acompanya amb el dibuix d'un uniformat apuntant al lector amb una pistola. Res és innocent, i aquesta imatge "valia més que mil paraules". Amb tot el que es podia deduir de l'article, els objectors de l'AOC ens situaven amb el bàndol dels de les pistoles. Sense comentaris.

Caldria que tots els objectors anéssim cap a una estètica noviolenta, que evités utilitzar el mateix llenguatge violent del poder. També el substantiu "serveicivileros" té fortes connotacions pejoratives. Per què s'ha d'agredir a companys objectors amb un qualificatiu negatiu. La majoria d'objectors europeus fan serveis civils, hi ha també objectors insubmisos: ambdúes posicions són força respectables. A França els nostres companys del MOC han trigat gairabé vint anys a aconseguir "Serveis Civils Alternatius" patint repressions molt fortes. Evidentment la llei francesa és dolenta i penalitza amb una durada molt discriminatòria, dos anys. Ara bé, no podem infravalorar el que s'ha aconseguit: l'objector pot triar l'associació i l'àmbit on ha de fer el servei civil. Altres companys francesos han optat per la insubmissió han hagut d'anar a la presó, cada cop menys temps, però l'Estat i la conscripció han quedat ben establerts. Per tant, una reflexió estratègica: la insubmissió no és la "panacea universal" de l'antimilitarisme. Es senzillament un instrument més dels objectors, amb resultats no gaire brillants i amb una contrapartida de repressió que no s'ha de considerar a la lleugera.

Una altra vegada les informacions de premsa s'haurien de contrastar amb el parer dels implicats, en aquest cas un grup de companys objectors.

JAUME de l'Associació d'Objectors de Consciència.

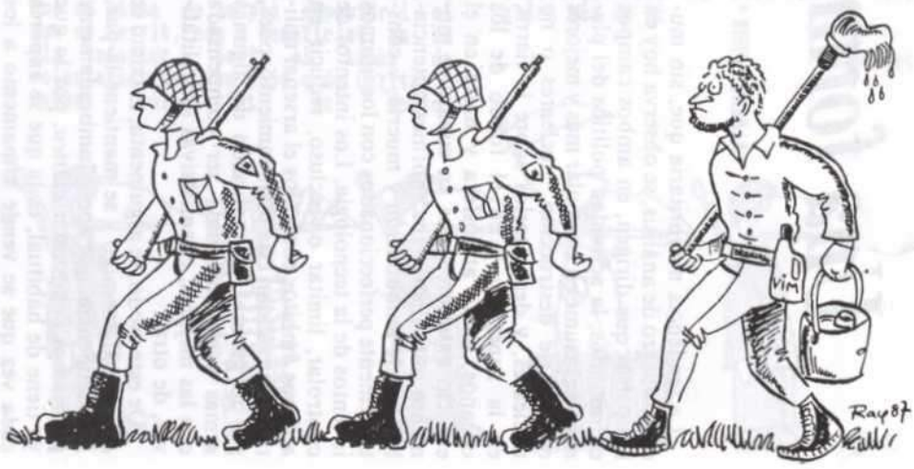

Full de vinculació

Un dels primers objectius que ens hem marcat al confeccionar i fer-vos arribar el MOCADOR és que pogueu estar al corrent del que fem i desfem la gent del MOC i de la situació de l'objecció i l'antimilitarisme en general. Però també una altra funció és la de que vosaltres pogueu participar-hi de la manera més intensa, inplicant-vos en el treball. Per això us fem arribar les adreces dels diversos grups de comarques i us demanem que contesteu una sèrie de qüestions que ja us vàrem plantejar en el primer número i que, transformades, us plantegem de nou en aquest.

Però un altre element important és l'ajut econòmic. Amb el MOCADOR no pensem salvar l'economia del MOC, però un dels objectius mínims és que sigui autosuficient. Si cada una de les persones a les que arriba el butlleti ens fes arribar ni que fossin vint miserables duros mensuals us podem assegurar que no patiríem tant.

Així, doncs, animem als que us arriba el MOCADOR per primer cop que ens feu arribar aquesta butlleta de vinculació per poguer-lo seguir rebent. Als que us heu vinculat, però no col.laboreu econòmicament, us animem a fet un petit esforç i a amollar calé. Finalment recordar als que us vàreu comprometre a cotitzar a través del Casal o del compte corrent a fer-ho efectivament.

Per animar-vos a invertir en aquesta "empresa" a partir d'ara oferirem una serie de serveis: descomptes en la subscripció d'altres revistes com la "Puça i el General" o "En Pie de Paz", que poden arribar al 25%; descomptes de fins un 25% en llibres; ajuts en la matriculació a cursos o seminaris com els que organitzen el CIDOB (Centre d'Informació i Documentació Internacional de Barcelona) o la Universitat per la Pau al llarg de l'estiu; us arribarà gratuitament els diversos monogràfics que en aquests moments ja s'estan treballant (Manual d'acció directa, Dossier sobre la insubmissió a Europa...) i altres possibilitats que s'estan començant a gestar (Confecció d'un Fons de Documentació). Tot això i propostes que vosaltres mateixos ens podeu presentar a canvi d'una vinculació econòmica que no sigui inferior a les mil pessetes cada trimestre. Tan sols és necessari que en la butlleta de col.laboració econòmica afegiu, en l'apartat d'"Observacions" allò que us interessi.

I, a un altre nivell, us volem engrescar a tots plegats per que ens feu arribar noticies per publicar, amb la qual cosa ens estalviareu molta feina a la redacció.

MERCÈS I PETONS

Comissió d'Hisenda i Altes Finances.

DADES PERSONALS:

nom i cognoms:.....
adreça: carrer ..... n. .....
població..... barri i Dte. postal .....
..... comarca ..... tfn. .....
data de naixement .....

"SITUACIO MILITAR": ☐ Exempt/a
☐ No allistat o allistat sense declarar-se objector
☐ Declarat objector: ☐ a la reserva
☐ pendent de la PSS

PARTICIPACIO EN EL MOC: ☐ Economicament (emplena la butlleta)
☐ Activament. (subratlla els àmbits que més t'interessen)
-Treball de comarca, local o barri. -Difusió de l'objecció -Objecció fiscal. -Insubmissió. -Anti-mili (MiliKK). -Publicacions (Mocador). -Antimilitarisme. -Accions. -Jurídic. -Dona i antimilitarisme. -Altres: .....

DADES PROFESSIONALS. Tot allò que saps fer o domines i pot ser d'utilitat pel MOC: idiomes, dret, informàtica, música, dibuix o disseny, fusteria, disposar de furgoneta o avió, contactes interessants (amb el SIM o el Mossad), alpinisme, cuina., etc.....

OBSERVACIONS:

BUTLLETA DE COL.LABORACIO ECONOMICA.

Voldria aportar la quota de ..... ptes. cada

☐ TRIMESTRE
☐ SEMESTRE
☐ ANY

per mitjà de ☐ domiciliació bancària
☐ en efectiu al Casal (de 6 a 9 del vespre) a amb taló
☐ ingrés al compte corrent 939-14 de l'Agència 546 de "La Caixa" (feu-nos arribar una còpia del resguard)

Per domiciliació bancària:

Banc
..... Agència .....
Caixa
Compte corrent
Població ..... Núm. .....
Llibreta d'estalvi

Banc o Caixa domiciliat al carrer ..... núm. .....
de ..... Dte. postal .....
Jo (Nom i cognoms) .....
domicial al c/pç .....núm. .....
de ..... autoritzo al pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a ..... de ..... de 19.....

(signatura)

Observacions:

fondomoc

BIBLIOTECA

LA OBJECION DE CONCIENCIA. Motivaciones, historia y legislación. Xavier Rius. Pròleg de Pepe Beúnza, epíleg de J. Ruiz Jiménez. Edicions Integral, 1988.

Acaba de sortir al carrer, publicat en una nova col·lecció d'Edicions Integral, el llibre "La objeción de Conciencia. Motivaciones, historia y legislación actual", de Xavier Rius. Es un llibre escrit amb l'experiència recollida per l'autor en el seu recorregut per aquest món, el que es tradueix en el fet que gran part de les seves pàgines es dediquin a glosar qüestions històriques i pràctiques.

El llibre s'inicia amb un breu recorregut pel servei militar, des dels seus inicis, intentant desemmascarar tant els mites de la mili com de l'exèrcit professional, com l'intent d'aquest últim d'adaptar-se als "nous temps". A partir d'aci entrem ja en un dels eixos del llibre, quan, tot i la dificultat que comporta fer una classificació dels diversos tipus d'objectors, de la qual cosa ja ens avisa l'autor, aquest s'atreveix a fer sis peces del trencaclosques objectoril: Objecció religiosa; selectiva; ètica, moral i folosófica; pràctica o personal; política no noviolenta i política noviolenta; (la discussió queda oberta...)

Passem a continuació a un recorregut històric dins de l'àmbit de la La Noviolència per mitjà dels seus impulsors (Etienne de la Boètie, Tolstoi, Ghandhi... i d'altres no tant coneguts). Aquest capitol serveix a Xavier per definir-se personalment i introduir-se en el següent, on hi ha tot un recull d'exemples en què demostra la força d'aquesta filosofia i eficaç forma d'acció quan se sap elaborar una estratègia per enfrontar-se a la injusticia.

Inclou més endavant una profunda investigació sobre la història de l'objecció de consciència a l'Estat Espanyol, des dels primers objectors apareguts a la Guerra Civil, passant pels Testimonis de Jehovà, Pepe Beúnza, Can Serra... fins a les reaccions que va provocar la sentència del Tribunal Constitucional. Es interessant l'esforç de recopilació de material que inclou una visió molt exhaustiva de tota l'evolució i el treball realitzat pel MOC.

Per finalitzar, el llibre té una apèndix prou interessant amb una legislació comparada de l'OC als països d'Europa Occidental, el seu nombre de soldats, objectors i insubmissos. Quant a l'Estat espanyol es donen dades des de 1977. Acaba, aquesta part, amb la reproducció de tota la legislació espanyola i les resolucions del Parlament Europeu.

Menció a part mereix una guia pràctica continguda al final del llibre on explica detalladament com declarar-se objector de consciència amb tots els passos i situacions que un pot trobar-se.

Ens trobem, com podem veure, davant un llibre que partint de l'òptica i de la tradició noviolentes recull el que ha estat la història de l'OC a casa nostra. Pretén tenir un sentit didàctic, raó per la qual està continuament esquitxat d'exemples i anècdotes tretes de les experiències viscudes per l'autor durant la seva militància. Aquesta proximitat entre l'autor i l'obra possibilita la immersió en qüestions que difícilment podrien haver estat tractades per algú aliè al tema, però al mateix temps, la dificultat que comporta intentar explicar allò que ha format part de la pròpia vida durant deu anys, així com els intents per teoritzar en algunes ocasions, obriran les portes a la discussió.

No podem dir de totes formes que sigui un llibre escrit per aixecar polèmica, més aviat el seu objectiu és convertir-se en un punt de referència per tots aquells que vulguin introduir-se en el tema i tinguin curiositat per saber tot el que ha estat o és avui dia l'OC.

El llibre val 1.200 ptes aproximadament, potser semblarà una mica car, sobretot pensant en el tipus de gent al qui pot interesar aquests temes, però la presentació i enquadernació del llibre s'ho valen.

Abel Lacoma.

MATERIAL

L.01 "Els anomenats pacifistes: La No Violència a l'Estat Espanyol". John Paul Lederach. 175 pàg. Preu: 500/400.

L.02 "Informe crítico sobre el servicio militar". Juan A. Herrero-Brasas. 130 pàg. Preu: 780/650.

L.03 "Estrategia de la acción No-violenta". Jean-Marie Muller. 239 pàg. Preu: 420/380.

L.04 "¿Defensa armada o defensa popular no-violenta?". Diversos autors. 157 pàg. Preu 455/365.

L.05 "La tropa atropellada". Antonio Pereda. 194 pàg. Preu 475/400.

L.06 "Historia del pensamiento pacifista i no-violento contemporaneo". Eulogio Diaz del Corall. 160 pàgs. Preu 635/525.

L.07 "La objeción de conciencia". Xavier Rius. 283 pàgs. Preu 1.200/900.

F.01 "Guia anti-mili". Mili-kk. Preu 150/125.

F.02 "Gasto militar y subdesarrollo social". Vicenç Fisas Armengol. Preu: 75.

X.01 "Xapes Mili-kk". Preu: 100.

X.02 "Xapes La Puça". Preu: 100.

X.03 "Xapes ceràmica". Models: Fusell partit, casc i flor, anagrama pacifista amb fusell partit. Preu: 250/225.

COMANDA DE MATERIAL

- Empleneu la comanda vosaltres mateixos amb l'import corresponent.
- Al final s'han d'afegir 150 pessetes en concepte de despeses per correus.
- El total es pagarà contra reemborsament com a única forma de pagament.
- Quan constin dos preus en un mateix material el segon resulta de realitzar un descompte sobre el primer i del que sols se'n poden beneficiar els vinculats econòmicament amb una quota no inferior a mil pessetes trimestrals.
- Per la gent que no us podeu acollir a aquests preus reduits us descomptarem un 10% en les comandes d'un total superior a les mil pessetes.
- La butlleta envieu-la al Casal de la Pau. c/ Cervantes, 2, pral., 1a. 08002 Barcelona. Indicant MOCADOR-COMANDA MATERIAL

quantitat	referència	títol	import
		total	
		> 1.000 ptes. 10% dte. per preus no reduits	
		despeses correus	150.-
		total final	

Aquest mes de maig passat es va inaugurar a Granollers l'Ateneu llibertari. La concepció d'aquest Ateneu no creieu que ha estat espontània sinó fruit d'un treball, potser inconscient o involuntari, que es va iniciar fa quatre anys davant la necessitat d'organitzar el MOC i el treball antimilitarista a la nostra comarca, necessitat augmentada per l'aprobació "en Cortes" de la Llei d'objecció. Es llavors quan gent de diversos pobles del Vallès decideixen organitzar-se i fer un ampli treball d'informació i de difusió del que és l'objecció de consciència. A partir d'aquest treball és quan al Vallès, al voltant del MOC, es va creant un col.lectiu més ampli i heterogeni amb ganes de treballar contra el militarisme, l'autoritarisme, el masclisme i en definitiva tots els -ismes que volguem; però amb la intenció de donar una empenta a aquest Vallès Oriental mort i mancat d'iniciatives populars per fer-lo més crític, marxós i facilitar tots els mitjans possibles per canalitzar unes inquietuds que les podríem resumir en una sola paraula que ha de començar a ser punta de lluita, la INSUBMISSIÓ. I quan diem insubmissió no la cenyim tan sols a la Prestació Social Substitutòria (succedani del servei militar) sinó insubmissió també en el treball, en l'oci, a tot arreu a on se'ns intenta marcar unes pautes no precisament llibertàries. I és en aquest punt diguem-ne de consciència col.lectiva que aquest nucli de gent inquieta es comença a moure per a trobar una sortida a totes aquestes inquietuds.

La col.laboració del sindicat CNT-AIT ha estat vital per aconseguir fer realitat l'espai de l'Ateneu, ja que nosaltres de bon principi, davant la manca de possibilitats econòmiques, i també com a via reivindicativa ens havíem plantejat l'ocupació. Però això de ben segur que hagués endarrerit molt les coses. Es per aquesta raó que van trobar perfecte que el sindicat, sense cap tipus d'imposició, ens facilités un local que pogués tenir les condicions necessàries per a fer d'un pis un Ateneu llibertari. I ara és quan després de força temps hem de fer que aquest pis-local es converteixi en allò que el col.lectiu després de quatre anys, inconscientment o no, ens ha portat a treballar i a assumir-ho (totalment). Ara ve el problema: com fer que le gent que es pot sentir identificada sigui per estètica o bé per ideologia, l'assumeixi com a seu?

Aquí hi ha la veritable incògnita del futur d'aquest Ateneu. Un Ateneu amb un seguit de connotacions pròpies que les podríem analitzar:

1.- Sorgeix en una comarca on no hi ha una trajectòria llibertària definida, en una població fortament conservadora i botiguera com Granollers, on és molt difícil que el poble que envolta l'Ateneu l'assumeixi. I fins i tot és molt difícil que la gent jove de Granollers i de la comarca l'entengui i es posi a currar-se històries.

2.- La comarca del Vallès Oriental està fortament marcada per una manca de sortides per als joves, tant en el treball com en l'oci i la cultura. A no ser que s'enfilin pels camins d'una estètica determinada, que no cal explicar, però que porta a una violència fortament acumulada que pot explotar en qualsevol circumstància o lloc del qual que l'Ateneu no en queda salvat.

3.- L'Ateneu es troba al centre mateix de Granollers i la "Policia Nacional" és davant. Això provoca seriosos problemes per culpa de gent que pren iniciatives particulars traduïdes en borratxeres nocturnes i provocacions estèrils que posen en perill la continuïtat de l'Ateneu.

4.-Finalment el més problemàtic és el Bar ja esmentat. Nosaltres creiem que el bar ha de servir per a trobar-se, discutir, etc., com a fet cultural que és i el creiem molt necessari ja que sinó molta gent defugiria o no s'arribaria a vincular a totes les possibles iniciatives contraculturals i polítiques que veiem per un futur. Ara bé, veiem que també pot provocar enfrontament amb el poble de Granollers i evidentment amb la policia a causa dels problemes analitzats fins ara de manca de comprensió del que és i pretén ser l'Ateneu. I també, evidentment, d'excés incontrolat d'alcohol, i d'altres enfrontaments difícils de controlar perquè nosaltres no som policies i al mateix temps poden servir d'argument més que suficient dels qui sí són policies de debó i engegar-ho tot a fer punyetes.

Davant de tots aquests problemes, que ben segur que no són ni seran els únics, us informem que estem disposats a tirar endavant aquest Ateneu i al mateix temps us oferim la nostra col.laboració en tot el que sigui possible, de la mateixa manera que estem segurs de rebre tot el vostre suport.

Ateneu Llibertari de Granollers
Plaça de l'Església, 9, 3r., 2a
Granollers (Vallès Oriental)
Apartat de Correus, 30

fondo documental del MOC

DONA QUE NO JUGUIN AMB TU

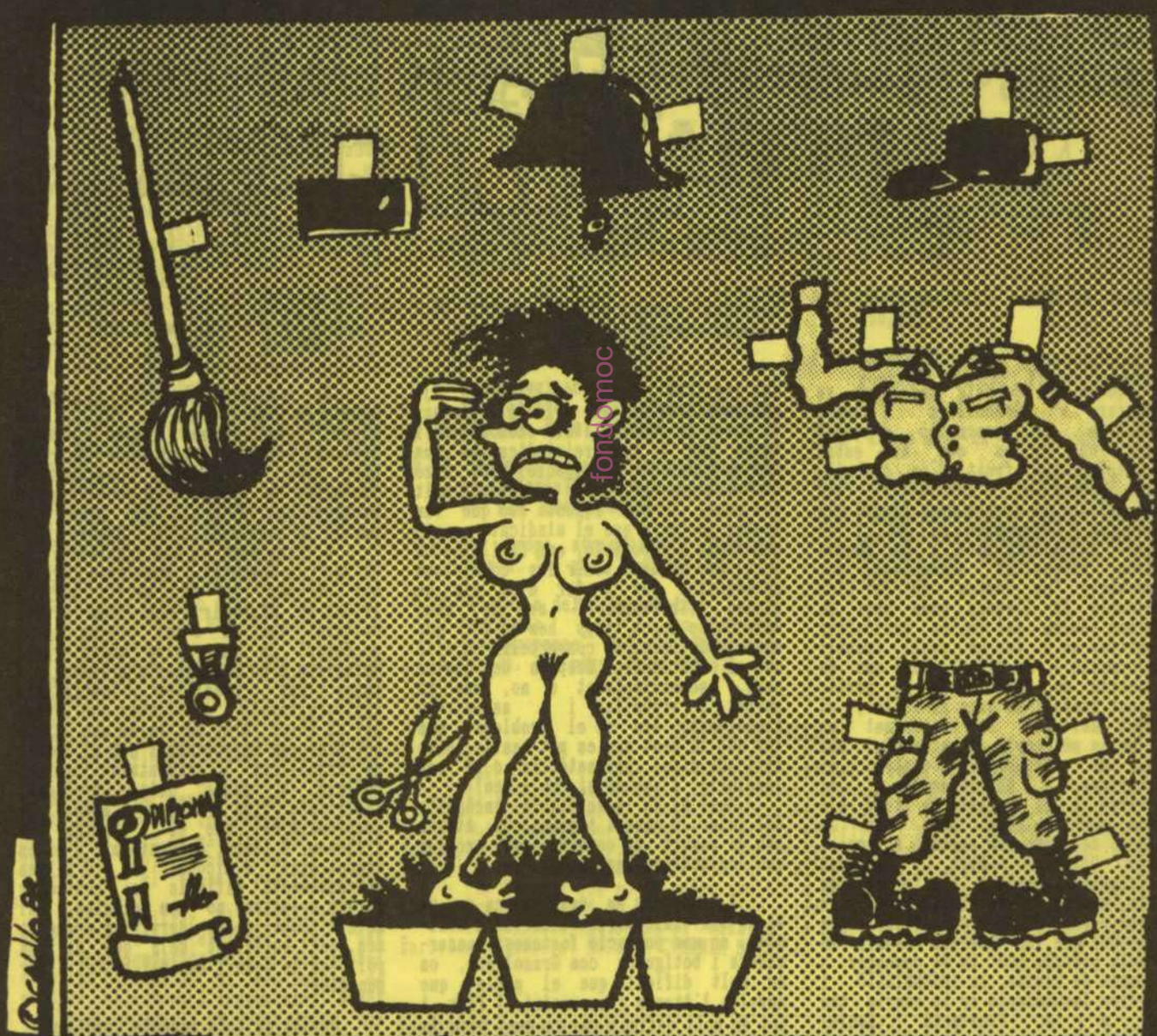

NO A LA INCORPORACIÓ DE LA DONA A LES FF.AA.SS

L'eix Violeta

Casal de la Pau - C/. Cervantes. 2 08002-BARCELONA

MOCADOR 8/9

informatiu per la lluita antimilitarista

novembre 88 **200 ptes.**

SUMARI:

Editorial..... 2
Insubmissio..... 3/6
Valencia..... 7/9
Reobjeccio..... 10
Assemblees..... 11/14
Comarques..... 15/16
Questionari..... 17/18
Dossier..... 19/26
Jose Manuel Fierro..... 27/29
Laureano Herrero..... 30
Italia..... 31/33
Triennal WRI..... 34
Internacional..... 35/38
Psicologia..... 39/40
GAI + Biblioteca..... 41
Full vinculacio..... 42
Material..... 43

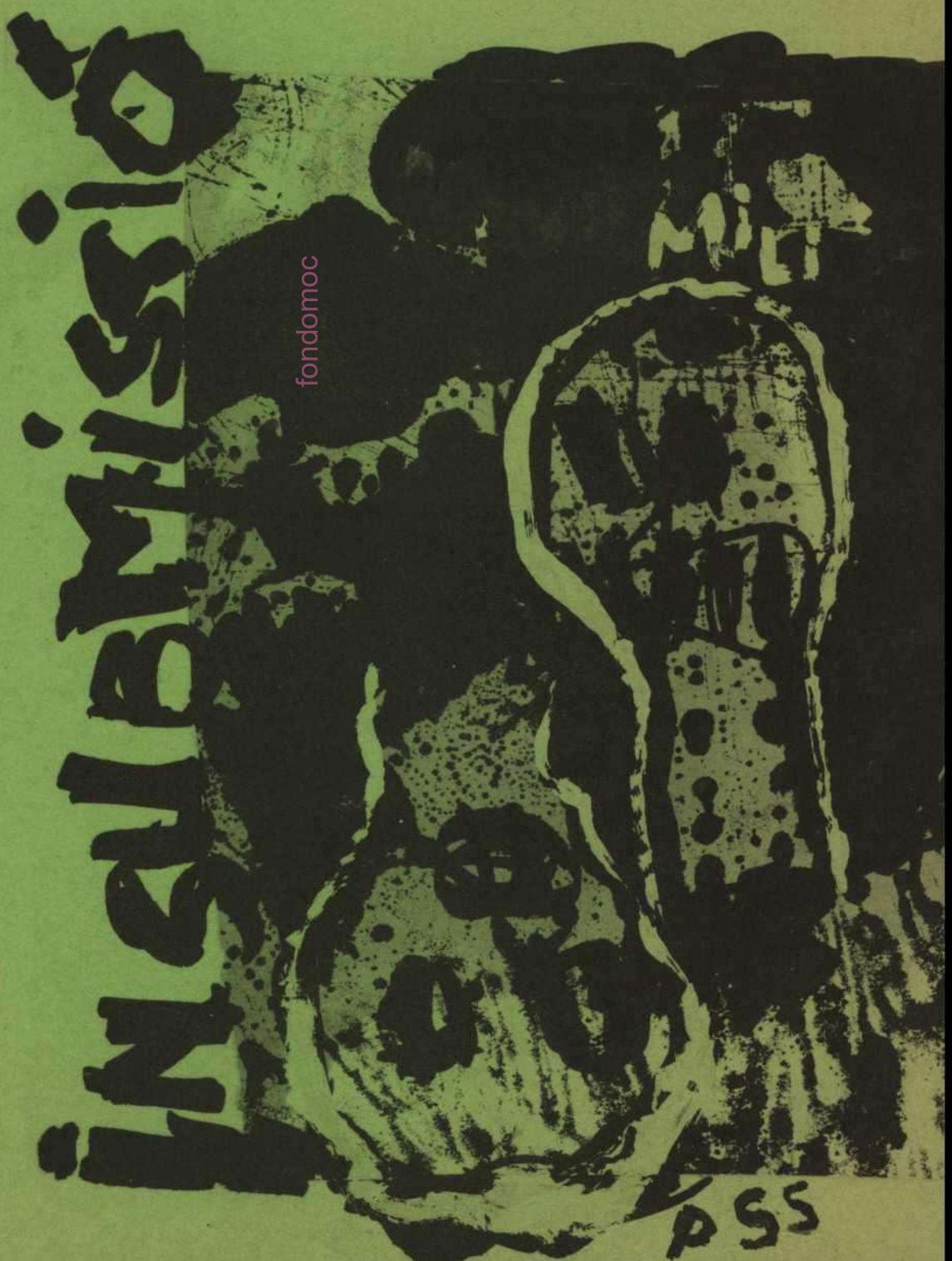

fondomoc

DIP. LEG. B-1292-87

COMARQUES DE PONENT:
Consell de la Joventut
Edifici l'Escorxador Vell
c/ Lluís Companys s/n
25003 LLEIDA

EMPORDÀ:
MOC L'Escala
Aptat. Correus, 37
17130 L'Escala

MARESME:
MOC Premià
Aptat. Correus 100
08330 Premià de Mar

VALLES OCCIDENTAL:
MOC Terrassa
Consell de la Joventut
c/ Galileu, 142
08224 Terrassa

Grup Esperantista per la Konscienc objetado.
Aptat. Correus 290
08200 Sabadell

VALLES ORIENTAL:
MOC Vallès Oriental
Plaça de l'Església, 9, 3r., 2a.
08400 Granollers

GARROTXA:
Grup d'Objectors d'Olot
Servei Comarcal Joventut
Torre Malagrida
Pg. Barcelona, 15
17800 Olot

BAGES:
Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 397
08240 Manresa

BAIX LLOBREGAT:
MOC Bellvitge
c/ Prado, 12, 13é., 1a.
08907 L'Hospitalet de Llob.

PENEDES:
MOC Baix Penedès
Local de la Joventut
Vial de França s/n
43700 El Vendrell

ANOIA:
Grup d'Acció Cívica
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

TARRAGONES:
MOC Tarragona
Aptat. Correus 359
43080 Tarragona

BAIX CAMP:
MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
c/ Sant Vicenç, 3
43201 Reus

BARCELONES:
MOC Badalona
Casal de Joves. Dalt la Vila.
c/ Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona

GIRONES:
ADAC
c/Auriga, 2
17004 Girona
972/21.38.38

MALLORCA:
Grup d'Objectors de Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca

MENORCA:
MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

PAIS VALENCIA:
MOC València
c/ Blanqueries, 4, 1r.
46003 València

EDITORIAL

En la intercomarcal del passat octubre entre els diversos temes que es van afrontar hi va haver una referència al MOCADOR. Tothom semblava coincidir en valorar positivament el paper que realitza com a medi per a fer arribar els debats i les conclusions als que, per les circunstàncies que sigui, no hi participen directament.

A la Trobada de finals d'agost a Ciutat de València, la gent del país va mostrar molt interès en introduir-se en el procés de la revista i en ampliar la seva distribució.

Sens dubte que amb els temps que s'acosten el MOCADOR haurà de convertir-se en un recurs per fer arribar a tothom l'evolució dels diversos conflictes: Insubmissió al servei militar, insubmissió a la PSS, denúncia dels serveis substitutoris. Tots ells amb un element comú: un gran contingut de repressió, com el que en aquests moments pateixen en José Luis Fierro i en Laureano Herrera.

Més enllà d'afrontar la problemàtica immediata pel MOCADOR intentarem fer arribar material de discussió i formació. Una activitat que, pel que sembla, no reb gaires seguidors.

Fa temps que per "la casa" hi ha pendent la confecció d'una mena de guia sobre l'acció directa no-violenta. A partir d'aquest número s'aniran publicant diversos articles. El primer sobre el funcionament de les assemblees i el consens. I, encara que no us ho creieu, ja tenim el material pels següents MOCADORS.

Doncs bé, tot aquest seguit de bones intencions, propostes i iniciatives venen condicionades per un element primari. Molts us espereu que parlem de l'economia. Però pel fet d'estar lligats tan d'aprop a una organització com el MOC això dona una cobertura que permet cobrir les despeses -cobertura en funció que les vinculacions econòmiques (o sia, vosaltres) es mantinguin al dia-. El problema és, senzillament i planera, de falta de personal pel montatge de la revista. Les conseqüències les podeu trobar en aquest exemplar: acumulació de material i retràs en la publicació.

Des d'aquestes línies us fem arribar un missatge per animar a afegir-vos en el treball dels que, de tant en tant, el.laborem el MOCADOR.

Equip de redacció

DIBUIXANTS: José Luis "Ray", Miquel (el de Vilamajor), Ferran Reig, Willy, Pau Bas, Jaume Suriol, Anreu.

CORRECTORS/RES: Txell Freixenet, Susanna Barquin (si aneu al Karma la trobareu guardant els "cavalls"), Josep Manel Fondevila, Albert Martinez, Miquel (el de Vic).

ACTIVITATS DIVERSES: Raül López (insisteix amb el tema del País Basc), Pàtric de San Pedro (traslladat a Alemanya), Oscar Polo (internacional), Sergi Rodriguez (no saben a on és), Joan Salabert, Jordi Muñoz, Gustinet, Victor Escarré, Manel Castañeda, Jesus Carrasco, Oscar Barberan, Oriol Leira.

tot pau MOC

INSUBMISSIO I BOICOT A LA P.S.S.

Pot donar la impressió que en els darrers mesos i per qüestions purament estratègiques, des del MOC, s'stigui abandonant el treball de rebuig a la PSS, donant prioritat, en aquests moments, a la Insubmissió directa al Servei Militar.

Caldria fer uns quants aclariments i situar el moment actual. Des que va sortir la Llei d'Objecció de Consciència (desembre '84), des del MOC es va fer pública la voluntat de desobeir-la i la intenció de fer-la inaplicable. No entrarem, ara i aqui, a enumerar-ne les raons ni a argumentar les motivacions. Són prou clares i conegudes.

Si fem una mica d'història dels darrers 4 anys podem veure que les postures, actituds i actuacions dels objectors vinculats al MOC han anat encaminades en aquesta línia (la declaració col.lectiva, objectors empresonats a 1/2 mili, la reobjecció, ...). Una estratègia clara que ha cercat les fissures i esquerdes per on poder enfrontar-nos directament al SM i a la LOC en aquells aspectes que poden ser més conflictius i evidents, i fer-los públics i mostrar la repressió per tal d'obtenir un suport social i pressionar, en determinats moments, amb certes garanties d'èxit.

La LOC, com tota Llei d'Objecció, porta inherent una càrrega castigadora i punitiva. Entre d'altres aspectes hi ha la creació d'un Tribunal que jutja consciències i viola la intimitat ideològica dels objectors i la imposició d'un Servei Substitutori al SM (la PSS).

Hi ha molts arguments que hem esgrimit a l'hora d'exposar la nostra postura de no-col.laboració i negativa a realitzar la PSS, qualsevol PSS: la INSUBMISSIO !!. Tots són necessaris per a obtenir aquest suport social del qual parlàvem abans (major durada, en Institucions jeràrquiques i para-militars, treurà llocs de treball o se'n deixaran de crear, no volem ser mà d'obra gratuita, regim penal i disciplinari molt més dur,...). Tot i aixi ha de quedar ben clar que la nostra postura no ha d'anar, ni tendir, per a millorar la PSS a l'Estat espanyol, sinó que treballa per a la seva abolició i la del SM. Es a dir, té com a un dels punts de mira l'abolició de la conscripció: el dret que s'atorga l'Estat de disposar de la vida de qualsevol persona (jove), durant X temps, per a fer un servei al propi Estat.

El treball del darrer any i mig ha anat encaminat a preparar la Insubmissió a la PSS. Les línies generals d'actuació han estat:

TREBALL EXTERN

- Contacte i entrevistes amb entitats que són proposades, per la llei, per a agafar objectors, que s'han ofert voluntàriament. S'ha exposat la nostra postura i el per què. Es demanava el seu suport.
- Difusió a nivell social. Treball amb mitjans de comunicació. Dedicació especial, al llarg d'aquest temps, per tal d'explicar ben bé la nostra opció i anar evitant la marginalització a la qual ens vol abocar l'Estat (Institucions, Partits parlamentaris en general,...) i anar guanyant el suport de sectors socials cada cop més amplis.
- Presència al carrer. Mobilitzacions i accions de cara a fer pública la nostra situació, denunciar a les entitats "prestacionistes" i evidenciar la repressió.

TREBALL INTERN

- Treball de coordinació entre objectors que puguin ser cridats a fer la PSS. Coneixença entre ells i debat de l'estratègia a seguir.
- Treball de coordinació entre els col.lectius i moviments. Traspàs d'informació.
- Difusió de la tasca feta i de la situació actual, dins les publicacions dels grups i col.lectius afins a la història.

Amb aquesta idea es creà, a Barcelona, la Plataforma d'Objectors/es per la Insubmissió.

Valorem molt positivament el treball realitzat fins ara per la Plataforma, integrada per varis col-lectius i grups.

Entre d'altres coses, per la possibilitat que ha ofert de cara a arribar a més gent i a enriquir-nos amb noves idees i fórmules d'actuació. Es evident la importància d'aprendre a treballar conjuntament gent de sectors diversos agrupant forces i esforços, i haver creat una dinàmica pròpia de com fer la tasca. A conseqüència d'això, cal valorar positivament, tambe, la possibilitat de presència a nivell públic que ens ha permès la Plataforma.

Des la sentència del Tribunal Constitucional sobre els recursos posats a la LOC i més concretament des del gener-febrer d'aquest any, el Consejo ja no accepta les Declaracions Col.lectives com a instàncies vàlides pel reconeixement de la condició d'objector a nivell legal. Demana ampliació de motius i si no es respon, envia la denegació de la condició d'objector. Tot això ha influit a l'hora de plantejar-se com buscar l'enfrontament per tal d'evitar la consolidació de la LOC. Amb l'Amnistia pel mig als objectors més antics. Coneixement que enguany només cridaran a uns 3.000-3.500 objectors per a fer la PSS (els més joves i els que se n'hagin declarat darrerament) i sabent, també, que en els darrers mesos no hi ha objectors del MOC ja que no s'accepta la "col.lectiva" (objectors reconeguts pel Consejo, s'entén), doncs s'ha plantejat la qüestió de la Insubmissió directa al SM, agrupant un determinat contingent de gent disposada a enfrontar-se el proper mes de gener: insubmissos a la mili, objectors a 1/2 mili que es troben amagats

INSUBMISSIÓ

i insubmissos a la PSS si n'hi ha de vinculats al MOC que són cridats. (Tot això ve ampliat en un dossier d'Insubmissió a la mili).

Ara bé, cal plantejar-se vàries coses:

Podem deixar de banda el treball d'Insubmissió a la PSS perquè hi ha la creença de que no cridaran a ningú que pugui ser insubmis ?

Ens podem permetre el luxe de deixar que la PSS es consolidi sense cap mena d'oposició per part del Moviment?

Es clar que el proper any serà decissiu per a l'Objecció a l'Estat espanyol. La intenció del Govern és la de mostrar públicament que el tema de l'Objecció és, JA !!, resolt. Que les PSS funcionen amb tota normalitat i que els objectors estan en unes condicions immillorables. Que es queixaven per vici, perquè són joves, i... ja se sap !. Considerem que, per una banda, no podem tirar per terra i abandonar tot el treball que hem fet al llarg d'aquest any i mig, a Barcelona concretament. Que s'ha d'intensificar, i suposant (Atenció !!, diem: suposant), que no cridin a cap objector vinculat al MOC, o als col.lectius de la Plataforma, per a fer la PSS, caldrà de totes maneres incidir i boicotejar les entitats que acullen els objectors que estan fent-la (no ens enganyem, hi haurà objectors que hi aniran).

No podem quedar-nos parats/es veient com davant nostre es consoliden unes PSS amb tota normalitat. Si volen engegar la roda i que funcioni, com a mínim la nostra resposta s'ha d'encaminar per intentar de posar el màxim nombre de pals possibles per a què s'encalli.

Caldrà veure, doncs, com s'incideix en les entitats "prestacionistes" com la Creu Roja, els Ajuntaments (Barna, més que mai), la Universitat Autònoma de Barcelona (on el dilluns passat 3/10/88 s'anà a boicotejar l'acte d'apertura del curs 88/89), etc.

I caldrà veure com es pot coordinar tota aquesta tasca, juntament, i potenciant la Insubmissió al SM i els objectors a 1/2 mili.

Perquè, amb formes distintes, totes tenen el mateix nom: INSUBMISSIO

Jordi Muñoz

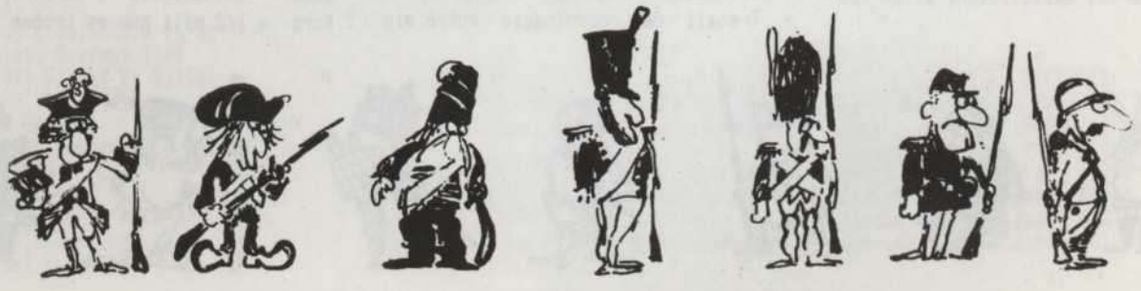

EL PER QUÈ DE LA INSUBMISSIÓ A LA MILI

A l'assemblea estatal del MOC celebrada a Madrid els dies 3 i 4 de setembre ha tingut lloc una aferrissada discussió entre els partidaris d'adoptar la insubmissió a la PSS com a estratègia de denúncia de la Llei d'Objecció i els partidaris de la insubmissió a la mili, tot concidint que totes dues posicions son difícilment integrables en una mateixa opció de lluita i optant l'Assemblea majoritàriament per la segona. Com sigui que molts objectors poden no tenir clara la diferència entre les dues posicions i les conseqüències que se'n deriven, intentaré exposar clarament les seves particularitats per tal que cadascú actui en consequencia.

La insubmissió es un terme que ha estat en boca dels antimilitaristes des de fa molt temps i que ens serveix per a identificar-nos com una posició radical i consequent de negació, rebel.lió i desobediencia civil. Però l'objecte d'aquesta insubmissió pot ser variat i implicar compromisos qualitativament molt diferents.

La insubmissió a la PSS significa la negativa de fer aquest servei substitutori. Es una posició defensada per grups com l'AOC d'Euskadi i per un sector minoritari del MOC i implica inicialment que el CNOC ha de reconèixer i acceptar l'objector per tal que aquest pugui negar-se a fer el servei substitutori. Tots sabem que la col.lectiva està sent denegada pel mateix CNOC d'ençà de febrer d'enguany precisament per no raonar la declaració d'objector, ja que des de sempre hem considerat que motivar viola el dret a la llibertat de consciencia, dóna peu a investigar la nostra vida privada, etc. Aquestes denegacions provoquen que gairebé la totalitat dels objectors fins ara reconeguts pel CNOC siguin els que van objectar l'any '87 i anteriors, mentre que son poquíssims els objectors del MOC reconeguts que han objectat aquest any (concretament a Biscaia, i segons les ultimes dades del CNOC, tenim 15 insubmissos potencials a la PSS contra més de 130 insubmissos a la mili).

També sabem tothom que arribarà una amnistia i que no és massa arriscat pensar que s'aplicarà a tots els objectors reconeguts fins ara (si no, ja en parlarem), sobretot tenint en cmpte les darreres dades filtrades del CNOC (1.000 prestacionistes iniciaran la PSS enguany, segons El País, 7-9-88) i que els serveis substitutoris, majoritàriament, no començaran abans de gener. Per tant si volem que el nombre d'insubmissos a la PSS sigui alt, el primer pas es que els objectors del MOC que fins ara no han estat reconeguts hagin d'ampliar motius per legalitzar el seu estatus d'objector. Es obvi que si ho fem estem negant una de les premisses que el MOC ha tingut sempre (refusar un tribunal) i que acceptem ja una part de l'actual L.O.C., tot creant un precedent important i conferint validesa a l'existència del CNOC. No cal dir que, des d'un punt de mira antimilitarista, ampliar motius i passar del tribunal resulten insostenibles. No oblidem tampoc que una de les funcions més òbvies de l'esmentat tribunal és la de controlar el contingent d'objectors (que no n'hi hagi massa perquè aleshores la llei no es pot tirar endavant) i que posem en les seves mans (les de l'enemic) la viabilitat de l'estratègia d'insubmissió a la PSS, una cosa que des d'un punt de vista polític, esdevé inacceptable.

D'altra banda, la repressió que puguin patir els insubmissos a la PSS, malgrat de l'existència de penes superiors a les militars, significa retardar massa l'enfrontament i donar una oportunitat d'or al govern espanyol d'implantar la LOC. L'insubmís a la PSS no estarà en situació d'anar a la presó fins que no sigui jutjat i tots sabem que un judici penal pot trigar dos o més anys (mentrestant, llibertat provisional sense fiança). En aquest espai de temps hi pot haver a la vora d'uns tres o quatre mil objectors legals que hagin ja fet o estiguin fent la PSS, amb la qual cosa els insubmissos es converteixen, quan siguin jutjats, en una franca minoria. Es pot al.legar que en aquest període el MOC haurà aconseguit que els insubmissos s'hagin reproduït com bolets, però l'experiència internacional, per un cantó, que ens diu que un cop s'engega una llei d'objecció, la PSS es normalitza i els objectors deixen d'anar als moviments antimilitaristes quan volen objectar, i el poder del CNOC, per un altre, d'acceptar o denegar una declaració, segons li convingui, fan que la posició de la insubmissió a la PSS sigui molt difícil i minoritària (RFA i l'estat francès en són exemples).

L'opinió pública, factor molt important si volem que les nostres tesis antimilitaristes tirin endavant i tinguin suport, difícilment entendrà que els objectors es neguin al que els pertoca (la PSS), per tal com està fortment arrelada la convicció que "alguna cosa han de fer". Alhora, un conflicte ajornat no provocarà publicitat que qüestioni la posada en marxa de la PSS, i tots sabem que les actuals mogudes i accions, molt manides, tenen poc ressò en els mitjans de comunicació.

La campanya contra entitats prestacionistes, encara que hagi de continuar a fi que la contestació a la LOC sigui el més àmplia possible, te poca pinta d'aconseguir gaire el molt èxit que necessitem. Les organitzacions receptores d'objectors (Creu Roja, Càrites, etc. perquè en el cas d'entitats governamentals la cosa ja és massa clara) depenen d'òrgans de decisió molt centralitzats i amb clars interessos d'acompanyar el PSOE perquè, en el fons, ell mateix les alleta (subvencions, autoritzacions per a sortejos, publicitat gratuita, etc.). Ara només manté un estira i arronsa amb el govern a fi que els objectors que agafaran, els entrin en les millors condicions possibles.

La denúncia que poden exercir sindicats, comités d'empresa i associacions professionals, pel que fa a la cobertura de llocs de treball amb mà d'obra gratuïta i esquirols, resulta molt relativa i depèn de les zigazagues dels seus interessos polítics. Són mals companys de viatge. Com a mostra, l'última proposta de CCOO que els objectors facin la seva PSS a l'Africa o Hispanoamèrica deslliurant-se d'aquesta manera d'ocupar llocs de treball i complint amb la legalitat de la LOC.

fmalgrat

INSUBMISSIÓ

La posició d'insubmissió al servei militar té molts més avantatges pràctics i en un pla teòric resulta molt més congruent amb l'esperit antimilitarista. Perquè tots ens entenguem consisteix a no enviar cap declaració al CNOC perquè no se'l reconeix en tant que part important de la LOC i simplement negar-se a la incorporació quan s'és cridat a fer el SM.

Amb aquesta posició estem qüestionant fortament l'obligatorietat d'un servei a l'Estat (conscripció) en la mateixa arrel de l'objectiu de la lluita antimilitarista: la preparació militar del personal. No cal dir que és una idea que gairebé la totalitat dels joves en edat militar acceptaria de bon grat si no comportés el risc de presó, perquè els alliberaria d'una cosa tan alienant i degradant com és el SM. Aquest missatge, en principi, resulta molt més clar per al públic en general i provoca molta més publicitat (podem observar la premsa des de la nostra decisió assembleària de declarar-nos insubmissos a la mili), polèmica i suport ideològic d'altres sectors (aquells que, per exemple, volen la professionalització de l'exèrcit i la conseqüent abolició del SMO).

Internacionalment, atès el creixement de la insubmissió total a Europa, tal com queda reflectit en l'última declaració de la IRG, el fet que a l'Estat espanyol s'adopti aquesta posició ens converteix en la punta de llança de l'antimilitarisme més propi i provoca un acostament i un suport d'amplis sectors de les societats europees. No podem oblidar que la situació (oportuna) que estem vivint nosaltres és única en la història de l'objecció i les possibilitats que surti bé la nostra estratègia són reals i bones (no són tampoc suïcides !).

El gener del '89 resulta un moment molt adient per a una oposició frontal als projectes del govern espanyol. Primerament la PSS té pinta de començar a implantar-se regularment d'ençà d'aleshores. En segon lloc, l'estratègia dissenyada (recursos,...) fa possible que sigui el primer reemplaç (gener) el que agrupi més insubmissos a la mili (és interessant que el primer cop sigui fort). En tercer lloc, la copresidència de la CEE de què gaudirà el govern espanyol al llarg del primer semestre de 1989 (gran aparell de publicitat del PSOE) facilitarà que repercuteixin en l'opinió pública les accions que es facin a Europa si aquí hi ha empresonats, i això pot fer mal a la imatge d'estat democràtic i respectuós amb les llibertats fonamentals, que s'ha treballat tant aquest govern a l'estranger durant els darrers anys.

Amb tot això, quan el primer grup d'insubmissos es negui a incorporar-se a files al gener, el govern espanyol només té dues sortides: o reprimir o fer la vista grossa. Si tria per la primera (presó militar) la situació pot esdevenir insostenible, si comptem amb un nombre mínim de presos i amb una bona campanya de suport i denúncia (important, la tasca dels vells com a grups de suport). La segura declaració d'aquests presos com a presos de consciència per Amnistia Internacional pot fer-li molt de mal a aquest govern.

Si tria per deixar-nos en pau (passar de nosaltres) estem obrint una escletxa important a la insubmissió total. Perquè si al gener són 100 els insubmissos que surten airosos de la repressió buscada, segurament en el segon reemplaç (març) aquest nombre s'incrementarà (obrim la possibilitat de no haver de fer cap servei a l'Estat). Resulta fonamental, per tant, fer una bona campanya d'insubmissió dins les casernes (els sobrevinguts fan molta pupa al govern, tant que normalment passa d'ells). D'aquesta manera, a més, donem cabuda a la vintena de sobrevinguts que tenim ara, als quals no sabem donar una sortida, i els integrem totalment en la nostra estratègia. Per tal que no constem com a simples pròfugs, s'ha redactat una carta d'objecció que ha de ser enviada a partir d'ara a algun organisme internacional (probablement Amnistia Internacional) a fi que doni fe de la nostra condició d'objectors.

Potser algú pugui pensar que aquesta posició sigui massa forta i faci recular els nous i potencials objectors, així com que l'han decidida els vells que ara quedaran fora amb l'amnistia. Nosaltres, a la Zona Nord, hem observat que des que proposem aquesta estratègia, el que estem aconseguint és que l'objector rumiï més sobre la seva objecció i que la seva decisió sigui molt més ferma i conseqüent. Els nous objectors arriban amb molta força, assumeixen responsabilitats i feina i participen activament, amb la qual cosa estem aconseguint un grup molt més compacte, unit i coordinat. Ens estan donant una autèntica lliçó, als jaios. I el nombre de nous objectors, contra el que es pugui imaginar, no ha pas baixat. Un cop passat el xoc inicial, ells mateixos confessen que aquesta posició resulta tremendament atractiva i que els infon forces per continuar endavant, i això es veu.

Queda, doncs, molta feina per fer en aquests quatre mesos que ens separen de l'enfrontament: crear una infrastructura que doni suport els futurs represaliats, bombardejar els mitjans de comunicació amb accions i declaracions constants, promoure la insubmissió entre els qui fan el Servei Militar, preparar-se per afrontar la repressió organitzadament, coordinar la resposta internacional, etc., però sabem que ens sortirà bé perquè som prous. A la definida Zona Nord (des de Galícia fins Aragó) anem llançats i tots els qui s'apuntin d'altres zones poden augmentar la força d'aquesta radical contestació antimilitarista a la LOC i a l'obligatorietat del SM, l'única possible.

Rafael Ajangiz
Bakearen Etxea
(MOC Bilbo)

fondmoc

des del sud

Salut!

La gent del MOC del País Valencià ens hem animat a participar en MOCADOR per tal de provar d'eixamplar el seu camp d'acció a tots els Països Catalans (i en aquest sentit caldrà animar els companys de les Illes i de la Catalunya Nord). Aquest és el fruit més evident de la primera trobada d'objectors dels Països Catalans que vàrem celebrar a la ciutat de València els proppassats dies 27 i 28 d'agost. Una trobada que naix circumstancialment com a assemblea "zonal" proposada des de l'assemblea estatal del MOC, però que des d'aci proposem de repetir i potenciar. La idea, en definitiva, és gaudir d'un mitjà de comunicació, reflexió, debat, informació, i sobretot d'un lligam de tot el MOC català.

Amb aquest ànim, el d'obrir nous canals de comunicació, propis, encara que de moment prou humils, hem decidit de fer també nostre el MOCADOR, com nostra és la seua llengua.

Acabades les presentacions i les formalitats podeu també llegir en aquest Mocador un informe on podreu "endinsar-vos" en els estrets corredors del MOC del País Valencià. BLANQUERIES DIMECRES !

MOC - PAIS VALENCIA

EL MOC AL PAIS VALENCIA: BLANQUERIES DIMECRES !

La història de l'antimilitarisme al País Valencià és ben llarga. Com bé sabeu, per posar un exemple, el primer objector de l'Estat Espanyol fou un valencià: Pep Beunza. Però en aquest article de presentació del MOC-País Valencià en el MOCADOR, òrgan d'expressió dels mocosos, donat que som al davant d'un moment clau de la nostra lluita, hem cregut més necessari parlar-vos de quina és la situació actual dels nostres col.lectius d'objectors, i deixar una possible "Història del MOC al País Valencià" per a moments més relaxats.

Aquest moment clau que hem esmentat té dues fites principals : la sentència del Tribunal Constitucional i la publicació del reglament de la PSS. Aquestes foren les primeres passes de l'Estat per tal de consolidar la PSS. com a alternativa necessària al servei militar i aixi mantenir intacte el nucli del problema: el mateix servei militar i, fonamentalment , aqueix complex joc de poder, relacions i dependències anomenat militarisme, del qual l'exèrcit és tan sols la part més visible.

Després d'un llarg període de letargia en el qual el problema semblava congelat, l'anunci d'aquesta doble agressió donava lloc a una

temporada de màxima activitat. Aixi mateix, s'organitzaren col.loquis, xerrades, debats, etc. a ràdios lliures, pobles, instituts, bars, etc. Com sempre que es tira llenya al foc, ix gent de sota les pedres, i la seu del MOC, abans només sovintejada per uns pocs, esdevé lloc de reunions cada vegada més nombroses. Alhora, les assemblées enregistren plens abans tan sols somniats.

A més dels actes de caràcter informatiu i dels debats interns, el MOC-País Valencià es planteja, com el MOC arreu l'Estat, respondre a l'agressió també de forma pública. Aixi, l'acte més cridaner fou el despenjament de tres companys del Miquelet fent "rappel". Amb cordes i material d'escalada aconseguiren en 64 m. de descens una primera plana als periòdics i l'atenció dels espantats transeunts que esguardaven la gegantesca pancarta que havien penjat. També es va convocar amb el suport d'altres organitzacions i partits d'esquerra i llibertaris una manifestació que es va celebrar el dia 6 de maig amb el lema "Ni mili, ni servei substitutori".

Plenament inserida en la lògica d'aquesta dinàmica sorgeix a la Universitat de València l'Assemblea d'Objectors d'Universitat, la qual s'orienta en un primer moment a l'oferiment d'informació i a la coordinació de la lluita antimilitarista a la Universitat. Al març rebem l'anunci que la UAB (Universitat Autònoma de Barcelona) ha proposat al ministeri de Justicia un conveni per tal que un centenar d'objectors acomplesquen la PSS al seu si. Aquesta noticia mobilitzà immediatament l'assemblea d'objectors d'universitat amb l'objectiu de frenar qualsevol possibilitat que passés el mateix a la Universitat de València. En aqueixa tasca es troba ara l'assemblea.

Pel que fa als debats interns del MOC, caldria tornar a retrotraure'ns al 21 de gener del 1988, data de la publicació del reglament de la

des del sud

PSS. Tot seguit, el "Consejo" comença paulatinament a deixar d'admetre declaracions col.lectives, reclamant ampliació de motius als qui les enviaven. Davant d'aquesta nova situació es plantejaren tres possibles vies d'actuació:

- Presentar recursos administratius i judicials per tal que continuaren acceptant les declaracions col.lectives o, si més no, guanyar temps.
- Enviar una nova declaració col.lectiva ampliant motius per tal d'aconseguir l'estatut d'objector i poder fer insubmissió a la PSS.
- No contestar al "Consejo", romanent així a la jurisdicció militar i fent insubmissió directa a la mili.

A l'assemblea estatal dels dies 30 d'abril i 1 de maig es va proposar la tercera alternativa com a estratègia oficial del MOC. Aquesta proposta va ser rebutjada en l'Assemblea del MOC-País Valencià del 14 de maig, decidint-s'hi continuar el treball d'insubmissió a la PSS i també els recursos. En una nova assemblea a nivell estatal celebrada els dies 26 i 27 de maig es ratificà de bell nou la postura d'insubmissió directa a la mili. La següent assemblea del País Valencià que tingué lloc el 9 de juliol continuà refusant la insubmissió a la mili com a única via de lluita i es redactà una nova declaració col.lectiva ampliada. Els dies 3 i 4 de setembre es va celebrar una altra assemblea estatal a Madrid. Els representants del MOC del País Valencià portaven el manament assembleari de defensar també la insubmissió a la PSS sense que la insubmissió a la mili fos estratègia única. Majoritàriament la postura va ser la contrària.

El 17 de setembre té lloc una nova assemblea del MOC-País Valencià, on es dibuixen fonamentalment dues postures:

- Insubmissió a la mili. Es la postura que havia defensat el MOC a nivell estatal: no reconeixement del "Consejo" ni del seu suposat dret constitucional a demanar ampliació de motius a la declaració d'objector, considerant-se el pas pel CNOC com a judici polític. Això i la consideració que entrar en la dinàmica de l'ampliació de motius acabaria duent a la presentació d'instàncies personalitzades que el nucli del problema és el servei militar, presenta com a postura a dur d'ençà d'ara passar del "Consejo" i fer la insubmissió directa a la mili deixant-se sortejar i no acudint a files.
- Insubmissió a la PSS. Postura majoritària al País Valencià des de sempre. Recomana la insubmissió a la PSS a aquells objectors ja reconeguts com a tals pel "Consejo" i que no seran acceptats per la futura -previsiblement- amnistia. Així mateix, considerant que el reconeixement de l'estatut d'objector, tot i que de forma tan parcial com la que tenim (no-reconeixement de l'objecció sobrevinguda, imposició del CNOC com a tribunal polític...), és un avanç, i que la PSS en no estar encara plenament consolidada, és un objectiu molt més fàcil de tombar, i que és ara, justament quan siguen cridats els primers "col.laboradors socials" (sic) quan pot ésser tombada, recomana d'enviar una declaració ampliada a mitges per a veure si se l'empassen i poder fer insubmissió a la PSS, ja que es considera que cal evitar la seua consolidació, per la qual cosa cal prendre-la com a objectiu immediat.

Aquestes dues postures, molt ràpidament resumides ací, no arribaren el proppassat disset de setembre a cap acord o consens, i la bipolarització de l'assemblea i l'important nombre d'indecisos semblà aconsellar una nova assemblea on, ja presentades ambdues postures amb totes les seues matisacions i ampliament debatuts el avantatges i problemes de cadascuna, es prengués alguna decisió.

Des del Sud...

SALUT I REVOLUCIO

NOTA: El c/ Blanqueries, 4, 1er. és el lloc on cada dimecres de 8 a 10 de la vesprada es reuneixen els mocosos de la ciutat de València. El codi postal és el 46003, i el telèfon el (96) 332 35 93

fondomoc

AL CONSEJO NACIONAL DE LA OBJECION DE CONCIENCIA

Nombre y apellidos.....
Direccion.....
Fecha y lugar de nacimiento.....
D.N.I.....Situación militar.....
Caja de reclutas.....Gobierno Militar.....

MANIFIESTO QUE:

1.- Soy objetor de conciencia al servicio militar, no estando obligado a motivar esta declaración, toda vez que nadie puede ser obligado a declarar sobre su ideología, religión o creencias.

2.- Nadie tiene competencia para declarar, reconocer y dar efectividad a mi derecho de objeción de conciencia, habida cuenta que esta garantizada la libertad ideológica y religiosa de todos los individuos. Por ello este Cinsejo Nacional carece de toda potestad para decidir sobre mi condición de objetor de conciencia.

Pese a ello, acogiéndome al párrafo 2 del artículo 1 de la ley 48/84, en el que se dice: "Los españoles sujetos a obligaciones militares que, por motivos de conciencia en razón de una conviccion de orden religioso, ético, moral, humanitario, filosófico u otros de la misma naturaleza (...)" y teniendo en cuenta que la objeción de conciencia es en si misma un acto político, aduzco los anteriores motivos y este último para ser reconocido en mi condición de objetor.

3.- De la misma manera que objeto al ejército, en ejercicio del derecho fundamental a la libertad ideológica, objetaré a la prestación social sustitutoria, incluso en situación de reserva, que reproduce los mismos esquemas del militarismo.

4.- Solicito que a todos los efectos, se me considere como el civil que soy y no se me vincule a las autoridades militares.

5.- Hago reserva de las acciones legales pertinentes, a que hubiere lugar, en el supuesto que se requiera a terceras personas u organismos a fin de que aporten la documentación o testimonios que este Consejo Nacional crea pertinentes, a excepción de aquellos que consten en registros públicos por transgresión del derecho a la intimidad personal y familiar.

VALENCIA.....DE.....DE 19...

FIRMADO

NOTA: Al amparo del Artículo 16.2 de la constitución, esta declaración es definitiva, incluso para el caso de que este Consejo Nacional me recabe para la ampliación de los razonamientos expuestos.

AGENDA

II JORNADES ESTATALS SOBRE ANTIMILITARISME. A realitzar a Saragossa els dies 25, 26 i 27 de novembre. El divendres a les 8 de la tarda acte públic de presentació, dissabte debats, discussions i intercanvi, per la nit festa i música, i diumenge matí coordinació i sorpresa final. Els temes centrals de les Jornades són: la llei d'objecció; l'objecció i el seu futur; perspectives del moviment antimilitarista; servei militar; dona i exèrcit; homosexualitat i antimilitarisme; etc.

Organitzen: Colectivo de objeción y antimilitarisme (MOC) i Mili kk de Saragossa.

Adreça de contacte: COA, c/Coso 103, pral. 50001 Saragossa.

DIADA INTERNACIONAL PEL PRESONER PER LA PAU. 1 Desembre. Enguany a la reunió internacional d'objectors de l'estiu es va decidir realitzar accions en suport els empresonats a Sud-àfrica, Iugoslàvia i Israel.

PROPERA INTERCOMARCAL. En la darrera trobada es va decidir de tornar-nos a veure el dissabte 3 de desembre. Atés que la convocatòria escapça quatre dies de festa previsiblement s'haurà de canviar el dia.

Entre Paz

SEPTIEMBRE-OCTUBRE 1988

GRAN DE GRACIA,
126-130, pral.
Teléfono: (93) 2179527
08012 BARCELONA

SUMARIO

EL BAZAR DE LA MUERTE

3 EDITORIAL

4 • LAS ARMAS DE LA DEMOCRACIA 1980-87
Vicenç Fisas

7 • PREGUNTAS Y RESPUESTAS SOBRE EL COMERCIO DE ARMAS
Rafael Grasa

10 • EL TRANSPORTE
(Los circuitos del bazar de la muerte)
– El puerto de Santander

11 – Cómo se financia una exportación
– Falsos certificados de destino final

12 • TRIANGULOS LETALES
– Exportaciones al Magreb

13 – Las exportaciones a Oriente Medio

14 – Exportaciones a Sudáfrica

15 • LA CAMPAÑA CONTRA EL COMERCIO DE ARMAS
• LA EXPERIENCIA BRITANICA
Ann Feltham

EL TERCER MUNDO EN CASA

17 EDITORIAL

18 • LA INMIGRACION EN EUROPA OCCIDENTAL
Periferia

19 • LA REGULARIZACION DE LOS EXTRANJEROS
Periferia

20 • POR UNA SOCIEDAD PLURIETNICA Y PLURICULTURAL
Teresa Losada Campos

21 • ATACAR LAS CAUSAS
Periferia

22 • LOS AFRICANOS Y LA "RECONQUISTA" DE BARCELONA
Vicent Casals
Josep Torrell

24 • PARA SABER MAS

25 – "Dar el Magreb"
– Acció contra Apartheid
– España-African's Social Unity
– El C.I.T.E.

26 – Periferia
– Centro Bayt Al-Thagafa

27 • COMO DETECTAR EL RACISMO EN LIBROS INFANTILES Y JUVENILES
Rafael Grasa

28 • EL DERECHO A EXISTIR
Entrevista a Claude Bonfils

fondomac

SOBRE LA REOBJECCIÓ

Estimat Abel, vaig tenir oportunitat de llegir la teva col.laboració al Mocador abans que sortís publicada, hi "treballo de corrector". Primer que res moltes gràcies per la poca feina que em vas donar. Hi ha però, alhuns dubtes que tens, i algunes afirmacions amb què no estic d'acord, i per tant m'he pres la llibertat i la feina de dir-hi la meva.

Reobjecció: un nom malsonant, però ja sabem per la lingüística, Saussure, que la relació entre significant i significat és arbitrària. Anem per tant al significat, o millor dit a l'estratègia, que en definitiva és com està concebuda.

Tots recordem que la llei d'objecció ja des de bon principi ha estat un embolic en què ningú no sabia massa bé per on anaven els trets, i per no variar, la cosa continua ara amb el remat final i el començament de la PSS, que es preveu per al setembre.

Per tant, tot i les dades de què disposem, algunes força fiables, però, hem de reconèixer que en el fons estem treballant sobre hipòtesis. Ho sentim d'allò més sincerament.

Així entenem l'amnistia. No en tenim cap dubte, però no sabem quan, de quina manera ni a qui l'aplicaran. Pensem que com a mínim afectarà la gent declarada abans del 87, però és possible que s'amplii. Això significa divisió legal del Moviment entre els aparcats, els vells, i per altra banda els cridats a la PSS, els més recents, i principalment més joves.

Cal tenir també en compte quina és la postura unitària del Moviment d'Objecció davant aquesta llei, d'oposició, (les raons estan més que explicades), per tant la negatica es fa palesa en la no acceptació de la PSS, que ha quedat prou clara en la INSUBMISSIO. Però, qui podrà practicar la insubmissió? doncs, només un nombre reduït, uns escollits, uns heappy feels, els joves, dels quals parlava fa un moment, perquè la resta un cop amnistiats, ja no s'hi podrà implicar legalment, "no procede", a més, s'està molt tranquil a casa, amb l'amnistia a la butxaca.

Si en algun moment a aquest objector li agafa una mica de mala consciència, i recorda el temps llunyà de quan es va declarar objector i els problemes que va tenir, que estigui tranquil, perquè mitjans per practicar la solidaritat no li'n faltaran, cosa que des d'aquí ja agraïm.

Per què la reobjecció? Després de veure com a imminent l'amnistia per a la majoria, vam decidir, i no pas sense un llarg procés de discussió, fer això de la reobjecció. (En algun moment potser vam córrer una mica, però justificat per la pressa de no trobar-nos algun divendres amb l'amnistia donada). Consisteix, la reobjecció, a dir-los que no volem continuar com a objectors, penseu que ha estat una categoria que ens han encolomat, i que per tant, ens declarin útils al servei militar, que hauria de coincidir amb la insubmissió a la PSS, reservada als escollits. Penso que la idea és bona. Dius, Abel, que és minoritària, i jo en faig la meva interpretació. Quan el govern va apuntar l'amnistia, va aconseguir que molts veiessin el seu cas resolt, i per tant, s'esmunyissin i no en sabéssim res més. Respecto totes les decisions, però no totes m'agraden ni em satisfan, per això les critico.

Ha quedat demostrat que la solidaritat, fins i tot entre col.legues, és més aviat escassa. En campanyes com la d'en Miquel o en Cesc, no hi van participar pas tots els 25.000 objectors, què passa doncs? que només ens mobilitzem quan ens toca de prop. La suposada amnistia ha servit per a allunyar-nos del perill, i de la lluita.

No sabem l'efectivitat de la reobjecció. El Poder ens va dir que era una decisió molt problemàtica per a nosaltres, confiem que ho sigui també per a ells. També sabem que tenen les mil i una maneres, hi dediquen professionals, per a contrarestar el que nosaltres fem com a afeccionats. Esperem els resultats.

Repeteixo, i ja per acabar, hem cregut que la reobjecció era l'única manera d'implicació legal i directa que ens quedava, i hem anat andavant, que l'assumaixin molts o pocs, depèn de cadascú.

Josep Manel (Tremp)

ASSEMBLEES

ASSEMBLEA DE VALÈNCIA
(27 i 28 d'agost)

Al cap de setmana del 27 i 28 d'agost hi hagué quatre encontres d'objectors a tot l'Estat, per tal de discutir i configurar les línies generals de l'estratègia que en un futur immediat tirarà endavant el MOC.

A la trobada de València es convocava a tots els grups de MOC dels Països Catalans. Donada la precipitació de la convocatòria només hi assistiren gent de Reus, València i Barcelona.

El plat fort de la Trobada era prendre una postura davant la proposta d'estratègia sorgida fa uns mesos, de tres Assemblees estatals de MOC enrera, que es concreta en ignorar el CNOC i potenciar la insubmissió directa al Servei Militar. Aquesta postura arrenca, entre d'altres motivacions, del fet que el CNOC comencés a denegar les declaracions col.lectives a partir del més de febrer. Després de presentar amb més detalls la proposta d'Insubmissió a la mili, el grup de València les seves motivacions que els han portat a diferir d'aquesta postura i que fan que optin per elaborar una nova declaració d'objecció (la col.lectiva + ampliació de motius).

Motivacions postura MOC-València:
- La gent vol obtenir la condició legal d'objector i després poder-se fer insubmis a la PSS. No es busca l'enfrontament directe amb els militars. Per tant, cal modificar la declaració col.lectiva perquè el CNOC l'accepti.
- Es considera que l'estratègia d'Insubmissió a la mili és suïcida.
- Es vol proposar a l'Assemblea estatal de tirar endavant les dues estratègies conjuntament i que la gent pugui escollir.

Anàlisi d'aspectes concrets:

	INSUBMISSIO PSS	INSUBMISSIO MILI
No. de gent que s'hi apuntarà	Poca	Poca
Suport social	- Cal explicar-ho. - No es pot abandonar la feina feta.	Seria variar de postura però podria entendre's millor.
Coherència ideològica	Aprofitar-se del CNOC per tal de poder avançar la desobediència.	Tornar als orígens de la desobediència.
Tipus de repressió	Repressió a llarg termini.	Repressió més dura.
Possibilitats pràctiques	La gent de València, veia que hi hauria poques possibilitats de tirar endavant la Insubmissió a la mili.	

fondomoc

Tant la gent de Reus com de Barcelona que vam assistir a la Trobada hi anàvem a títol personal donat que no s'havia discutit en cap Intercomarcal la nostra postura davant l'estratègia proposada. Així doncs, la nostra intervenció es centrà en exposar tota la feina que s'ha dut a terme el darrer any i mig pel que fa referència a la Insubmissió i boicot a la PSS (contacte amb entitats, accions i mogudes, relació possible d'insubmissos, difusió de la nostra postura als mitjans de comunicació, etc.).

Després de debatre sobre questions més concretes (infraestructura en cas que calgui amagar a gent, etc), es va estar parlant sobre les possibilitats reals d'ampliar els contactes i relacions entre els diferents MOCs dels Països Catalans. Potenciar el MOCADOR com a eina de difusió i augmentar la coordinació entre nosaltres.

Diumenge al mig dia aixecàrem la sessió i anarem a menjar la tan esperada "Paella valenciana".

ASSEMBLEA ESTATAL
(Madrid, 3 i 4 setembre)

Grups assistents:
Gasteiz, Asturias, Vigo, València, Barna, Córdoba, Cantabria, Málaga, Albacete, Madriz, Bilbo, Murcia, Zaragoza, Salamanca, La Rioja, Ciudad Real, Ciutat de Mallorca, Nafarroa i Guipúzkoa.

Informació sobre les quatre trobades per zones:

Llevat dels Països Catalans, la resta de zones (Nord, Centre i Sud), opten, en alguns casos majoritàriament per la via d'Insubmissió a la mili.

El grup de MOC-València opta per intentar continuar essent reconeguts, tot canviant la col.lectiva, per poder

rer insubmissió a la PSS. D'altra banda a Catalunya i Illes no s'ha discutit la nova estratègia (s'espera la Intercomarcal). Veure informe adjunt de la Trobada de València.

Debat:

Després d'un intens debat (quasi s'arriba a les mans), s'arribà a la conclusió que com a MOC-Estat es prioritzaria la Insubmissió al Servei Militar i es buscarà l'enfrontament directe amb els militars al gener del '89. No es buscarà el reconeixement d'objectors nous per part del CNOC, i els ja reconeguts que puguin ser cridats a la PSS seran una part més dins la globalitat de la desobediència a la LOC.

Concretem:

Retirada de recursos. Entre l'1 i 15 de setembre els objectors no reconeguts i no sortejats, haurien d'haver retirat els corresponents recursos, per tal de passar a jurisdicció militar (entrar en sorteig el novembre, Insubmissió el gener del '89). D'ara endavant els advocats de MOC no es faran càrreg dels recursos no retirats, excepte aquells casos en que ja s'estigui sortejat (retirar-lo entre l'1 i 15 de desembre).

- Objectors nous. S'ha pensat en la possibilitat que Amnistia Internacional sigui la receptora de les declaracions d'objecció dels nous objectors (no reconeguts prèviament pel CNOC), i que aquesta denunciï la repressió que puguin patir els objectors de l'Estat espanyol. S'adjunta el possible nou model de declaració d'objecció.

- Boicot PSS. S'intentarà que no es consolidi la PSS. Continuar la feina amb entitats, sindicats,... Treballar per aconseguir el recolsament dels possibles prestacionistes.

- Internacional. S'intenta crear un Equip Internacional coordinat entre Madrid-Bilbo-Barcelona, es voi intentar que s'impliquin grups d'altres països que estan treballant contra la conscripció. S'ha redactat un informe del darrer ICOM dut a terme a Iugoslàvia. El proper ICOM es realitzarà a Euzkadi.

- Cas Fierro, objector a "mitja mili", empresonat a Alcalà. Veure informe: Jose Manuel Fierro: de nou..., un objector empresonat.

- Premsa. Es veia la necessitat de mantenir un contacte "estret" amb la premsa en tot l'Estat.

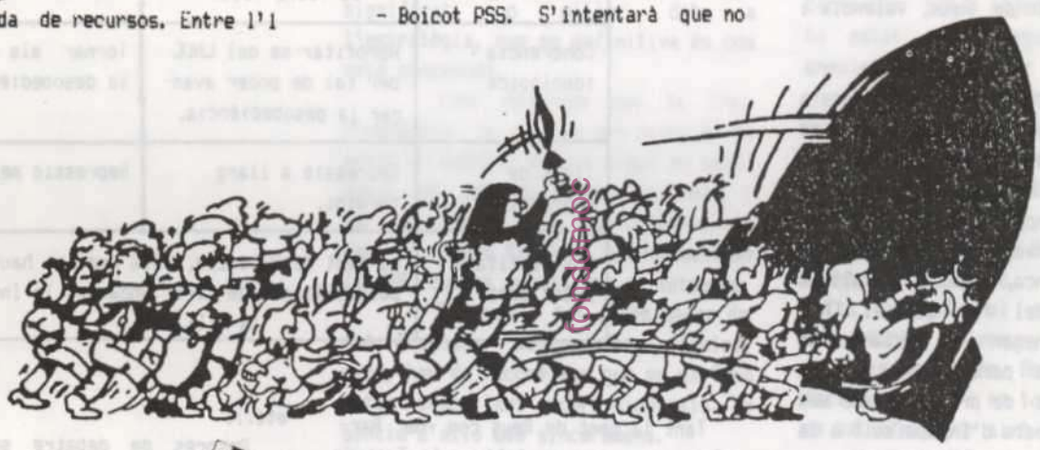

BARCELONA

INTERCOMARCAL 8 I 9 D'OCTUBRE

Grups assistents:

Ribera d'Ebre, El Maresme, Anoia, Alt Empordà, Sant Boi, Osona, Bages, Baix Camp, Santa Coloma, Terrassa, Menorca, Ponent, Vallès Oriental, Penedès, Cooperativa La Plana, Barcelona, Mili-KK Sant Andreu, Mili-KK Nou Barris, UPP, CAMPI, La Crida, JCR i MJCC.

- Matí:

Es comença amb una roda informativa de les darreres assemblees (València i Madrid), Situació d'en Jose Manuel Fierro (objector a mitja mili) i de les darreres accions de solidaritat i a favor de la insubmissió.

Tot seguit es va fer una valoració dels grups assistents, pel que fa a la nova estratègia de MOC (Insubmissió al Servei Militar), Sorgida arrel de les

primeres denegacions de col.lectives. La valoració general va ser prou positiva donat que tots els grups acceptaven la viabilitat, necessitat i oportunitat d'aquesta estratègia. En tot cas l'únic problema que s'observà, fou la dificultat d'arribar en un primer moment a massa a gent.

Es va tantejar a nivell de xifres, el número de gent que s'havia compromès a assumir l'estratègia d'Insubmissió al SM, i el resultat a nivell de Principat seria d'uns 40 insubmissos al SM, 22 potencials insubmissos a la PSS, i un objector a mitja mili que segur s'entregarà el gener.

Es va insistir en la necessitat de continuar amb la feina de boicot a la PSS, iniciada un any i mig enrera, i amb la solidaritat amb els potencials insubmissos a la PSS.

Per finalitzar el matí es va fer una roda de propostes de cara a engegar la campanya d'Insubmissió al SM i per organitzar i coordinar els insubmissos.

- Dinar.

- Tarda:

Discussió calenta i !!!

Cercavila convocada per la "Plata-

Es va insistir en la necessitat de potenciar el MOCADOR com a eina de coordinació i comunicació pels MOCs dels Països Catalans. També s'insistir en la necessitat de fer servir amb la mateixa finalitat les publicacions alternatives ja existents (la Lletra A, la Puça i el General, Escletxa, forma per la Insubmissió" demanant la llibertat d'en José Manuel Fierro i a favor de la Insubmissió, amb l'assistència d'un centenar de persones.

- Diumenge al matí:

S'acaben de definir les propostes debatudes dissabte a la tarda.

Els insubmissos presents a l'assemblea assumeixen l'organització d'una trobada d'insubmissos, tant a la PSS com al SM, amb la finalitat de prendre un primer contacte i de començar a coordinar-se. La trobada tindrà lloc al Casal de la PAU dissabte cinc de novembre; per facilitar l'assistència de tots els afectats es faran dues convocatòries, una a les onze del matí i una altra a les quatre de la tarda. Seria important la vostra assitència i a poder ser a la primera convocatòria per facilitar l'organització.

Entre les propostes generals consensuades:

- Elaboració d'un dossier tècnic i de preparació psicològica davant la possible repressió (legislació, possibles penes, desobediència, preparació de vagues de fam,...).
- Coordinació d'informació. El Casal de la Pau s'encarregarà de recollir la informació que arribi sobre el tema Objecció-Insubmissió, per fer-la arribar als grups de comarques i pugui servir com a base per a la redacció i publicació d'articles de fons/cartes al director a publicar en els diferents mitjans de comunicació. La finalitat d'aquesta coordinació és descentralitzar la feina de difussió. El Casal s'encarregarà de recollir les informacions difoses. Agència ANA, Esprai,...), i utilitzar/ aprofitar-se, en la mida del que sigui possible i oportú, de les revistes de gran difusió.

Es crearan murals informatius amb periodicitat allà on sigui possible.

- S'ha considerat important recuperar objectors antics, per tal de contribuir a la lluita actual.
- Hi ha la proposta de contactar amb grups d'animació i teatre que treballin o puguin treballar temes antimilitaristes, i d'intentar difondre aquesta temàtica entre grups que encara no s'ho currin. Qui conegui grups d'aquesta mena que ho fagi arribar al Casal.
- Reactivar la feina de difusió i contactes amb instituts.
- Redacció d'un manifest antimili i antiPSS, per recollir signatures d'intel.lectuals, grups de música, teatre,..., i recaptar peles entre els/les signants per poder publicar aquest manifest a diaris de gran difussió. Val a dir que aquest manifest actualment està redactat i que es debatrà a la trobada del 5 de novembre. Si és possible es realitzarà un acte de presentació pública del manifest, amb la intenció d'explotar més la notícia i arribar a tants mitjans de comunicació com ens sigui possible.

També es decidí d'obrir un compte corrent per recollir peles pel manifest.

- Coordinació i creació de serveis jurídic, tècnic i econòmic. El jurídic s'encarregarà de coordinar els advocats que puguin treballar en la campanya; cal contactar amb tants advocats com ens sigui possible, a nivell de Principat, enviar adreces i telefons al casal. El tècnic, s'encarregarà de la preparació tecnica i psicològica dels afectats davant la possible repressió. L'econòmic facilitarà els mitjans escaients per recollir fons per a la campanya.
- Organització de la campanya de recolzament a la Insubmissió. Es va decidir que:

a/ L'entrega dels insubmissos ha de ser col.lectiva, decidint ells mateixos la manera en que s'ha de fer aquesta entrega;

b/ Redacció de dossiers dels afectats (dades personals,contactes, situació militar, fotos,...), per facilitar la campanya contra la repressió;

c/ Creació de grups de solidaritat de comarques, barris, i familiars dels afectats.

ACCIONS.

- Es va acordar que l'1 de désembre, amb motiu del "dia internacional del res de consciencia per la pau", i dins la campanya d'Insubmissió, es faria una acció descentralitzada en solidaritat amb els empresonats.
- Insubmissió a la PSS. Noves propostes:

a/ Necessitat d'enfrontament amb entitats que acolliran objectors però mai amb els propis prestacionistes. S'intentarà arribar a aquests per tal que reconsiderin la seva actitut o si més no que es solidaritzin en la mesura de les seves possibilitats, intentant boicotejar la PSS des de dins.

b/ Redacció d'un dossier general sobre el tema PSS/Insubmissió (significat, orígens, objectius,...). Des del Casal es recolliran articles pel dossier.

c/ Redacció de dossiers sobre organismes que acullin objectors (història, funcionament,...), amb la finalitat de facilitar la campanya d'Insubmissió en aquests organismes. Aquesta feina serà descentralitzada segons els organismes que acullin objectors a cada comarca.

d/ Contactes amb grups d'aturats o aturats a titol individual per fer accions de protesta: anar a reclamar als llocs de treball ocupats per objectors. Seria interessant que aquests aturats siguin especialistes en feines que ocuparan els prestacionistes, per exemple, els treballadors socials.

La propera Intercomarcal serà el 3 de desembre al Casal de la Pau (?).

Gent nova que no entri en sorteig aquest 13 de novembre: es tira endavant amb la col.lectiva com a eina de coordinació (a nivell de cens), i com a mostra de resistència i denúncia davant el CNOC.

S'aprova la realització d'accions conjuntes contra el sorteig del 13 de novembre amb els col.lectius de la Plataforma.

Es va escriure una carta conjunta dels assistents adreçada a en José Manuel Fierro (es té constància de la seva rebuda i se sap que li ha fet molta il.lusió). També es va elaborar un comunicat de premsa.

Ambient optimista. Queda molt clar que l'estratègia de MOC es basa en la

Escenes oblidades

col.lectivitat i que l'objectiu és aturar la LOC i acabar amb la conscripció i no omplir les presons militars i civils.

Salut, canya, antimilitarisme i Insubmissió.

Oscar i Patric.

MODEL DE DECLARACIO D'OBJECCIO PER A AI.

Benvolguts/des representants/es de .....

Vull fer públic mitjançant aquest escrit el meu rebuig a incorporar-me al Servei Militar. El dret a oposar-me al Servei Militar és inherent al concepte de pensament i consciencia que recull l'articulat de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Aixi doncs, la meva intenció és la de gaudir plenament del dret fonamental a l'Objecció de Consciencia, això implica que no estic disposat a acatar una llei que nega a l'Objecció de Consciència l'esmentat caràcter de dret fonamental.

Per aquests motius no em dirigiré al CNOC, tribunal al qual no reconec. L'esmentat organisme preten jutjar la meva consciència obligant-me a motivar la meva declaració, i imposar-me la PSS, servei punitiu que tampoc estic disposat a realitzar.

Esperant que el vostre organisme es faci ressò davant l'opinió pública internacional, de la repressió que poguem patir els insubmissos a l'Estat espanyol, els/les saluda atentament,

Nom i Cognoms.....
Adreça.....
Localitat.....

fondomoc

COMARQUES

CRIDA ANTI-MILI MARESME

La segona quinzena de juliol va ser inaugurada una oficina d'Objecció de Consciència amb l'objectiu primordial de donar a conèixer l'estat actual de l'Objecció de Consciència. Aquesta iniciativa va sorgir de la comissió antimilitarista de la Crida al Maresme per fer front a la gran desinformació i desconexió que pateixen els objectors i els joves en general interessats en saber com solucionar un dels seus problemes més directes. La tasca a realitzar consistirà en informar d'aspectes tècnics als joves en general, objectors o no, i donar a conèixer la lluita antimilitarista. Tenim la intenció d'aportar el nostre gra de sorra des de comarques per fer d'aquest front de lluita un dels molts que ha d'englobar el moviment d'alliberament nacional als Països Catalans. L'Exèrcit és un dels factors bàsics que té la classe dominant espanyola per mantenir a ratlla als joves i no tant joves insubmissos que arreu dels Països Catalans lluiten pel seu alliberament nacional i social.

No és només als Països Catalans sinó també a totes les nacions d'Europa i del món, on mitjançant el Servicio Militar es renta el cervell a les generacions més joves inculcant-los-hi una ideologia basada en la submissió al poder establert, al masclisme i a diferents estructures autoritàries i antisolidàries que permeten als estats confondre i desanimar ja de bon principi als joves dient-los allò de "Amb l'estat no s'hi juga".

Nosaltres no volem una societat militaritzada, per això l'objecció de consciència és una arma prou forta per acabar amb la mili i la Prestació Social Substitutòria, càstig imposat per l'estat als joves rebels.

Hem de ser crítics amb el moviment d'objectors i dir que la tasca d'informació i unió entre els objectors ha estat insuficient. Per això des de la nostra oficina intentem cobrir aquest apartat i fem una crida a tots els col.lectius d'arreu per engegar propostes com la nostra. També creiem convenient unir esforços construint una coordinadora antimili per la insubmissió d'àmbit comarcal on hi tindríem cabuda organitzacions, partits, col.lectius i independents. L'objectiu seria crear vincles d'unió definitius entre els objectors de les diverses organitzacions que integrin la coordinadora. Tirar endavant campanyes de suport als objectors insubmissos i realitzar tota mena d'accions per enfortir el Moviment d'Objecció i l'antimilitarisme en general que pugui sorgir dels diferents col.lectius que treballen a la coordinadora.

Tot aquest seguit de propostes són el fruit del treball intern dut a terme per la comissió antimilitarista de la Crida al Maresme.

HEM DE MOURE'NS DEPRESSA
PER ACABAR AMB L'ESTAT OPRESSOR I AQUESTA SOCIETAT REPRESSIVA I MILITARITZADA
FEM OBJECCIO DE CONSCIENCIA !
PER SER LLIURES DIEM NO A LA MILI !

Si vols més informació sobre el tema posa't en contacte amb nosaltres:
CRIDA ANTI-MILI Maresme (Oficina d'informació) dimecres i divendres de 7 a 9 del vespre.
Casal Independentista
Camí Ral, 504, pis. MATARO

MOC-BAIX CAMP

D'ençà la darrera intercomarcal, la tasca del MOC del Baix Camp s'ha centrat bàsicament en cercar el suport d'entitats, col.lectius i partits de la comarca de cara a fer front a la posada en marxa de la PSS. En aquesta línia, i amb la intenció que la postura del MOC tingués una difussió a nivell de premsa, se'ns va acudir de presentar una moció a l'Ajuntament de Reus. "Fins i tot -vam pensar- amb una mica de sort igual ens l'aproven".

Després d'alguns retocs d'aspecte formal -ja se sap-, la moció va ser presentada i defensada pels regidors d'ERC i IC, en nom dels objectors de la comarca. Col.lectius com la Taula per la Pau, l'Ateneu Llibertari, Carrutxa, les Joventuts d'ERC, l'MDT, El Llamp, entre d'altres, i cinccentes signatures individuals, s'havien solidaritzat amb els objectors en lluita. La moció demanava:

1/ Exigir l'abolició del S.M. obligatori.

2/ Suspendre les operacions d'allistament dels joves del municipi per al

fondanmoc

S.M.

3/ Solidaritzar-se amb la lluita dels objectors i no col.laborar en l'organització de la P.S.S.

4/ Declara Reus municipi desmilitaritzat.

Els del PSC-PSOE, però, van saber estar "al seu lloc", i juntament amb CiU, AP i CDS, van impedir la seva aprovació. En fi... Resultat: sembla que cada vegada està més clar qui està amb nosaltres i qui no. Quant a la premsa, unes línies al Reus Diari i al Diari(o) de Tarragona, i un comunicat del MOC "fotent canya" als del NO a la moció.

Pel que fa al "nou curs", després del descontrol propi de qualsevol estiu el primer que hem fet ha estat contactar amb aquells potencials insubmissos a la PSS o a la Mili que havent-se declarat objectors darrerament, estaven "desvinculats" dels objectors organitzats. També, entre el MOC, l'Ateneu, les JERC, l'MDT i El Llamp (Taula de cultura popular), s'ha editat un cartell proinsubmissió a la P.S.S. i a la Mili.

Darrerament també estem impulsant la idea de crear una plataforma de suport als insubmissos entre gent del Baix Camp i del Tarragonès. Els objectius, bàsicament: denúncia de la repressió de que puguin ser objecte els insubmissos, lluitant contra ella; donar a conèixer les reivindicacions dels objectors; i coordinar esforços no ja tan sols entre els grups de la plataforma, sinó també amb gent que circumstancialment (mantenint, però, una coherència) es volgués afegir a la lluita contra l'aplicació de la Llei d'Objecció.

En fi , això és tot per ara. Seguirem informant.

SALUT !!!

MOC-Baix Camp.

les JORNADES ANTIMILITARISTES D'OSONA
(17-18 de setembre)

El cap de setmana del 17 al 18 de setembre es van celebrar a Sta. Eulàlia de Puigoriol les primeres jornades antimilitarsistes de la comarca, organitzades per l'Assemblea Antimilitarista d'Osona.

Varen participar una trentena de persones d'Osona i Barcelona.

Les ponències presentades foren: "Antimilitarisme i dona", on es rebutja el patriarcalisme i les relacions sexistes i es proposà que la dona assoleixi uns papers més activament creatius dins la societat; "Contra la pau armada"; "Antimilitarisme i alliberament nacional"; "Vers una estratègia antimilitarista". En resum, es denuncià l'imperialisme com a creador de desequilibris econòmics i, per tant, distanciament entre països rics i pobres; es denuncià la indústria armamentista i l'ús de recursos i matèries primeres per a plans militars.

A més, s'intentà de concebre la sobirania popular al marge del discurs de l'estat. Aixi, es remarcà la necessitat de confluença de l'antimilitarisme i l'independentisme plantejats com a lluita contra l'estat.

Dissabte al vespre s'organitzà un col.loqui sobre "Antimilitarisme als Països Catalans" on assistiren: una representant de Mili-KK, un de la Comissió d'Objectors de la Crida a la Solidaritat i un altre de les Joventuts Obreres Cristianes d'Osona.

L'AJUNTAMENT ens CASTIGA!

La Prestació Social Substitutoria:

Que la fagin ells!

COL.LECTIU DE LLUITA POPULAR

-Mili KK-

COL.ECTIU DE LLUITA POPULAR -RIPOLLET

Des de Ripollet ens arriba l'agradable notícia de la creació d'un nou col.lectiu juvenil que es mou al marge de les institucions públiques i fa una feina de denúncia, informació i acció al carrer.

Aquest nou col.lectiu és el Col.lectiu de Lluita Popular (CLP), integrat per membres de Mili-KK i gent independent. El CLP funciona assembleàriament i ara per ara pretén limitar-se a treballar dins l'àmbit local, fent un seguiment i boicot (si s'escau), de la política de l'Ajuntament.

Un dels temes que més preocupa al CLP és l'antimilitarisme, junt amb problemàtica laboral i la política sanitària.

El CLP ha iniciat una campanya de denúncia contra l'Ajuntament de Ripollet, per haver decidit en el ple del 14 de juny del 1988, acollir prestacionistes que podrien cobrir feines que repercutirien clarament en el mercat laboral local: vigilància de parcs i espais públics; col.laboració en tasques organitzatives d'esport, cultura o entitats cíviques, Protecció Civil,... De moment s'ha aconseguit que el Consell de Joventut es posicioni contra aquesta actitud de l'Ajuntament, i que tot un seguit de col.lectius i personalitats que havien recolzat la candidatura de l'actual alcalde, signin un manifest i aparegui en la revista local ("Revista de Ripollet", setembre del '88), denunciant la decisió de l'Ajuntament. A més el CLP ja ha anunciat que pensa aconseguir de totes totes que l'Ajuntament revoqui aquesta decisió.

*

ETS UN/A BON/A ANTI-MILITARISTA?

Segur que més d'una vegada t'has posat en evidència. Acabar a bufes una reunió perquè volies imposar "manu militari" el teu criteri ha delatat el teu esperit belicós i autoritari. En els teus predecessors genètics tal vegada trobarem algun antecedent militar. O, tal vegada, resultarà que et declares antimilitarista només per dur la contrària al teu pare (Capità General...) ressentit perquè, quan eres pre-adolescent, no et volia augmentar la setmanada dos punts per sobre l'IPC.

fondomoc

Mesos i mesos de treball d'un equip de psicòlegs i massagistes cerebrals han confeccionat aquest qüestionari que si el respons amb sinceritat i franquesa et descobrirà (a tu mateix) si veritablement ets un/a bon/a antimilitarista. El que teniu davant anirà seguit, en un altre MOCADOR, pel següent qüestionari sobre un dels temes de més rabiosa actualitat i que ja s'està el.laborant: "Ets un no-noviolent o un no-no-noviolent?". La seva publicació, en exclusiva, no fora possible sense la col.laboració de l'equip del Gabinet Universitari Sicològic i Terapèutic d'Investigació Natural, Ecològica i Tolerada.

1. En una festa de Solidatirat amb Nicaragua coneixes un/a soci/sòcia. El/la portes a casa i després de buidar-te la bodega (amb un Jack Daniel's que era per estrenar) et confessa que estudia a l'Acadèmia de Suboficials/les de Talarn.

   A. Això confirma la tesi d'en Sergi que la revolució nicaragüenca és militarista.
   B. Li demano l'adreça i el telèfon. Ja era hora de refer la meva vida.
   C. Ni m'immuto. Continuo actuant segons em va recomenar el meu psicoanalista. He d'aprofitar l'avinentesa per confeccionar un reportatge pel MOCADOR.

2. Un cap de setmana t'has embolicat amb uns col.legues que et porten a Espolla -meravellós poble de l'Alt Empordà- a casa d'un amic. El tipus en qüestió resulta ser un plom inaguantable i decideixes anar a caminar. Sense adonar-te'n has entrat en el camp de tir de la Base Militar de Sant Climent i cauen obusos en totes direccions.

   A. Trec del sarró l'"Estratègia de l'acció no-violenta" d'en Muller i comprovo el que fa el cas.
   B. M'interfereixo en el camí de l'artilleria amb l'esperança d'oferir un nou màrtir a la causa.
   C. Després de comprovar que no n'encerten ni una vaig a buscar el responsable de les maniobres, ni que sigui per explicar-li el que són unes coordenades.

3. Després de tres mesos de persecució un col.lega de la Facultat ha aconseguit que assisteixis a una reunió de la seva secta (ell en diu "el partit"). El tema del dia: "Centralisme democràtic o qui mana, mana".

   A. Collonut. Era el tema que m'havia preparat. Deixaré anar les cites de Lenin i Trosky empollades i amb quatre dies al Comitè Central.
   B. Procuraré arribar tard, quan les Xibeques facin el seu efecte.
   C. Els apunts de Medieval del Fortuny que em va pometre si hi assistia "bé valen una missa".

4. En una mani convocada per la Llibertat dels Objectors Albanesos un grupet de 5 o 6 que treuen birra per les orelles i van més cecs que una rata-penada confonen una colla de Minyons Escoltes d'uniforme amb una dotació de "Marrons especials" (els del mocadoret, vaja) i comencen a ploure envasos de cervesa.

   A. Ja estava previst, per això els hi vam donar ampolles de plàstic.
   B. Em poso a cobert. Quan qualsevol objecte surt de la seva mà no se sap a on petarà.
   C. Ens disposem, els de l'acabat d'estrenar servei d'ordre, a realitzar una càrrega per dissoldre'ls amb el material que ens ha regalat el Govern Civil.

5. Aneu amb cotxe a la intercomarcal de torn quan us trobeu al mig de la carretera un tanc -"carros de combate" en diuen ells-. Us fan aturar, expliquen que s'han quedat sense gasoil i demanen ajut.

   A. Com no, els hi donarem gasolina del cotxe amb l'esperança de fotre'ls-hi la maquinària enlaire.
   B. Mentres un dels nostres va a buscar combustible a la gasolinera més llunyana els altres iniciem una arenga antimilitarista que no donem per acabada fins que han firmat per les campanyes de suport als insubmisos, als sobrevinguts, als objectors grecs i per la protecció de la tortuga mediterrània.
   C. Els hi preguntem com funciona el "trasto" i quan es despisten ens l'enduem per amagar-lo en lloc segur a espera de la revolució que ha de venir i que serà la definitiva.

6. El teu germà petit s'ha fet voluntari a les COES i tota la família aneu a la jura de bandera.

   A. La vigília li demanes el cotxe al pare i el fots daltabaix de les Costes de Garraf.
   B. Quedo emocionat per l'acte i m'afegeixo, en una acció de conversió total, a la cerimònia civil de jura de bandera.
   C. Em dedico, al mig de la cerimònia, a repartir octavetes reclamant l'abolició del servei militar i dels exèrcits.

7. La colla de col.legues amb la qual normalment surts t'han dut a un acte commemoratiu del "Dia del Soldat Català"

   A. Procuraré picar de mans quan tothom ho faci i simularé que conec les consignes i els himnes patriòtics.
   B. Els hi donaré l'adreça d'un amic dissenyador perquè l'any vinent, com a mínim, facin un passi de models d'uniformes del futur exèrcit.
   C. Em proposaré rebentar l'acte fins que en fotin fora o una cara nova.

8. Voles cap a Los Angeles per donar una conferència al Casal Català: "1977-1987, el MOC i X. Rius, deu anys que no podrem oblidar". Al mig de l'Atlàntic l'avió fa figa i el comandant comença a donar instruccions per megafonia.

   A. Començaré un al.legat contra la militarització de la vida civil i el cas concret de la intrusió d'estructures militars en l'aviació comercial.
   B. Presentaré desobediència passiva amb l'esperança que l'hoste o l'hostessa em cordi el cinturó...
   C. Oferiré els meus coneixements estratègics per trobar la VI Flota i fer caure l'aparell o sobre d'ella.

9. El/la teu/va nebot/da et demana per Reis una d'aquestes joguines sofisticades que ho mata tot.

   A. Ja fa temps que li volia regalar les obres completes de Gandhi. Aquesta és l'ocasió, llàstima que no sàpiga llegir.
   B. Modificaré el sistema elèctric i cada cop que agafi la joguina quedarà fregit/da. Això, segons els conductistes, és de resultats inmillorables.
   C. Per estalviar-me els diners li regalaré una d'aquelles escopetes de cacera que eren del meu avi. A més, són més senzilles i d'efectes més reals.

10. Per circumstància de la vida ets alcalde/sa del poble a on es vol realitzar una exhibició d'acrobàcia aèria en commemoració del mil.lenari del primer català que va intentar volar (per primer i última vegada) tirant-se del campanar de l'església.

   A. Convidaré a totes les autoritats -civils i militars- i inclouré en el programa les "fletxes tricolors"... i a esperar que hi hagi sort.
   B. No està el pati ni econòmicament ni ecològica per collonades d'aquest tipus. Si molt m'apreta l'oposició cediré en la realització d'una demostració d'Ala Delta i Paratente.
   C. Contractaré un historiador que demostri que l'intent de vol va ser propiciat per una empenta del capellà de la parròquia amb la qual cosa va solucionar un problema de rivalitat amorosa.

fondomoc

PUNTUACIO

	A	B	C
1.-	5	1	3
2.-	5	3	1
3.-	1	5	3
4.-	5	3	1
5.-	3	5	1
6.-	3	1	5
7.-	1	3	5
8.-	5	3	1
9.-	5	3	1
10.-	1	3	5

VALORACIO

De 10 a 23:

Sincerament, val més que ofereixis el teu treball al Servei d'Informació Militar (SIM). El fet d'utilitzar material regalat del Govern Civil per dissoldre els provocadors quan hi han recursos propis és una passada. Però el que no té perdó és regalar l'escopeta al nebot/da quan el dia de demà et podrà ser útil.

De 24 a 37:

Persevera, és el millor que se't pot recomenar. No necessariament has d'anar a totes les reunions del MOC -pot ser contraproduent-. Això sí, procura estar al dia de les quotes. Apren-te de memòria quatre consignes que reforcin els principis antimilitaristes i repeteix-los deu vegades (com a mínim) cada cop que tinguis ocasió. Per cert, el reportatge pel MOCADOR fes-lo arribar el més aviat possible.

De 38 a 50:

Noi/a. Ets el/la líder que buscàvem. No ens pots fallar. Ho necessitem com l'alcohol que ens manté vius. La teva decisió en la Jura de Bandera, en l'acte del Català mort i soldat o en les peripècies de l'avió t'assenyalen com el/la capitost que ens ha de conduir... Per cert, veiam si procurem que el camí no sigui llarg i, almenys, triomfant.

dossier

DECIDIR NO SIGNIFICA MARGINAR NINGÚ

PACO GASCON/RAFAEL GRASA

Recordes les cares que s'observen a la sortida de nombroses reunions ? Fàstic, cansament, bloqueig, irritabilitat, frustració, alts nivells d'adrenalina...solen sovintejar després de claustres, reunions de grups o assemblees. La raó: les dificultats per arribar a un acord; la tossuderia que, prenent cos en un o altra, va ensenyorir-se de la discussió; recórrer a la votació decisòria, amb l'aparició de guanyadors i perdedors i el sovint oblit o la marginació de les postures minoritàries. Per un costat, les recents eleccions -a més de recordar-nos que ni som lliures, ni iguals, ni germans- han tornat a posar en evidència que la democràcia representativa es basa en el vot i en la delegació de poder; és a dir, en una delegació de les decisions i dels instruments per aplicar-les que inaugura la llarga cadena de delegacions (quasi seria millor dir "abdicació", a tenor de les declaracions i actes de bona part dels elegits) que porta fins a la complexa i fragmentada jerarquia de l'Administració. Com deia S.C. Kolm: "el poble vota i els prínceps governen. Cadascú a la seva. El poble no vota per a dirigir-se sinó per a elegir els seus dirigents, per a dotar-se amos. I, en realitat, ni tan sols per a elegir-los sinó per a legitimar-los. Doncs, on queda l'elecció quan hom ens demana que elegim entre dos membres de la classe dominant, elegits essencialment per ella mateixa, que faran poc més o menys el mateix i que ni tan sols no proposa fer coses massa diferents ?"

Des de la no-violència, tanmateix, la presa de decisions s'enfoca de manera molt diferent. La no-violència considera, oposada a la passivitat, que les arrels del poder polític van més enllà de l'estructura formal de l'Estat, fins a abastar la pròpia societat. S'alimenten també, per dir-ho d'alguna manera, de l'obediència, del consentiment, del laisser fer aplicat als governants. D'aquí la importància que es concedeix a l'horitzontalitat, a la participació autènticament democràtica en la presa de decisions, a la corresponsabilitat, a la recerca de formes no jeràrquiques ni sexistes de resoldre problemes o prendre decisions dintre dels grups no-violents. Es tracta, una vegada més, de la coherència entre fins i mitjans, d'usar tècniques i procediments d'acord amb els objectius que es persegueixen i d'evitar, en una, que els llargs tentacles de l'Estat penetrin fins i tot en les formes d'aquells que pretenen abolir-lo.

La presa de decisions per consens, oposat a la presa de decisions per majoria (i en particular per majories ajustades) pretén atansar-se a decisions en què tots i totes estan d'acord. No es tracta, no obstant, d'arribar a un compromís, pastereig o solució a mitges. La seva aspiració és arribar a trobar una solució que satisfaci la totalitat de membres del grup. Tal propòsit exigeix un mètode creatiu, capaç de sintetitzar les idees i interessos de tots i totes, que tingui a més en compte que la línia de separació entre la presa de decisions i la resolució de conflictes és molt petita, i que en ella hi solen niar el desacord i les emocions.

Per atansar-se a la presa de decisions d'acord amb el mètode que reproduïm és necessari procedir per

fondomoc

passos. Primer que res , és obvi, és la creació de grup i la consecució d'un clima que fomenti la confiança i l'afecte. Es tracta, en definitiva, d'aprendre a compartir vivències, sentiments, idees. La cohesió, l'estructura del grup, els objectius, les pressions que hi interactuen, els lideratges, els diversos rols que van emergint, els mètodes de control i regulació... són algunes de les coses que cal tenir en compte.

En un segon moment, el més fonamental és facilitar la comunicació autèntica, partint de la tesi de Watzlawik i els psicoterapeutes de Palo Alto que és impossible no comunicar. Hi ha múltiples canals de comunicació, malgrat que, per sobrevaloració, solguem obviar tots aquells que no incloguin la paraula. En aquesta fase, activitats com pescar amb les mans, que reproduïm, ajuden a trencar prejudicis a comunicar-se per altres canals que el visual o oral sense saber per endavent amb qui ens estem comunicant, De totes maneres, la sobrevaloració de la comunicació oral fa que els errors de precisió, la dificultat per a comunicar a l'altre allò que se sent, de forma que aquest també ho senti, fan que la millora de la precisió sigui un altre objectiu a assolir. Cal aprendre a escoltar més que a sentir; d'aquí l'activitat escolta activa (que repreduïm). També en aquesta fase tenen especial importància els diversos mètodes de treball en grup reduït, els grups de base i afinitat, i fins i tot els recursos per a igualar la participació. Per exemple, n'hi ha prou amb donar a cada participant un nombre determinat de mistos (iguals per a tots); cada vegada que algú parla posa un dels seus mistos al centre del grup. Quan algú acaba els seus mistos no pot intervenir fins que no s'hagin usat tots i es procedeixi a un altre repartiment.

Arribem a la tercera fase, a la

presa de decisions per consens després de posar-se d'acord en l'estructura del procés (facilitadors,...) i haver identificat el problema. El model que us presentem prové del material emprat a les marxes antimilitaristes internacionals, on s'apliquen sense , pràcticament, limitacions de temps. Les habituals constriccions horàries en la pràctica educativa aconsellen prendre el model com a un objectiu màxim que difícilment es podrà seguir al peu de la lletra. Clarament: que haureu d'adaptar-simplificar el model en funció del context, recordant que la decisió per consens no pretén elegir entre dues proposicions que s'excloven; sinó el contrari, la solució consisteix en molts casos en crear-ne una tercera, una quarta,... La participació activa, l'aparició d'arguments nous i la renúncia a "vèncer" comporten la constatació que els problemes admeten nombroses solucions.

Tanmateix, hi ha algunes dificultats que cal tenir en compte, des de les constriccions externes a la tossuderia en assajar solucions-decisions que l'experiència ja demostrà com a inadequades, tot passant per les angoixes individuals o la dificultat que certes persones abandonin determinats rols que llasten el grup. No obstant, potser siguin els grups nombroses, així com l'hàbit de no fragmentar-los, el principal escull a salvar.

Treballar amb grups nombrosos exigeix dinamitzar la presa de decisions, aplicar mecanismes correctors fins arribar al moment del consens. Us suggerim, per exemple, l'ús del baròmetre de valors per a aïllar els punts d'acord i de desacord, les friccions i discrepàncies, així com per a captar les possibles vies de solució. El baròmetre permet, a més, adonar-se col.lectivament, visualitzar, quines persones i/o quins rols resulten en aquella ocasió poc dúctils i, per tant, cap a on escorar ? (almenys en el llenguatge) les propostes de síntesi per evitar el bloqueig. Un altre recurs útil, i més ràpid, és l'ús de votacions no vinculants i no decisòries: bé per valorar el grau d'inclinació a la proposta A i B (votació a l'ús); bé per estimar el grau de preferència de determinades decisions possibles dintre d'una gamma

que les vincula entre sí (per exemple, quantificant les diverses possibilitats que figuren en una gamma concreta d'eventuals actuacions). En qualsevol cas, el dret al veto -essencial en el model que us presentem-, permet corregir qualsevol intent d'abusar del resultat d'una votació d'aquest tipus.

Tanmateix, potser el model de discussió en peixera sigui el procediment més útil. Inicialment, la discussió en peixera servia per a aprendre mitjançant l'observació guiada, en particular al voltant del tractament d'un tema per un grup mitjançant l'observació d'ell mateix en ple treball. La cosa funciona així: es divideix un grup en dos d'iguals. El grup de discussió seu formant un cercle interior i comença la seva tasca; el grup d'observació seu formant un cercle exterior a l'entorn del grup de discussió, cosa que li permet examinar la seva conducta com si mirés a través del vidre d'una peixera. Això no obstant, les "discussions en peixera" permeten nombroses variants. Una consisteix a combinar la discussió per grups d'afinitat i la peixera. O sigui, es formen dos grups d'afinitat (d'acord amb el que hem exposat ara); cada grup elegeix un portaveu; després, els portaveus discuteixen entre ells i intenten prendre una decisió tenint a l'esquena, respectivament, la resta de components de cada grup d'afinitat original. S'estableixen normes que regulen la possibilitat i condicions en què el grup d'afinitat pot parlar/exigir/denunciar... amb el seu representant. Una variant d'aquest sistema (amb alguna norma particular) forma part de l'últim element del material que presentem: el joc de la inundació. Amb aquest podràs assajar en directe la presa de decisions per consens.

Arribem a la fi. Et deixem amb el material que acabem de presentar-te. Abans, però, recordar-te i recordar-nos que hi ha una intersecció

fondomoc

fecunda entre la tradició dels moviments de renovació pedagògica i la que procedeix de la no-violència: l'assemblea de grup classe, el lloc on poden exercitar-se aquests procediments, per a aprendre el valor real del diàleg; lloc també, en definitiva, on fer aflorar els conflictes latents per aprendre a regular-los/resoldre'ls de manera diferent. Educar per la pau suposa, almenys per als i les que fem aquesta revista (1), educar en i per al conflicte...

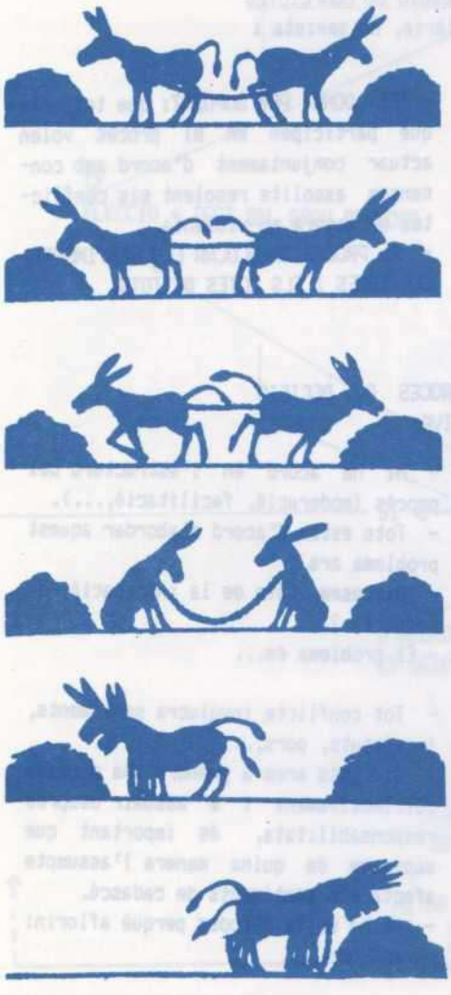

SEGONA PART

Se suposa que totes les persones que participen en un grup que lluita per l'emancipació hi van amb tota la seva bona voluntat i són conscients que s'uneixen al grup perquè sols/soles mai no podrien enfrontar-se per alleugerir el problema que els preocupa. Tanmateix la realitat és que encara transmetem i portem a terme unes actituds contra les que, a nivell teòric, estem lluitant.

Aquí recollim un seguit d'actituds personals que impedeixen la comunicació entre les persones d'un grup i impedeixen que totes hi contribueixin i hi siguin participants actius. A més, és normal que els homes dominin el grup per allò que els autors del material que ha possibilitat aquest article conceptualitzem com "forma de conducta masculina", no perquè les dones no actuïn d'aquesta manera, sinó pequè són generalment els homes qui ho fan.

De tota manera és interessant que els uns i els altres siguem conscients i responsables de la nostra conducta.

(1) Aquest dossier va sortir publicat en els números 7 i 9 de la revista EN PIE DE PAZ.

UN CATALEG D'ACTITUDS

SER EL PROTAGONISTA. Parlar molt, massa fort i massa temps.

SER EL SOLUCIONADOR. Donar continuament la resposta o la solució abans que els altres hagin tingut la possibilitat de contribuir-hi.

PARLAR AMB MAJUSCULES. Donar solucions o opinions d'un mateix com si fossin la darrera paraula d'un tema, accentuant sovint amb la positura i el to de veu utilitzats.

ESTAR A LA DEFENSIVA. Respondre a cada opinió en contra com si es tract d'un atac personal.

MIQUETES. Fixar-se en les falt insignificants dels altres en llu intervencions i trobar una excepció cada generalitat.

REPETIR. Especialment allò que una dona acaba de dir amb tota claredat.

HISTRIONISME. Usar tota mena de recursos teatrals per aconseguir ser el centre d'atenció.

CENTRAR-SE EN EL TREBALL I EL CONTINGUT. Excloent el creixement personal o grupal mitjançant la cura del procés i de la forma.

DONAR-SE-LES DE GRAN. "També jo ho creia... però ara..." o "Com pots dir que...?".

NEGATIVISME. Trobar a tot arreu alguna cosa equivocada o problemàtica. Canviar de tema. Dirigir la discussió cap els propis interessos per donar les pròpies critiques.

RESIDUS DE DIRIGENT. Utilitzar posicions de poder d'informació o decisió.

ESCOLTAR-SE. Formular una pregunta al començament, no escoltant res del tema i tornant a intervenir a la primera pausa.

TEJERISME. Intransigència i dogmatisme; fer la darrera intervenció.

EVITAR ELS SENTIMENTS. Intel.lectualitzar, quedar-se al marge o fer broma quan és el moment de compartir sentiments personals.

CONDESCENDENCIA I PATERNALISME. "Alguna dona té quelcom a dir ?".

DONJOANISME. Tractar les dones de manera seductora; usar la sexualitat per a manipular les dones. Buscar l'atenció i suport de les dones mentre s'està en competència amb altres homes.

ACAPARAR FUNCIONS. Encarregar-se continuament de treballs abans que altres puguin oferir-se voluntaris.

SERVITITIS SECRETITIS. Reservar-se informació clau per al grup, per a ús i benefici propis.

PARLAR PER ALTRES. "Molts pensem que hauriem..." o "El que allò significa realment és...".

Mitjançant aquestes conductes la riquesa de les discussions i de les destreses es limiten severament. Les dones i els homes que són menys segurs o que no se senten a gust participant en una atmosfera competitiva estan, a la pràctica, sent exclosos de l'intercanvi d'experiències i idees. Si no es desmunten aquestes actituds és molt difícil que aquell grup pugui transformar aquesta societat i construir una pràctica de democràcia de base i autogestió.

A continuació exposem algunes formes concretes de fer-nos responsables a nosaltres mateixos i als altres.

NO INTERROMPRE LES PERSONES QUE ESTAN PARLANT. Fins i tot es pot deixar un espai després de cada intervenció, comptant fins a cinc abans de parlar.

ARRIBAR A SER UN BON OIDOR. Escoltar bé és tan important com parlar bé. Es important no quedar-se a fora quan hom no parla; escoltar bé és una participació activa.

CONSEGUIR I DONAR SUPORT. Podem ajudar-nos els uns als altres a ser conscients de les formes de dominació i acabar amb ells, així com donar-nos suport quan ens apartem d'aquestes formes. Es important que els homes es donin suport i es reptin entre ells, en lloc de demanar-ho a les dones. Això també permetrà a les dones trencar llur rol d'anar darrera de les necessitats dels homes mentre obliden les d'elles.

NO DONAR RESPOSTES NI SOLUCIONS. Podem donar les nostres opinions de manera que diguem que les nostres idees són valioses però no més importants que les dels altres.

RELAXAR-SE. El grup anirà millor sense els nostres atacs d'ansietat.

NO PARLAR SOBRE TOTS ELS TEMES. No hem de compartir cada idea que tingem, almenys no amb tot el grup.

NO ATACAR. Podem avaluar-nos quan estem atacant un altre. Podem preguntar-nos: per què ho faig ?, què sento ?, què necessito ?.

PER CONTINUAR LLEGINT:

Balduino Andreola, Dinámica de grupo, Sal Terrae.
Diversos Autors, monogràfic de Cuadernos de Pedagogía, dedicat a "Edupaz", juliol/agost 1987.
Paco Gascón/C. Martín, La alternativa del juego.
R. Hostie, Técnicas de dinámica de grupo, Publicaciones ICCE.

S.C. Kolm, Les elections sont-elles la démocratie ?, Ed. Cerf.
J.P. Lederach, Educar para la paz, Fontamara (en especial allò dedicat a no-violència).

PASSOS DEL PROCES DE PRESA DE DECISIONS I RESOLUCIO DE CONFLICTES

(de manera igualitària, no sexista i no-violenta)

Punts de partida:

- NO-VIOLENCIA: no és l'absència de conflictes, sinó saber abordar-los amb la convicció que es poden resoldre.
- OBJECTIU: arribar a un consens (decisió col.lectiva que incumbeixi tots els implicats).

- ES DONA PER SUPOSAT: que tots els que participen en el procés volen actuar conjuntament d'acord amb consensos assolts resolent els conflictes de manera no-violenta.
- EL PROCES INVOLUCRA ELS SENTIMENTS, LES IDEES I ELS ACTES DE TOTS.

fondomoc

SET PASSOS DEL PROCES DE DECISIO CONSENSUADA COL.LECTIVA.

1 DEFINICIO DEL PROBLEMA/CONFLICTE PELS AFECTATS

- Hi ha acord en l'estructura del procés (moderació, facilitació,...).
- Tots estem d'acord d'abordar aquest problema ara.
- Disposem tots de la informació necessària ?.
- El problema és...

2 SIGNIFICACIO EMOCIONAL DEL PROBLEMA/CONFLICTE PER ALS IMPLICATS

- Tot conflicte involucra sentiments, inquietuts, pors,...
- Si tots anem a prendre una decisió col.lectivament i a assumir després responsabilitats, és important que sapiguem de quina manera l'assumpte afecta els sentiments de cadascú.
- Hi ha molts mètodes perquè aflorin: rodes, jocs,...

3 CREACIO DE POSSIBLES SOLUCIONS

- Es fonamental la participació creativa de tots. Es el moment en què els líders experts poden resultar més nefastos i ineficaços en provocar la passivitat dels altres i inhibir llur creativitat.
- Hi ha mètodes per a contrarestar-ho, per ex. "pluja d'idees"; tothom expressa les seves idees o propostes (oralment, gràfica,...), i se suspenen els judicis mutus llevat per a suggerir millores en la formulació.

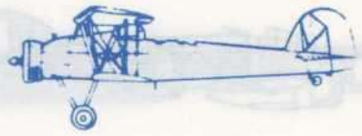

4
SELECCIO I SINTESI DE LES PROPOSTES

- Exposades totes les idees, es tracta d'ajustar-les, integrar-les, combinar-les,... per aconseguir una o més propostes ben treballades i realitzables.
- Cal esforçar-se a incorporar els punts de vista de tots.
- Aquest pas sol produir cansament, el fet de tenir experiència prèvia en l'assumpte pot ajudar a catalitzar la síntesi col.lectiva; aquí els experts no són nefastos si actuen dins del procés col.lectiu.
- Es recomenable treballar en grups petits i que algú escrigui o formuli la síntesi a què es va arribant. També hi ha mètodes que hi ajuden: rodes, puntuació de prioritats, etc.

5
ELECCIO + TEST DEL GRAU D'ACORD

- Si al final hi ha diverses propostes alternatives per a elegir, cal efectuar una primera prova dels graus d'acord que susciten.
- Hi ha 4 possibles nivells d'acord/desacord:
a/ "Hi estic d'acord"
b/ "No és perfecta, però d'acord"
c/ "No m'oposo al que feu, però no m'hi considero implicat"
d/ "M'oposo al que porteu a terme"= VETO.
- Només el veto bloqueja els consens i obliga a tornar a començar o a deixar-ho.

Si ← HI HA VETOS?
NO
D'ACORD EN GENERAL | BE DE MOMENT | INHIBICIO O "DESPENJAMENT"
IMPLICACIONS CONDICIONS
ESMENES OBJECCIONS MENORS
HI HA VETOS ? = 1er TEST DEL GRAU D'ACORD
(importants) (menors)

6
ASPECTES PRACTICS
RESPONSABILITATS CONCRETES
REALITZACIO

7
AVALUACIO DE RESULTATS

- La valoració no ha de deixar-se només a la reflexió individual aïllada, tant si el resultat sembla satisfactori com -i sobretot- si sembla un fracàs.

PRINCIPALS DIFICULTATS QUE SOLEN ENTREBANCAR L'ASSOLIMENT D'UN CONSENS

- Constriccions externes que dificulten o impedeixen un procés creatiu colectiu (manca de temps o lloc adequats, amenaça de la policia, exclusió de possibilitats per factors arbitraris...) Si són greus és preferible ajornar la realització del procés.
- Opacitat de l'estructura del procés de presa de decisions i/o de l'assumpte objecte de discussió. Es fonamental la claredat, sobretot en allò referit al procediment col.lectiu a seguir, ja que en cas contrari, es crea neguit i/o es recorre als hàbits apresos i a llurs estructures implícites jeràrquiques, patriarcals, que recorren al líder o a l'expert i sumeixen en la passivitat i inhibició els altres (dones, no-experts, joves...) impedint la creativitat personal i col.lectiva.
- Angoixes individuals heretades del passat. La reacció davant de problemes i situacions noves està condicionada per experiències anteriors i sobretot les negatives solen distorsionar la percepció. En el present, en la part conscient això ens permet aprendre, però per la inconscient genera pors, aprensions, etc. Tant les experiències conscients anteriors com les angoixes inconscients emergeixen en tot procés de decisió i conflicte. El pas 2 del procés és particularment important per a permetre que aflorin els sentiments individuals.
- Un grup molt nombrós. En aquest sentit hi ha formes de dinamitzar la presa de decisions, per a implicar tothom en el procés: grups d'afinitat, "fish-bowl" (peixera)...

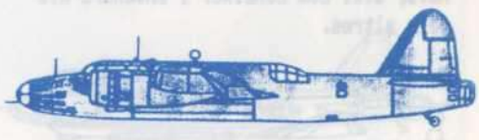

fondopc

JOCS DE CONFIANÇA

PESCAR AMB LES MANS

1. Definició.

Consisteix en anar, amb els ulls tancats, a l'encontre d'altres amb les mans.

2. Objectius.

Fa prendre consciència de la importància dels altres, percebre el grup, el sentiment de soletat. Afavoreix la comunicació per altres canals que el visual o l'oral, sense els prejudicis de saber per endavant amb qui hom es comunica.

3. Participants.

Grup, classe,... a partir dels vuit anys.

4. Consignes de partida.

Disposar d'un espai lliure prou gran. Ulls tapats i silenci. Precisar que s'ha de donar un temps prou llarg i que quedin dues persones atentes al que pugui passar.

5. Desenvolupament.

Cadascú camina per la sala amb els ulls tapats i en silenci. Quan troba la mà d'un altre, s'agafen i caminen junts fins trobar un tercer. Qui el troba se solta del primer i s'agafa a aquest últim. Es van formant, així, parelles que se separaran després d'un temps. Alguns poden caminar sols durant tot o una part del joc.

6. Avaluació.

Com s'ha viscut? Emocions, pors,... Els observadors hauran de fer notar els que s'han quedat aïllats, la durada de les parelles, els conglomerats, etc.

INUNDACIO

1. Definició.

Es tracta d'arribar a una decisió per consens de tots els participants en una situació de crisi.

2. Objectius.

Ajudar a examinar el procés de presa de decisions per consens, en petits grups i analitzar com decidim les nostres prioritats i valors personals, així com conèixer i entendre els dels altres.

3. Participants.

Grup, classe,... a partir de 10 anys.

4. Material.

Una llista de l'exercici un llapis per participant.

5. Consignes de partida.

Cal prendre una decisió seriosa sobre les coses que són importants en una situació. Qualsevol cosa que ens salvi serà enderrocada i, per tant, després de la inundació només podrem comptar amb allò que hagim salvat.

6. Desenvolupament.

Es llegeix als participants la seva situació:

"En arribar d'unes vacances per l'extranger, descobreixes que ha estat plovent al llarg de tres dies al camp on vius. Justament quan arribes a casa teva, una camioneta de la policia (amb un altaveu) està dient a tothom que cal evaquar la zona davant l'imminent perill que el riu reventi la presa. Discuteixes amb el policia perquè et deixi entrar a casa teva només 1-2 minuts per treure algunes coses preciosesper a tu, i ell, finalment, accedeix. Estàs dintre i te n'adones que tens com màxim 5 minuts per decidir què t'emportes i que només seràs capaç de rescatar 4 coses abans d'haver de sortir. Què 4 coses salvaries ? Si tens temps, escriu-les per ordre de prioritat".

Tot seguit, es distribueix una llista de l'exercici per participant i se'ls dona 5 minuts per escollir les 4 coses més importants per a ells (avisar quan falti un minut).

Un cop tots han escollit, es divideixen en grups de 4 o 5 i es dóna a cada grup 15 minuts per decidir les 4 coses que ells, col.lectivament, salvarien (avisar quan faltin 3 minuts).

* Cada grup escull un portaveu. Els portaveus formen un grup en el centre per tractar d'arribar al consns per a tot el grup. La gent de cada grup petit es posa darrera i a una certa distància del seu portaveu. Poden parlar entre ells en veu baixa i, per suposat, escoltar la discussió dels portaveus, però només es poden comunicar amb el seu portaveu amb notes escrites, i només en poden passar dues en tota la discussió. Els portaveus no es poden comunicar amb el seu grup. Deixar un temps límit de 20 minuts per arribar al consens sobre les coses que han de ser salvades i, de ser possible, en ordre (avisar quan faltin 3 minuts)

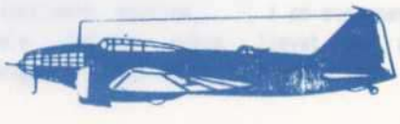

7. Avaluació.

Deixar-ne almenys 20-30 minuts.

Després de fer una ronda sobre com s'ha sentit cadascú/na, podem intentar d'analitzar si la decisió final ens representa a tots, si els portaveus han representat bé el seu grup, com s'ha viscut la incomunicació del portaveu amb el seu grup (en la vida real els grups representats per un portaveu no acostumen a ser presents quan se'ls representa, llevat de l'ús d'una dinàmica com l'emprada en aquest exercici, la qual anomenem "peixera"), quins rols hem observat durant l'exercici, especialment durant la "peixera", quines coses faciliten i quines entorpeixen el consens (s'havia previst per a la "peixera" un marge de possibilitats en què es pugués desenvolupar el portaveu per facilitar el consens ?,...), si els que no es consideren representats han d'acceptar la decisió presa, si per urgència cal votar i com,...

8. Notes.

La llista de l'exercici és la següent:

1. Un llarg poema en el qual has estat treballant durant mesos, i el qual està finalment llest per sotmetre'l a la teva comunitat o societat poètica del col.legi per a l'annual competició.
2. Un àlbum de fotos dels teus 3 primers anys.
3. Una ràdio.
4. El vestit de núvia de la teva àvia, que et vas posar tu (o la teva esposa) en el casament o que conserves per a quan et casis.
5. El diari personal que vas estar fent durant l'any passat.
6. Un vaixell en una ampolla que vas fer als 11 anys quan vas estar malalt i fent llit durant 6 setmanes.
7. Una guitarra molt cara que havies conservat molt temps i que feia sonar la teva música 50 vegades millor del que era.
8. Els arxius i comptes del grup d'objecció (o ecologista, o juvenil, o qualsevol altre grup important per a tu).
9. El parell de botes preferit.
10. La llibreta d'adreces.
11. Les notes de l'escola i els certificats dels exàmens des de que vas començar l'escola secundària.
12. Un preciós atles que t'havia deixat un amic.
13. Una valuosa catifa que et van donar quan eees pels mars d'Asia, la qual té lloc d'honor al terra del menjador.
14. Una galleda de plantes per plantar, les quals tenen fama d'ésser difícils de cultivar però ja es comença a veure el primer brot.
15. La col.lecció de segells del teu pare datats el 1920 i valorats en alguns cents de milers de pessetes.
16. Cartes d'amor de la primera noia o el primer noi.
17. Dues empolles d'un vi especial, molt vell, que guardaves per una ocasió especial.

RECORDA.- Qualsevol cosa que no salvis serà destroçada per la inundació. TENS 5 MINUTS PER DECIDIR-HO.

fondomoc

JOCS DE COMUNICACIÓ

ESCOLTAR ACTIVAMENT

1. Definició.

Consisteix en repetir la frase que ha dit el company sense canviar el significat.

2. Objectius.

Fomenta que s'escolti i es comprengui el company. Afavoreix la comunicació.

3. Participants.

Grup, classe,... a partir de 12-13 anys.

4. Desenvolupament.

Es divideixen els participants en grups de 3 (A,B i C). Dos de cada grup de 3 (A i B) escullen un tema i tracten de portar una conversa observant les següents normes:

A, comença amb una frase; B, ha de repetir la frase que ha dit A de mane- ra que el sentit no canvii en absolut; A ha de confirmar amb un D'ACORD o CORRECTE si B ha agafat bé el sentit. Llavors és quan B pot respondre a la frase de A.

En el cas que una frase no es repeteixi conservant tot el sentit, A o B haurà de rebutjar-la amb un INCORRECTE o NO. Llavors hauran de tornar a repetir la frase.

En cas que la repetició seguei- xi sense concordar amb l'enunciat inicial, haurà de tornar-lo a repetir qui correspongui (A o B).

El jugador C fa d'observador i participa en l'avaluació.

7. Avaluació.

El jugador C presentarà el que ha

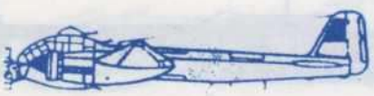

observat durant el joc quant a l'actitud d'escolar (no li és permès fer valoracions). Els altres dos podran comentar com s'han sentit i quines dificultats han trobat.

8. Notes.

Es podrà fer també com una narració d'un a l'altre. En aquest cas, al cap d'una estona canvien els papers (avaluar el paper d'escolta).

BAROMETRE DE VALORS

1. Definició.

Els participants s'han de pronunciar sobre una proposició, la qual comporta un judici de valor. L'actitud pot anar des de estar totalment a favor o totalment en contra passant pels intermitjos +/-, exclosa la neutralitat.

2. Objectius.

Permetre als participants prendre consciència més clara del que els uneix i del que els distingeix als uns dels altres.

Permetre, a favor d'un repartiment equilibrat, practicar un exercici d'escolta activa.

3. Participants.

Grup, classe,... a partir dels 12 anys. Un animador per enunciar les proposicions i un altre, si és possible, per apuntar les posicions i els canvis en PRO i en CONTRA.

4. Material.

Una pissarra gran (si no al terra) amb A FAVOR/EN CONTRA, al mig de l'habitació.

5. Consignes de partida.

No pot haver-hi actituds; cadascú s'ha de pronunciar.

Cal prendre les afirmacions tal com s'entenen; no es pot demanar cap tipus d'explicació.

Demanar serenitat i silenci, malgrat els intents de riure i comunicar-se amb els altes.

La presa de posicionament en relació a les proposicions correspon a un desplaçament en l'espai (A FAVOR a la dreta, EN CONTRA a l'esquerra, i el +/- entre els dos, separats).

6. Desenvolupament.

L'animador presenta les regles del joc i determina els llocs corresponents a les diferents possibilitats.

L'animador (o millor un segon) observa les proporcions en què es reparteixen a favor i en contra respecte de cada proposició. L'objectiu és buscar la proposició que divideixi el grup en fraccions més o menys equilibrades.

Un cop s'han comprès bé les regles del joc, l'animador proposa frases, les quals han d'incidir en el tema en els punts discutits durant la sessió.

A cada frase, els participants s'han de posar en l'espai, així com donar les raons de la seva situació. Un cop s'han escoltat les raons d'ambdues bandes s'obre la possibilitat de canviar de posició i de fer una proposta de reformulació (una nova frase que, sense del context inicial, pugui aconseguir un major consens).

Quan l'animador ho cregui

convenient, pot tornar a demanr a la gent que torni al centre i enunciar una altra frase.

7. Avaluació.

Ha estat fàcil o difícil posar-se en aquesta situació ? Què ha afegit haver de posicionar-se físicament ? Què heu après respecte dels valors dels altres ? I dels vostres? A mesura que escoltàveu altres raonaments, quins canvis s'han produit ? Es possible apropar-se a una altra persona amb valors diferents als nostres ?.

8. Notes.

Aquest exercici pot durar més d'una hora si es deixa desenvolupar completament (reformulació, escolta activa i avaluació final); això és important perquè l'experiència resulti bona.

Es interessant que l'animador reformuli la proposició que ha donat lloc la repartició més equilibrada, formi grups de 2 a 4 persones, de les diferents opcions, si és possible, i els presenti l'exercici d'escolta activa.

Una variant d'aquest exercici es podria fer en una habitació cuadrada o rectangular. L'animador es recolza en el centre d'un dels murs de manera que el seu racó dret representi "tot a favor", l'esquerra el "tot en contra" i els racons oposats, els "més o menys a favor a l'esquerra" i "més o menys en contra" a la dreta.

trad. Josep Manel Susanna

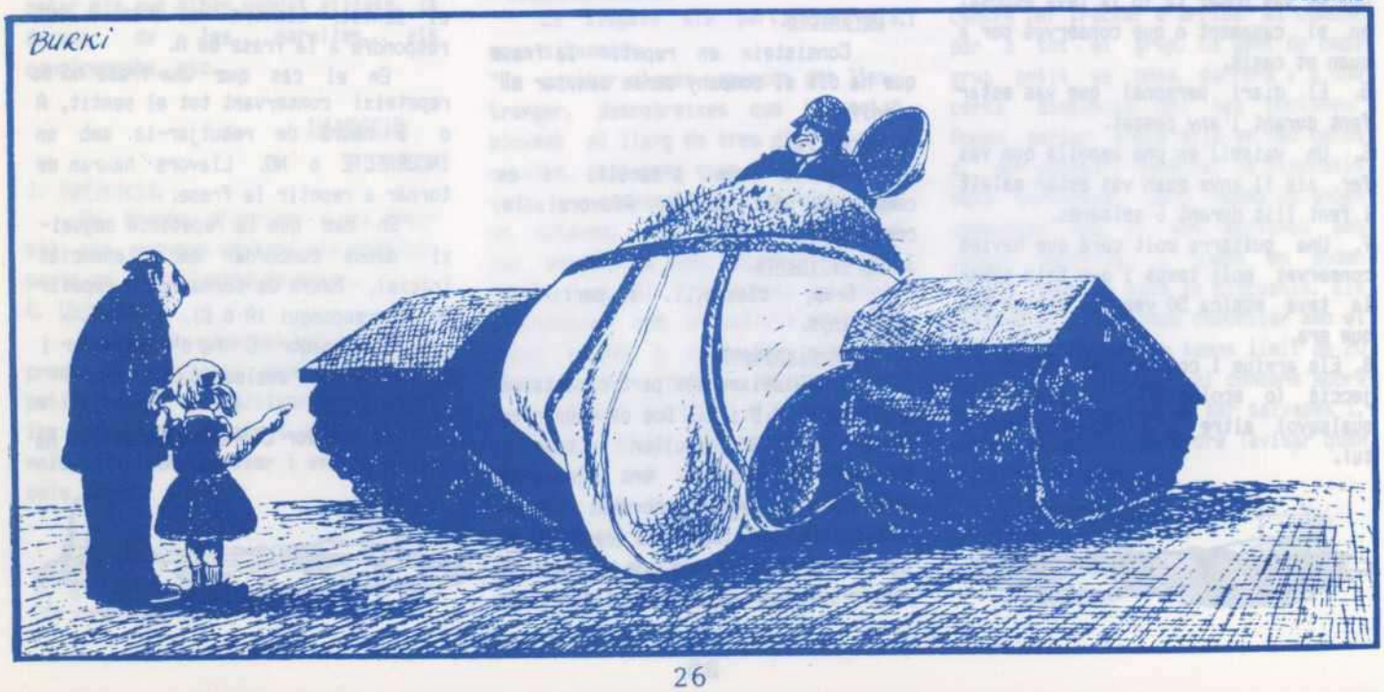

José Manuel Fierro:

Un objector de nou empresonat

José manuel Fierro Conchouso és un jove de 20 anys, natural de "León" (on hi viu la seva família), que un dia qualsevol fou segrestat pels militars (fet que succeeix a milers de joves cada any). No trigà gaire a adonar-se'n que allò no estava fet per a ell sinó, més aviat, tot aquell muntatge s'ha inventat per anar en contra d'ell i de tots i totes els/les joves que volem canviar radicalment, entre d'altres coses, amb les formes de relació que imperen en la nostra societat, de les quals l'exèrcit i el Servei Militar en són puntals fonamentals: de dominació ideològica, de repressió afectiva, d'anul.lació mental, de submissió, d'assassinats, etc.

José manuel decidí, doncs, d'objectar al S.M., auto-decretà "Día de Puertas Abiertas" i tocà el pirandó. Més tard va entrar en contacte amb la gent del MOC i va estar amagat durant uns mesos. Va estar vivint a casa d'objectors del MOC i això servi perquè s'anés consolidant en ell una formació i un discurs antimilitarista i proposés d'integrar-se dins l'estratègia de desobediència i d'insubmissió a la Llei d'Objecció de Consciència.

Malauradament en un control policial rutinari (rutinari, doncs han esdevingut, ja, qüotidians) va ésser detingut a Figueres a mitjans del mes de juliol passat, estruncant-se l'oportunitat de participar en l'enfrontament previst pel mes de gener proper i avançant, aixi, els acontei-xements.

Al cap d'uns dies fou traslladat a la caserna de Loiola on passà un temps fins que fou conduït a la Presó Militar d'Alcalá de Henares (Madrid).

José Manuel s'ha negat a vestir l'uniforme de la presó, a tallar-se els cabells, etc., és a dir, fins i tot dins la presó, manté una actitud de desobediència i de no-col.laboració amb els seus carcellers i amb el Sistema Militar. A conseqüència d'això es troba incomunicat. Només pot sortir a passejar 1 hora al dia sens cap tipus de contacte amb d'altres presos. No li entreguen (ara per ara) les cartes que li van arribant (només les de la seva mare) i cada 5 dies li obren un nou expedient disciplinari per la seva actitud de rebel.lia. Li han retirat tot possible lligam amb l'exterior (ràdios, diaris, revistes,etc.). Tot i aixi, amb els pocs contactes que es van tenint amb ell, ens ha comentat que es va mantenint animat i amb bona disposició per a seguir endavant malgrat les constants pressions que sofreix per part dels "caquis" i els dies baixos que pot tenir.

Amnistia Internacional l'ha reconegut com a pres per motius de consciència. Des de la mort del dictador Franco, aquest organisme ha reconegut a tres persones com a presos de consciència a l'Estat espanyol. Tots tres són objectors (en Cesc Alexandri, en Miquel Rodríguez i ara, en José Manuel Fierro).

Aquest fet és, sens dubte, un argument de pes quant a la pressió social i de mobilització de cara a aconseguir l'alliberament d'en José Manuel, de tots els objectors als quals es puqui empresonar en un futur proper i pel reconeixement del dret a objectar en qualsevol moment.

A la darrera Assemblea Estatal de MOC (Madrid, 3 i 4 de setembre de 1988) es varen plantejar dues dates per a fer accions coordinades a nivell de tot l'Estat. Foren els caps de setmana 24-25 de setembre i 8-9 d'octubre.

A Barcelona, el dissabte dia 24 de setembre (Dia de la Mercè), ens mobilitzarem la gent dels col.lectius i moviments que integrem la Plataforma d'Objectors/es per la Insubmissió per a treure a la llum pública el cas d'en José Manuel Fierro i denunciar la seva situació. Al matí, aprofitant la missa que cada any es celebra a l'església de la Mercè i on hi assisteixen les "altes autoritats", civils i militars, de Catalunya, vàrem concentrar-nos a l'entrada i desplegàrem dues pancartes. Una, exigint la llibertat de José Manuel Fierro i el dret a objectar a mitja mili, i l'altra proclamant la postura d'Insubmissió a la PSS i al Servei Militar.

L'acció es valorà molt posi-

fondomoc

tivament per la implicació de la gent (colles de gegants, grallers, etc.) donant-nos suport i mostrant públicament la seva solidaritat. La intervenció dels cossos repressius (blaus i marrons) fou contundent en dues ocasions, utilitzant "sprays" lacrimògens.

Al capvespre es féu una cercavila al Sot del Migdia, espai reservat durant les Festes de la Mercè per a actuacions musicals. La cosa quedà una mica pobra per la poca gent que hi havia i la poca animació. Tot i així, la intenció era bona.

Les mobilitzacions seguiran endavant. Fóra important de mostrar-li a en José Manuel tot el nostre suport enviant-li cartes (malgrat, de moment, no les pugui rebre) a l'adreça:

José Manuel Fierro Conchouso
Prisión Militar de Alcalà de Henares
Alcalà de Henares (Madrid)

Alcalà de Henares
25 de septiembre de 1988

"(...) Eso ha sido muy importante para mi. También estoy infinitamente agradecido a todos aquellos que sin haber tenido el más mínimo contacto conmigo están haciendo algo por mi. (...)" José Manuel Fierro Conchouso.

LLIBERTAT JOSE MANUEL FIERRO CONCHOUSO
DRET A OBJECTAR A MITJA MILI,
INSUBMISSIO A LA LLEI D'OBJECCIO.

Jordi Muñoz i Burzon

»«

COPIA D'UNA CARTA DE JOSE MANUEL FIERRO CONCHOUSO, OBJETOR ENCARCELADO EN LA PRISION MILITAR DE ALCALA DE H.

Alcalá, 9 de Agosto de 1988.

Hola a todos!

Espero que todo os vaya bien. Os estoy escribiendo desde mi celda, deben ser cerca de las tres. La prisión es moderna. Sólo he visto el patio desde mi ventana. Mi celda es limpia y la acaban de arreglar, puede que me cambien para otra. Es un poco más deprimente que la de Figueras: tengo servicio, lavabo y estanterias, pero no tengo ni mesa ni silla.

Desde mi ventana, que da al patio, he visto un poco cómo es la prisión. Los reclusos andan libres todo el dia por el recinto. En el patio no hay ningún funcionario, y continuamente voces, alguna que otra riña y hasta llegan a tirar cosas contra las ventanas de algunas celdas para que los de dentro les atiendan y por allí no aparece ningún funcionario, Existen jerarquias, como los veteranos en los cuarteles, pero no se si participarán todos. En una riña que oí en el patio, desde mi ventana, uno le decia al otro que se fuera, que ahí no tenía terreno. Yo, mientras esté sólo en la celda, no creo que tenga ningún problema.

He tenido algo de movida con los mandos de aquí, por no quererme poner el uniforme del centro (no se si estareis de acuerdo conmigo ?). Cuando llegué el sábado y no quise ponérmelo, no sabían que hacer. Yo creo que nunca habían pensado en esa posibilidad. Me decian que no podia entrar así. Estuvieron intentando convencerme con muy buenas palabras, durante 20 minutos!. Cuando se convencieron de que no servia de nada, me dijeron que lo pensara a solas cinco minutos, pero lo que querian, en realidad, era hablar entre ellos para ver que iban a hacer. Al final me subieron a la celda y todavia me decian que lo pensara. Luego, hasta el lunes, no pasó nada. Habia hecho una instancia para pedir mis cosas, que no me las habían dejado todavia subir, y otras cosas también (llamar por teléfono, una mesa y una silla,...). Asi que el lunes por la mañana me llevaron ante unos oficiales, en una oficina. Allí se discutió sobre lo que queria (lo que se pedia en la instancia), y por qué no me queria vestir el uniforme del centro. Yo sólo hablaba con un oficial, los otros dos escuchaban. Terminó la entrevista y subí para arriba. Pero 10 minutos después subió el oficial que habia estado hablando conmigo. Venia a meterme cizaña.

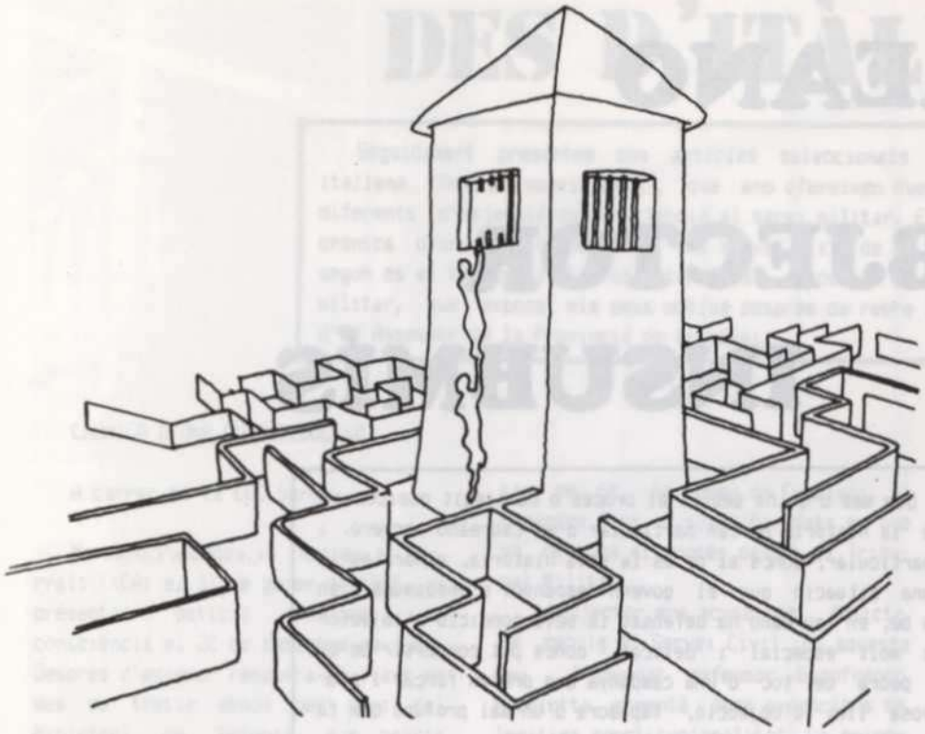

Cuando abajo le dije por qué no quería ponerme el uniforme, debió de creer que lo que le dije eran frases hechas, sin ninguna base (le dije que eso iba contra la persona) y subió para echarme por tierra todo lo que dije. Empezó a meterme lo de la deserción, preguntándome si habia objetado después de un tiempo, y se calló, mirándome y sonriendo, y acabo diciendo que le sonaba a chino. Yo le contesté que el motivo no eran las armas, sino la forma en que te pisotean allí,, como a un esclavo. Noté cómo yo iba ganando terreno, y él, al ver que no podía acusarme de falso (todo esto fue entre él y yo, sólo, nada oficial), intentó hacerme ver que era un inadaptado, que estaba en contra de las reglas de la sociedad. No me lo dijo así, sino con frases como: "-Tú lo que no te gusta no lo haces, no ?-" y otras parecidas. Le dije que yo también era la sociedad, que formaba parte de ella y las normas que van contra mí también van contra la sociedad y viceversa. Le dije alguna cosa más y terminó por irse, con cara de derrotado, no sabiendo qué decir. Lo gordo vino el martes, osea hoy. Subieron a mi celda el mismo oficial con un mando superior a él, y aquel me volvió a preguntar muy serio por qué no me ponia el uniforme e hizo algún comentario de mal gusto, sobre mi decisión de objetar cuando yo estab haciendo la mili (se ve que el otro no le dijo mi motivo). Yo pasé de replicar nada, ni siquiera me puse a discutir con él si me ponia o no el uniforme (esta entrevista si creo que era oficial). Me limité a escucharle y a asentir; poco a poco fue dulcificándose su carácter, y llegó a sonreirme y a decir que respetaba mis ideas. Su cambio se debió al ver cómo era y que yo no era tan malo como parecia creer al principio (sabe dios lo que le habria dicho el otro oficial). Acabó diciéndome que habia intentado arreglar lo mio con el gobernador, pero que no pudo ser, y que si no me ponia el uniforme no podría salir. En cuanto a los libros y las demás cosas no habia ningún problema, y se fue dándome las gracias. Hasta aquí todo bien.

A los 20 minutos pedí que se me dejara llamar al funcionario del control, y éste me dijo, mientras otro que estaba junto a él asentía, que para bajar a llamar tenia que ponerme el uniforme, sino no podía (quería llamar al abogado). Entonces le dije que qué pasaba con mis cosas. Me dijo lo mismo: hasta que no me pusiera en uniforme no me dejaban bajar a por ellas y tampoco podían subírmelas. Yo me quedé atónito; otro funcionario me llevó a mi celda, diciéndome que lo único que iba a conseguir era no poder llamar. Estuve en la celda pensando durante 5 minutos. Claro, por la misma lógica, tampoco podría bajar a ducharme, ni nada por el estilo, a lo mejor ni siquiera me dejaban echar una carta. Pensando todo eso y un poco furioso me levanté y empecé a dar golpes a la puerta para que viniera el funcionario. Cuando éste vino y abrió la puerta, le dije que habia estado pensando sobre todo esto y que comprendía que no me dejara salir, pero que no se me dejara llamar, ni coger mis cosas no tenía que ver con eso. El me volvió a repetir lo mismo de antes: ningún recluso podía salir de la celda sin uniforme, yo volví a repetir lo de antes y él acabo diciendo lo mismo, y entonces, no estando muy seguro de lo que decía, dije que yo tenía derecho a hacer una llamada telefónica, y también a traer mis cosas aquí y que se podía no dejarme salir por lo del uniforme, pero sin quitarme lo otro, que no era mi problema que el teléfono no estuviera aquí y tuviera que bajar a llamar y el tío se puso duro y dijo que tampoco era su problema. Entonces yo le dije que quería un papel en el que se dijera que no se me dejaba llamar, ni coger mis cosas, firmado por el responsable. El tío me dijo muy serio que llamaría ahora al control para pedirlo, y se marchó. Yo sabía que habia dado en el clavo. A los 30 minutos vinieron a mi celda y me dijeron que ya podía llamar. Después de hacer la llamada (al abogado le conté todo esto), me dejaron coger mis cosas.

Como veis no me ha ido mal del todo. Por supuesto no pienso ponerme el uniforme. Es posible que no estéis de acuerdo conmigo en esto. A lo mejor os he metido demasiado rollo en esta carta, pero tenía ganas de contarlo.

(...)

Me gustaría que me escribiérais.

Un fuerte abrazo!

Conchouso.

LAUREANO UN OBJECTOR INSUBMÍS

Segur que mes d'un ha seguit el proces o ha llegit quelcom a la premsa de la historia no tan particular d'en Laureano Herrero. I diem no tan particular, doncs si be es la seva historia, ahora es la repeticio d'una situacio que el govern espanyol s'entossudeix en perpetuar. Ara be, en Laureano ha defensat la seva condicio d'objector en un moment molt especial i delicat, doncs pot convertir-se en referencia o pedra de toc d'una campanya que pretén forçar l'atur d'una vergonyosa llei d'objecció, tapadora d'un mal profund que fa massa temps que s'arrossega: la conscripció.

1983: Es declara objector a la caixa de reclutes de Valladolid, quedant en situació d'incorporació aplaçada.

1987 desembre: Rep notificació per a que regularitzi la seva situació davant el CNOC, cosa que fa el dia 14 d'aquest mes mitjançant la Declaració Col.lectiva.

1988, 24 de febrer: El CNOC es reuneix i decideix demanar-li ampliació de motius.

22 d'abril: Laureano presenta recurs d'alçada davant el CNOC.

1 de juliol: El CNOC torna a la càrrega i li denega la seva condició d'objector. Un mes mes tard els militars li donen part de citació per al dia 10 a la caixa de reclutes de Valladolid i procedeixen a declarar-lo "útil" per a fer la mili.

9 de setembre: Els militars li donen bitllet de tren i ordre d'incorporar-se el dia 28 d'aquest mes a la base d'Araka (Alava).

29 de setembre: després d'una potent roda de premsa a la que varen anar un "fotimé" de periodistes, Radio i TV, Laureano es presenta en el govern militar de Gasteiz amb un escrit que reafirma la seva condició d'objector de consciència i d'insubmís actiu al servei militar.

Després de successius pilotejos el manen a Araka on finalment són rebuts pel coronel-cap, en Laureano, l'advocat i quatre MOCosos.

El coronel, atentissim, es renta les mans, li concedeix un permis fins el dia 3 d'octubre per a consultar amb els seus superiors, li reitera que "prefiero que no te quedes aqui por ahora" i s'ofereix als MOCosos "en lo que pueda ayudaros".

3 d'octubre: Laureano es presenta de nou; el coronel ja no rep MOCosos i ha

perdut l'endreç (l'ha mosquejat la gran difusió de la premsa). Diu que el tema ha passat a mans del jutja militar togat amb seu a Iruña i que ell decidirà; abans de despatxar-lo li ofereix: "haz la mili y aqui no ha pasado nada". Laureano declina la seva cortès i generosa proposició.

6 d'octubre: Laureano, prèvia citació, compareix a declarar davant el "tokat" i es reafirma en la seva postura. El togat del mostatxo li diu que un cop havent declarat i després de mirar alguna altra dada decidirà si li obre procés per negativa al compliment de la mili. Li diu que ha de tornar a Araka, per veure que fa el coronel mentres ell decideix.

El coronel (Pako L. Sanquirico) no rep; com ningú no en vol saber res Laureano se'n va (en mig del fregat, la premsa no se'n perd ni mica).

7 d'octubre: Nova ordre d'incorporació per al dia 10, que després retrassen fins el 12.

11 d'octubre: Laureano es presenta a Araka; al final s'aconsegueix que passi l'advocat. Sanquirico diu que només està disposat a rebre'l si es vesteix de kaki (Laureano, no l'advocat). Com ell no accepta i reitera que no farà la mili el foten fora, quasi a empentes. En paraules del propi togat, el coronel te potestad legal de "retener por la fuerza" en Laureano a Araka, I...

17 d'octubre: ... en Laureano és empresonat. Després dels primers estires i afluixes de la vida presidiària d'un penal militar, i quan es temia una llarga estança per en Laureano...

...DARRERA HORA

29 d'octubre: Laureano Herrero, després de passar una periode de temps a la presó, ha estat deixat en llibertat condicional en espera de judici. El jutja togat va decretar que donat que havia objectat quan no hi havia llei, això va complicar el cas fins a convertir-lo en un cas atipic que demana un tractament particular i especial.

fondomoc

DES D'ITÀLIA

Seguidament presentem dos articles seleccionats de la revista italiana "Azione nonviolenta", que ens ofereixen dues experiències diferents d'objecció de consciència al serei militar. El primer és la crònica d'una "autorreducció" del servei civil de 20 a 12 mesos. El segon és el testimoni d'un objector total, condemnat a un any de preso militar, que exposa els seus motius després de rebre la solidaritat d'un Assessor de la Provincia de Brindisi.

CRONICA D'UNA AUTORREDUCCIO

A carrec de la LOC Sarda.

Mariano Pusceddu va neixer a Barrali (CA) el 31 de gener de 1956. va presentar petició d'objecció de consciencia el 22 de setembre de 1981. Despres d'esperar resposta al llarg de mes de tretze mesos per part del Ministeri de Defensa, que hauria d'haver arribat en sis mesos (art. 3L 772 del 15/12/72), en veure l'enorme retard i com que estava disposat a realitzar el S.C. es va autodestacar a la Cooperativa Comunità di Sestu (CA) en data 9/11/82 tot esperant resposta del Ministeri.

L'entitat va notificar la seva presencia amb una carta al Ministeri en la qual es sol.licitava el seu reconeixement. La resposta va arribar l'11 de maig del 83, a la qual seguia amb data 20 de juny del 83 l'assignació a l'Entitat esmentada.

El jove rebutjà, mitjançant una enviada al Ministeri, usufructar de la circular No 500081/3 del 19/9/79 que preveia el llicenciament anticipat un cop passats 26 mesos de la data de presentació de la petició.

El 18 de juny de 1984, l'objector de consciència envia al Ministeri de Defensa i al Districte Militar de Cagliari un document en el qual declara la seva intenció d'abandonar l'entitat en la qual prestava servei tot precisant les motivacions que l'induien a rebutjar l'ampliació a 8 mesos (exèrcit de terra) del servei civil; jutjava aquest aspecte punitiu i discriminatori.

Amb data 20 de juny de 1984, deixa l'entitat autorreduint-se a 12 mesos el servei civil.

El 6 d'octubre del mateix any, Mariano Pusceddu era arrestat en execució de l'ordre de captura emesa el 28/8/84 per la Magistratura Militar de Cagliari. Traslladat a la presó militar de St. Bartomeu de Cagliari, va romandre fins al 12/10/84, data en que se celebrà el procés davant el Tribunal Militar.

L'objector era acusat del delicte de rebuig al Servei Civil. En aquesta Seu, l'advocat defensor Gianfranco Macciotta esmentà dues excepcions de legitima constitucionalitat. La primera, relativa al dubte de competència juridica del Tribunal Militar (art.11L 772/72); la segona, sobre la durada del srvei civil (art. 5L 772/72).

El tribunal va retenir "no manifestament infundada" l'excepció relativa a la competència de l'orga jutjant i, deixant en suspens la segona excepció, va reenviar el conjunt a la Cort Constitucional i va deixar l'imputat en llibertat provisional.

Amb data 23 d'abril de 1986, la Cort Constitucional, que va acumular un seguit de recursos emanava la sentència que declarava no constitucional la competència dels Tribunals Militars respecte dels objectors de consciència reconeguts (art. 103, 3r apartat Constitucional).

El 20 de gener de 1988 a Cagliari a la 2a secció del Tribunal Penal, se celebrà el segon procés a càrrec de l'autorreductor Mariano Pusceddu. L'advocat defensor, Gianfranco Macciotta, presentà en la instància la qüestió de la inconstitucionalitat de l'article 5 de la Llei 772/72 sobre l'ampliació del Servei Civil, que quedà en suspens en el procediment davant el Tribunal Militar. El Tribunal de Cagliari acollí, apelant a l'article 3 de la Constitució italiana, l'incident de constitucionalitat elevat per la defensa; va emetre l'ordenament amb el qual disposava el pas a la Cort Constitucional del procediment a càrrec de l'objector-autorreductor.

LOC Sarda

fondodoc

Agostino Manni de Racale (Lecce), 26 anys, estudiant de filosofia a Milà, es declarà objector total i ha estat condemnat pel Tribunal Militar de Bari a un any de reclusió. A la presó, va rebre la carta de solidaritat d'un Assessor de la provincia de Brindisi a la qual va voler respondre. Publiquem ambdues cartes.

» «

Estimat Agostino,

en temps de fàcils acomots, de reflux, de penediment més o menys interessat i de crisis ideològiques, la teva vivència personal, fruit d'una opció tan discutible com hom vulgui, però digna de consideració i respecte, és una bufetada a la resignació de tots aquells que mantenen, equivocadament, que ja no existeix més espai per al "testimoni". Qui, desalentat i desil.lusionat, ha renunciat a canviar la societat, pot i ha de trobar en el teu gest un exemple amb el qual confrontar la pròpia consciència per retrobar les raons i les motivacions d'un compromís que no ha de perdre mai de vista -com sovint passa als polítics-, la seva fi última: construir un món on la justícia i la pau es realitzin plenament.

Aquestes poques línies volen ser una mostra tangible de la meva solidaritat personal. Si ho vols, puc formular als companys de la Junta Provinial la proposta d'utilitzar-te en els sentits de la llei 167/29.4.83.

Esperant la teva resposta, m'és grat de fer-te arribar un cordial salutament.

Prof. Alfredo Passante
Assessor de Cultura i Problemàtica Juvenil de la província de Brindisi.

*

Estimat Alfredo,

abans de tot et demano excuses pel retard amb que responc a la teva carta, però una maleïda grip ha robat fins el dia d'avui totes les meves forces i m'ha obligat a fer llit.

Alguns companys m'han parlat de tu com d'una persona honesta.

No calia, però, que ho fessin: les paraules que m'escrius són suficients per testimoniar-ho, i per allunyar sospites que -després de tants anys d'activitat política- quasi instintivament s'apoderen de la meva persona, quan tinc davant meu personatges amb

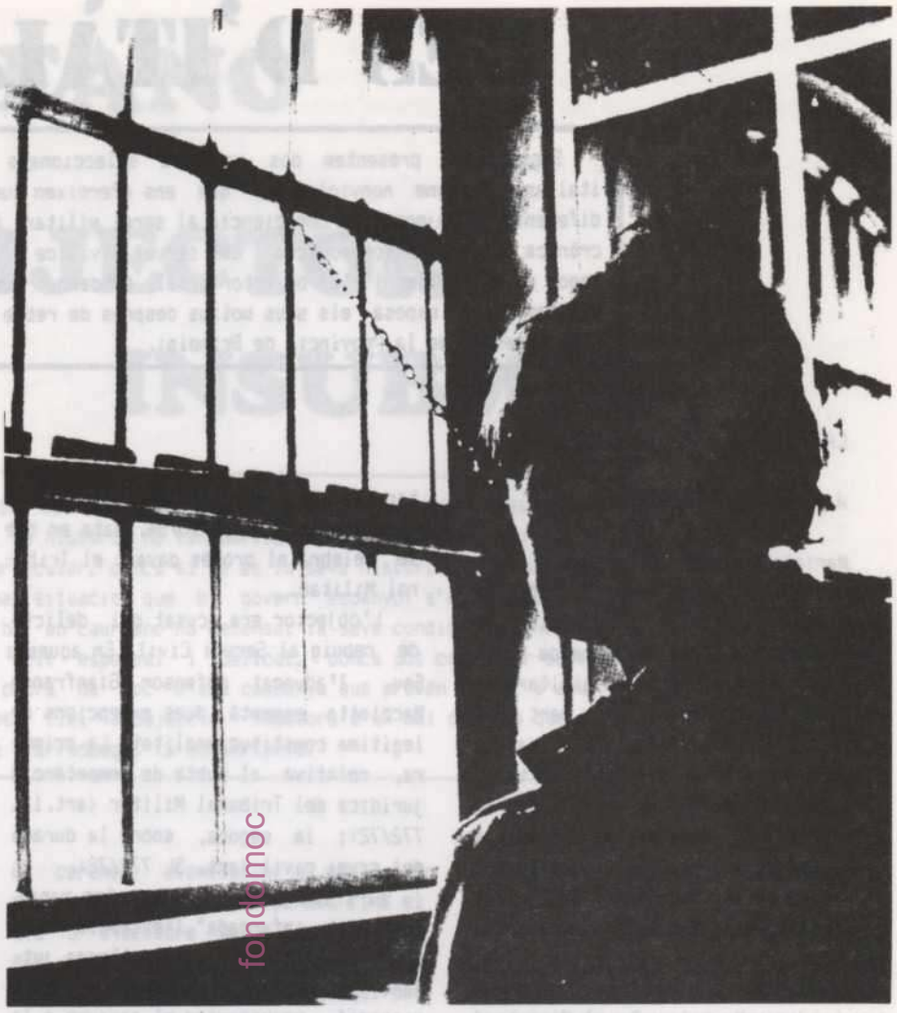

càrrecs públics de certa autoritat.

No sé com donar-te les gràcies per la solidaritat que m'expresses i per haver identificat el significat més profund del meu comportament; perquè, més enllà de les seves específiques motivacions, el que he volgut demostrar amb el meu rebuig a la mili -a mi mateix, primer, i després a qui tingui oïda i consciència per escoltar- és que es pot i cal desafiar la resignació, combatre la 'Renúncia", fer-se amo novament d'un desig de transformació social que, després de caracteritzar períodes recents de la nostra història, sembla ser, cada dia més, completament perdut.

És un món lleig, aquell en què vivim; nosaltres l'hem construït així, i semblem incapaços de canviar-lo.

L'estem deixant enfonsar poc a poc en la misèria i les injustícies sobre les quals l'hem edificat; semblem impotents i espantats quan, com momentàniament despertats d'un somni urbiac, ens adonem que és l'únic que posseïm i que l'estem destruint.

Però el desànim i la resignació no serveixen per a res: ens falta fins i tot la il.lusió que "quelcom" o "algú", diferent a l'humà, tingui ja preparat un altre, perfecte i etern, i que estigui esperant la fi d'aquest per regalar-nos-el.

"Deixem el pessimisme per a temps millors": era un slogan de moda, en altres temps, però avui s'ha convertit en una necessitat; perquè, podem realment abandonar tota "esperança" si no estem disposats a un nou compromís, a increïbles entusiasmes, "bojos" propòsits ?

Per quant mai hauria pogut acceptar això que representa la negació dels meus ideals, la pèrdua dels meus projectes de transformació social, la mort de les meves utopies.

Per això -convençut com estic que només un "home nou" pot veritablement construir un món divers a aquest en què vivim- no hauria tolerat que, mitjançant la destrucció de la meva personalitat i la contínua lesió de la meva dignitat, l'exèrcit em transformés en serf, i així en allò que -en el meu parer- és el principal puntal d'aquesta societat que menyspreo.

fondomoc

Però la meva opció es basa, a més, en un altre seguit de consideracions, no menys importants que les primeres, les quals m'han portat a rebutjar fins i tot, amb el servei militar, aquell servei substitutori de qualsevol altre servei a l'Estat.

"Raons" que m'agradaria que coneguessis (han estat difoses a la premsa anarquista i antimilitarista, i en diferents ocasions públiques) però que et puc resumir sintèticament dient que soc contrari al caràcter coercitiu d'aquella que és, de qualsevol forma, una "falsa" alternativa, perquè es tribut al xantatge de la presó i la reclusió.

Malauradament no em sembla que aquestes contradiccions poguessin trobar solució acceptant la teva proposta.

A part d'això, no vull compartir la finalitat d'aquella disposició legislativa (la llei No 167) que només son la "reeducació del pres i la prevenció del perill que ells (els objectors) compleixin altres delictes".

Afegeix a tot això la necessitat, perquè aquest "benefici" sigui concedit, que el detingut se sotmeti a un període d'"observació de la seva personalitat" (per part de "personal militar expert en psicologia, pedagogia, serveis socials, psiquiatria i criminologia clínica") i no et serà difícil comprendre les raons del meu escepticisme.

Són només formalitats ? Potser sí.

Però, a través de quina cosa passa el control social de l'individu, sinó a través de milers de petites formalitats supinament acceptades ? Què és el que sanciona la seva "reductibilitat", la seva submissió, la seva obediència, sinó milers -insignificantíssimes- petites "formalitats" ?

Tanmateix, no t'amago que la idea de poder sortir d'aquest fastigós lloc més aviat del previst -possibilitat que concretament m'ofereix la teva proposta- m'ha fet un somriure amb prepotència, quan he rebut la teva carta.

Més enllà del fet que m'atragui la idea de recomençar a treballar en un sector en què, malgrat anar relliscant continuament amb indescriptibles misèries i sofriments, la meva existència ha trobat no poques raons per sentir-me útil a algú (no fa gaire, a Milà, vaig treballar prop de dos anys en una cooperativa que s'ocupava d'assistència social als vells i als marginats).

No és només per raons de "principi" que responc negativament a la teva proposta; fins i tot perquè els "principis" no són altra cosa que lleis universals que la nostra consciència es dóna, i s'esforça a seguir i a realitzar tot i estar convençut de la seva fonamental necessitat i justicia.

Si declino la teva invitació és també perquè, en aquest particularíssim moment, demano tirar endavant la meva causa de la manera més útil estant aquí dintre; fins i tot si això pot semblar insostenible.

No per una estúpida disposició al al martiri (que ja no seria un "testimoni" útil, sinó només cec fanatisme); perquè, tanmateix, són nombrosos els petits drets i les petites llibertats que pot conquerir, en un lloc com aquest, qui aconsegueix sostreure's a l'autoritarisme i a l'estupidesa que allí dominen. La conflictivitat que s'ha establert amb l'autoritat de la presó és quotidiana; i, si no passa dia sense que la dignitat d'algun detingut sigui soscavada, no hi ha abús que el meu desig de justicia hagi estat capaç de tolerar, o que deixaria passar sense rebel.lar-se.

Tinc ja sobre les espatlles una denúncia per "desobediència" perquè m'he negat a vestir l'uniforme de la presó, des del moment en què, per a mi, representa un uniforme militar a tots els efectes. I són infinits els petits estúpids rituals que he hagut de rebutjar des de que sóc aquí dintre: milers de petites ordres, amb l'obediència a les quals l'exèrcit busca realitzar -fins i tot a la presó i fins i tot sobre els nostres objectors- aquell procés de submissió i de destrucció de la personalitat que representa la seva fi principal.

Però potser tu no comparteixes tot això.

En qualsevol cas, voldria fer-te arribar la meva sincera i plena estima, i el meu agraiment per haver pensat fer-me sortir d'aquí.

Voldria que sapiguessis que -encara que en part contradiu la meva teoria i la meva experiència- estic content de descobrir que, sobre les vostres "cómodes poltrones" (com es diu) està segut algú que "no ha perdut de vista la fi última" de seu compromís i que no ha desistit de creure en la utopia d'un món més just, més social i veritablement lliure.

Amb el meu respecte.

Agostino Manni

trad. Gabriela Serra
Susanna Barquín

fondomac

XIX triennal del WRI

Donat el poc espai de que disposem en aquest MOCADOR farem un breu resum del que es va parlar a Finlandia. De tota manera cal que quedi clar que per que us n'assabenteu mínimament del contingut de la conferencia caldran -i ens comprometem a traduir i publicar- molts articles en aquesta publicacio i possiblement, a la PUGA I EL GENERAL.

Prop de 250 participants de més de 30 paisos d'arreu del món van discutir sobre una llarga llista de temes. Des de la conferencia es van enviar missatges de protesta als caps d'Estat de Sudafrica, Grecia, Israel, Iugoslavia, Polonia i Txecoslovaquia. Es van suggerir varies vies per a millorar la xarxa internacional en relació a temes com la militarització dels oceans o l'objecció fiscal. Tambe es van proposar conferencies sobre: Dona i militarisme, Defensa civil, Entrenament no-violent i una conferència palesti/israeliana i tots aquells interessats en una solució no-violenta del conflicte.

Concretament en vers al tema de l'Objecció de Consciència es va dir: En general es va prendre la decisió d'estudiar l'efecte de l'objecció de consciència en la desmilitarització de la societat i com legislacions de l'OC intenten ser usades per controlar i neutralitzar l'antimilitarisme. En aquest sentit, es va veure clarament la necessitat d'abocar esforços per abolir la conscripció, a través de la coordinació de diferents campanyes en el marc d'una campanya internacional. Tambe es parlà d'agrupar els arguments contra els serveis substitutoris i fer una declaració universal d'objecció de consciència. Es va insistir en que les organitzacions que encara no havien recolzat la "Declaració contra la Conscripció" la discuteixin i prenguin una decisió al respecte.

Seguidament reproduim el model de "Declaració contra la Conscripció" i el llistat d'organitzacions que la recolzen.

En Sergi.

DECLARACIO CONTRA LA CONSCRIPCIO

L'organització sotasignant declara el seu rebuig a la conscripció i a tota preparació per a la conscripció, com ara el cens per a l'allistament. La resistència a la conscripció és part d'una lluita contra la guerra i contra la preparació de la guerra.

El servei de guerra no vol dir només servei en guerra, sinó servei a guerra. La guerra no comença amb l'esclat dels primers enfrontaments militars, sinó amb la preparació psicològica, política i econòmica per a la guerra.

La conscripció implica un servei obligatori a l'Estat. El servei obligatori és degradant per a la persona humana lliure. L'Estat, mitjançant la coerció dels individus a través del servei militar o alternatiu, els inclou en el seu esquema de militarització. Estem contra un servei alternatiu que és part del sistema militar.

Fem una crida al treball per l'abolició de la conscripció i exigim l'amnistia per a tots els resistents a la guerra empresonats.

juny '88.

Sostingut per 25 organitzacions afiliades a la WRI:

Austria: -Arbeitsgemeinschaft für Zivildienst, Soziale Verteidigung und Gewaltlosigkeit.

Austràlia: -War Resisters League (WRL, Canberra).

Bèlgica: -Movement Chretien pour la Paix (MCP).
-Internationale van Oorlogstegenstanders (IOT).

Gran Bretanya: -Fellowship of Reconciliation (FOR).
-Greenpeace London.
-"Peace News".
-Peace Pledge Union (PPU).

Canadà: -Union del Pacifistes du Quebec.

Dinamarca: -Aldrig Mere Krig (AMK).

Finlàndia: -Aseistakieltaytyjaliitto.

França: -Union Pacifiste (UPF).

R.F. Alemanya: -Deutsche Friedensgesellschaft - Vereinigte Kriegsdienstgegner (DFG-VK).
-Föderation gewaltfreier Aktionsgruppen - Graswurzelrevolution (FöGA).
-Internationale der Kriegsdienstgegner (IDK Berlin).
-Selbstorganisation der Zivildienstleibstenden (SOdZDL).

Israel: -International Movement of Conscientious War Resisters.

Noruega: -Folkereisning Mot Krig (FMK).

Escandinàvia: -Kampanjen Mot Verneplikt.

Espanya: -Kontzietzi Eragozpen Mugimendua (KEM).
-Movimiento de Objeción de Conciencia (MOC).

Sri Lanka: -Nonviolent Direct Action Group (NVDAG).

Suècia: -Sveriges Arbetares Centralorganisation (SAC, Göteborgs LS).

Holanda: -t' kan Anders.

USA: -Resource Centre for Nonviolence (Califòrnia).

India: WRI.

I·N·T·E·R·N·A·C·I·O·N·A·L

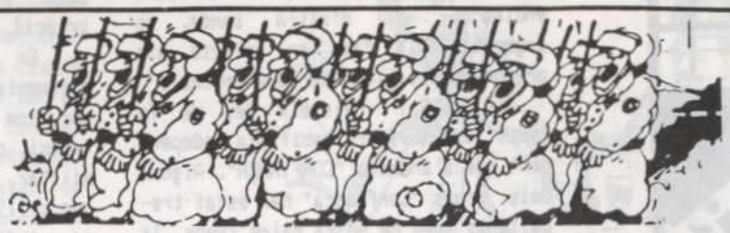

TROBADA INTERNACIONAL D'OBJECTORS DE CONSCIENCIA -ICOM'88-

Aquesta és la segona vegada que els MOCosos catalans assistim a l'ICOM que enguany s'ha celebrat, dels dies 25 al 28 d'agost, a Eslovènia (Estat iugoslau).

A més de nombrosos representants dels objectors europeus (Itàlia, França, Holanda, RFA, Dinamarca, Suïssa, Bèlgica, Austria, Iugoslàvia, Grècia, Hongria, Txecoslovàquia, Suècia, Finlàndia, Euzkadi i Catalunya), han vingut gent d'Estats Units, d'Israel i un representant de la WRI de Londres. S'ha de dir , però, que s'esperava l'assistència de molta més gent dels països de l'Est (polonesos, alemanys orientals, soviètics,...), que, per diferents problemes, no van aparèixer.

La trobada s'ha centrat, bàsicament, en dos punts:

1- La situació de l'objecció de consciència als països de l'Est, on no hi ha ni tan sols, el reconeixement "formal" per part dels governs.

2- L'anàlisi crítica de l'O.C.als països on sí hi ha aquest reconeixement aparent i el seu paper des del punt de vista antimilitarista, és a dir, com a avenç en la desmilitarització de la societat.

LA SITUACIO EN ELS ESTATS ANOMENATS SOCIALISTES

Ja us hem anat informant a través del MOCADOR de com els hi van les coses als "camarades" del bloc socialista; us oferim, doncs, els darrers esdeveniments en els diferents països.

HONGRIA: El govern i l'església Catòlica han tingut contactes per tractar la qüestió de l'objecció. Cap a la segona meitat de l'any 89 hi ha expectatives de canvi en la constitució hongaresa, on hi podria entrar la qüestió de l'O.C. i els serveis substitutoris.

El principal grup que treballa la qüestió de l'objecció (The Est-West Dialogue Network), ha estat fent campanya contra l'organització conjunta i supeditada del servei substitutori al militar, la major durada d'aquest, etc..., punts que sembla que inclouria la nova llei.

En els darrers dos mesos, els processos contra objectors s'han suspès. Sembla que hi ha una actitud més suau per part del Govern, el qual no vol presoners polítics: per exemple, fa poc dos joves volien objectar per motius polítics i van ser enviats a casa. Comença a haver-hi un debat obert en els mèdis de comunicació oficials. De totes maneres hi ha 140 objectors empresonats, dels quals destaquem el cas de ZSOLT KESZTHELYI, objector polític que porta molt de temps al "talego" i a qui ara han millorat les condicions de tancament (veure el MOCADOR 7).

TXECOSLOVAQUIA: En aquests moments només se sap d'un sol objector no religiós que estigui a la presó, en PETER OB^IL.

Tres anys són, normalment, el temps de presó per als objectors que després, poden tornar a ser cridats per l'exèrcit. Les alternatives possibles són: a/ que et diagnostiquin en una clínica psiquiàtrica inestabilitat psíquica. Llavors, s'ha de passar un mínim de 6 mesos a la clínica, després dels quals és molt difícil trobar una bona feina. b/ Treballar a les mines (tal com sona!!). Amb un contracte de 10 anys s'obté una exempció total del servei militar. Un contracte de dos anys -temps de durada del S.M.- significa que 19 mesos s'hauran de passar a la indústria minera i 5 mesos a l'exèrcit.

Tot i que està prohibit parlar sobre objecció en públic, un intel.lectual, JAN SVOBODA, va enviar una carta oberta al Govern protestant per l'empresonament d'objectors. Els txecoslovacs ens diuen que necessiten tot el suport que els poguem donar, sobretot a nivell de publicitat de la situació que pateixen.

POLONIA: Una nova llei del 21

de juny possibilita fer un "servei comunitari" de tres anys en una institució governamental. El moviment "Llibertat i Pau" ha demanat un debat públic sobre la nova llei. Curiosament no sostenen una postura contrària a la major durada del servei substitutori, però demanen que sigui reduit el temps dels dos serveis (militar i "civil") per tal d'avançar en la desmilitarització social.

Sembla que hi ha un miler de testimonis i una trentena d'O.C. no religiosos a la presó. Molts d'ells estan sent alliberats per començar el servei substitutori. També es coneix el cas del, possiblement, primer insubmís polonès: en SLAVOMIR DUTKIEWICZ.

IUGOSLAVIA: En els darrers mesos hi ha dos fets que fan pensar en un tractament diferent de l'objecció a Iugoslàvia.. Es tracta dels casos de JOZE RAKUSA i DJURO ZEGARAC, dos testimonis als quals han empresonat per 2a. vegada. La qüestió és que abans se'ls jutjava per desobediència i per posar en extrem perill la seguretat de les forces armades, (tot per refusar l'uniforme militar), amb la qual cosa aconseguien penes que podein arribar fins als deu anys. L'advocat d'en Joze va "guanyar" argumentant que: "no hi ha proves i, per tant, base legal per considerar el refusament de l'uniforme com un acte d'extrem perill per a l'exèrcit", i aquest va ser condemnat "només" a dos anys. Aquesta sentència ha creat un "importantíssim" precedent en la història dels judicis per tribunals militars iugoslaus. D'això se'n va aprofitar en Djuro, que va aconseguir reduir la sentència a 2 anys i 6 mesos de presó. En total hi ha quinze objectors eslovens "entalegats".

ALEMANYA ORIENTAL: Ara mateix, hi ha uns 50 testimonis a la presó. Les novetats es refereixen als objectors no religiosos, ja que ara no passen més d'una setmana a la garjola. Diuen que aquest canvi d'actitud del govern ve condicionat pel desig d'evitar les mobilitzacions polítiques -de cara endins - i, d'altra banda, no augmentar la fama en relació als presoners polítics -de cara enfora-.

U.R.S.S.: Existeix des de fa temps un moviment pacifista independent que s'anomena "CONFIANÇA". Alguns dels grups "Confiança" han estat treballant, des de no fa gaire temps, la qüestió de l'objecció de consciència; fins i tot, s'han organitzat petites manifestacions pel tema.

El Govern soviètic està fent ús de la conscripció per "traslladar" alguns disidents nacionalistes -inclosos els classificats com no aptes-, sobretot, de les repúbliques bàltiques. A la vegada avança l'objecció de tipus nacionalista a zones com Lituània.

Hi ha especulacions sobre que el Govern està considerant la possibilitat de montar algun tipus de servei substitutori per als objectors religiosos. Com a anècdota podriem explicar que existeix una declaració oficial de LENIN de l'any 1919, en què es pronuncia a favor del dret a l'objecció, i que en alguns països de l'Est ho estan utilitzant com a argument.

Es va parlar de fer una campanya centrada en la Unió Soviètica, però hi ha molts problemes per obtenir informacions.

L'OBJECCIO DE CONSCIENCIA I EL SEU PAPER ENFRONT LA MILITARITZACIO.

Sobre aquest tema vam coincidir en intencions els alemanys occidentals, els vascos i els catalans. Els alemanys portaven un article que, tot i ser força extens, us reproduim una traducció integra en aquest MOCADOR. En Rafa de Bilbo també portava un escrit en què analitzava l'evolució de les lleis d'objecció a Europa, i jo portava un manuscrit sobre la necessitat de recuperar el sentit de l'objecció antimilitarista. Tots tres coincidien en plantejaments i anaven a petar en un posicionament anti-conscripció.

En general, podem dir que els arguments emprats en la discussió van ser com els altres (el servei substitutori com a part de la conscripció militar, etc.). Tothom coincidia en que : "l'objecció està sent...
a/ individualitzada i apolititzada (l'examen de consciència el porta a terme el mateix Estat),
b/ integrada dins les necessitats de l'Estat i de l'exèrcit (servei civil, defensa civil),
c/ criminalitzada (presó pels insubmisos)".

Solament un danès que s'havia colat, ja que era de no-se-quin partit socialista, i la basca del moviment d'objecció francès posaven pegues. Els francesos deien, en un principi, que no podien estar en contra de la conscripció perquè ells estan treballant en el marc dels serveis "civils". La resposta que se'ls donava era que ningú no tractava de jutjar l'actitud de l'objector que decideix realitzar el servei substitutori i, fins i tot, que algunes de les tasques que realitzen en l'àmbit pacifista poden ser positives, però que això no exclou l'anàlisi contrària a la conscripció, com a principi. També se'ls va apretar en veure que l'acceptació de la llei d'objecció pels grups majoritaris d'objectors a l'Estat francès ha fet perdre a l'objecció gran part del seu contingut antimilitarista.

De totes maneres, pensem que les coses estan canviant i que els plantejaments dels objectors europeus convergeixen amb els nostres (de mica en mica els estem pervertint !).

Al final va acceptar-se, com a línia general, la necessitat de col·laborar-hi tots, tant els que acceptem el servei substitutori per no poder o atrevir-se a fer una altra cosa, com els qui opten per la

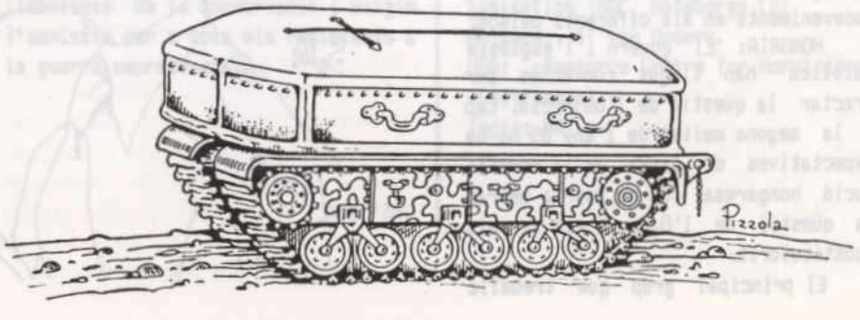

fondo documental

insubmissió, cadascú al seu nivell.

Pensem que això és molt important, donat que ja no es pot dir que el fet que no hi hagi una campanya per la insubmissió a nivell internacional vingui de no tenir les idees clares pel que fa la conscripció, sinó per la manca de condicions en un país concret per a la necessària mobilització. D'ací es deduïa la necessitat de recolzar tot moviment que en aquest sentit sorgeixi en qualsevol lloc (com és el cas a l'Estat espanyol), independentment de la postura que hom prengui a casa seva.

CONCLUSIONS I PROPOSTES CONCRETES

1/ El focus de les accions de solidaritat internacional del proper 15 de maig Sudàfrica-Namíbia.

2/ A proposta d'un dels grups de treball, es recomanà a tots els moviments que decideixen si és possible la redacció d'un text comú per emprar de forma col.lectiva a tota Europa, amb el qual objectors de tots els països, de l'Est i l'Oest, s'hi declarin.

3/ Els francesos proposaven una marxa amb bicicleta per demanar un estatut europeu comú sobre O.C. per l'any '92. Donades les crítiques que s'havien fet al paper de les legislacions, aquesta iniciativa no va prosperar per ser assolida per l'ICOM. Tot i així es va desitjar èxit a qui vulgui tirar endavant amb l'acció, que culminarà a Estrasburg el proper quinze de maig.

4/ Es va declarar un recolzament pràcticament unànim per part dels assistents a la "DECLARACIO CONTRA LA CONSCRIPCIO", que el MOC estatal va aprovar en assemblea fa dos anys. La incloem en el MOCADOR.

5/ Es va subscriure el compromís que "tots els objectors resistents a la guerra, els qui estan en el servei substitutori, els insubmisos, i altres, tirem endavant una campanya contra la conscripció militar dels estats".

6/ La propera trobada internacional d'objectors se celebrarà a Euskadi. Evidentment això és un "puntasso" per a nosaltres, suposant que a l'estiu que ve hi hagi molt de marro a l'Estat.

Ja veieu que a la resta d'Europa per intencions no queden, i sembla que estan pendents de com ens ho muntem aquí on donem la impressió d'estar posant a la pràctica molt del que es teoritza en trobades com l'ICOM.

En Rafa i en Sergi

OBJECCIO DE CONSCIENCIA: AMB QUIN OBJECTIU ?

La situació dels objectors de consciència és força diferent en els diversos països europeus. En alguns països com Suissa i Grècia no existeix la possibilitat legal d'objectar al Servei Militar i a d'altres, com a Alemanya de l'Est, s'ha configurat clarament aquesta possibilitat com un Servei Militar sense armes. Mentre, a d'altres, existeix "l'alternativa" de realitzar un servei substitutori en comptes del militar. De totes maneres, aquesta qüestió ha estat sempre associada a l'existència del Servei Militar Obligatori (conscripció).

Sembla que és a l'Alemanya Federal on l'estructuració del servei substititori ha assolit un major grau de perfeccionament. Es significatiu que sigui en aquest Estat on continuament vénen els enviats d'altres governs a informar-se sobre l'organització a nivell legal i pràctic de l'anomenat "servei civil". D'altra banda, trobem grups d'objectors que articulen amb freqüència les seves peticions d'un servei substitutori (que hauria de poder realitzar-se en institucions al servei de la comunitat o que fomentin l'amistat entre els pobles); amb la mirada posada en el model alemany.

Nosaltres ens solidaritzem amb l'exigència del dret a l'objecció de consciència, però no podem deixar de tenir mal de panxa quan hem de recolzar també les exigències d'un "servei civil" o "servei per la pau", o com se li vulgui dir.

Precisament, pel fet que s'esmenti l'exemple de la RFA per a la legislació d'altres llocs, considerem que una de les formes essencials de solidaritat per la nostra part és el qüestionament de l'exigència d'un servei substitutori. Això, des de la nostra pròpia experiència amb l'evolució del servei substitutori a la RFA.

A l'Alemanya Federal, la possibilitat de realitzar, des de principis dels anys '70, un "servei civil" en l'àmbit social semblava "que representava un avenç per a moltes persones properes als moviments d'objecció. Esperaven d'aquesta manera poder passar d'una substitució menys, es pot comprovar que aquest servei el trobem, des de sempre (tant en el passat com en el present), supeditat dins el marc de la "defensa civil" a interessos militars i que , dins d'aquest, té el caràcter d'un "servei de guerra sense armes". Les tasques encomanades als prestacionistes, en cas de guerra, van des de la substitució, en el seu lloc de feina, dels reservistes per tal que quedin disponibles per a la lluita militar, el servei en hospitals militars i el transport de municions, fins la neteja de terrenys amb granades no explosionades.

fons documental del moc

El "servei civil" ha de tenir una funció dilatòria i de càstig per als objectors. Això es veu, a més, per la durada d'aquest servei respecte al militar. A la RFA és un terç més llarg (20 mesos en comptes de 15). A Finlàndia és, fins i tot, el doble de llarg (16 mesos en comptes de 8). Es veu clarament que aquest és un principi que ha aconseguit imposar-se. L'estructura de la llei del servei substitutori es troba lligada a la del servei militar. Hi ha, fins i tot, algunes concrecions com, per exemple, l'establiment dels permisos de vacances, que són vàlides tant per a soldats com per a prestacionistes. Les fortes disposicions disciplinàries delimiten estrictament els drets fonamentals de tot objector en el servei substitutori. Aquest servei és, en definitiva, un servei obligatori organitzat civilment pel que fa al seu aspecte exterior, però que és estructurat militarment i assoleix funcions al servei de l'exèrcit.

La realització del servei substitutori es troba sempre associada a dos condicions:
1/ Representa un rendiment substitutori per complir amb el servei militar en el marc de la conscripció i
2/ està en relació amb un examen estatal, més o menys conseqüentment posat a la pràctica, dels motius de consciència de l'objecció.

Amb el compliment del "servei civil" hem de reconèixer, doncs, el caràcter sempre obligatori d'aquest, ja sigui de manera conscient o inconscient.

A la RFA s'ha demostrat que l'esperada transformació d'un servei civil en l'àmbit civil en un servei per la pau no era ,ni és realitzable. Mitjançant oportunes reformes, l'Estat ha aconseguit, de fet, individualitzar i integrar en el sistema militar els objectors de consciència. La conscripció gairebé no la qüestionen els prestacionistes del servei substitutori. Tampoc un nombre elevat d'objectors ha portat a una major politització ni, en conseqüència, a una resistència en contra de les estructures militars.

Aquestes conclusions no s'oposen, ni molt menys, a l'afirmació que dins el servei substitutori hi ha àmbits on s'ha pogut anar endavant en una tasca progressista; però aquesta mena de feines no han representat en tots els casos, més que excepcions. Fins i tot l'exemple freqüentment citat del MOC francés no es revela, en observar-lo de més aprop, com una alternativa en el marc legal. Utilitzant el "truco" d'agafar en préstec, per la seva pròpia tasca, a prestacionistes que realitzaven el servei substitutori en altres organitzacions. D'aquesta manera aconseguiren utilitzar-los per a ells mateixos, encara que, legalment, això no hagués estat possible. Es tracta, de totes maneres, de casos excepcionals, que no poden ser confosos amb una evolució general. Aquestes excepcions deixarien de ser-ho automàticament en cas d'estar en joc el manteniment del servei miitar obligatori, la capacitat militar. L'Estat i l'exèrcit no acceptaran mai una lluita contra l'exèrcit des de dins del propi context de la conscripció.

D'altra banda, veiem clarament el perill que aquesta firma de reclutament forçat, el "sevei civil", representa un prototipus per a una més ampla imposició del criteri militar d'un servei obligatori generalitzat. El servei obligatori que es duu a terme en l'àmbit social és la causa de dependències en les institucions i llocs de realització del servei que, pel que sembla, fan necessària la introducció d'un servei obligatori generalitzat; d'aquesta manera, fan servir les dones per cobrir la demanda de mà d'obra i per disminuir les despeses. El servei civil, com a servei forçat supeditat al servei militar obligatori, representa tant a la RFA com a nivell internacional un prototipus per a l'introducció de serveis substitutoris i serveis obligatoris. No ofereix, però, possibilitats addicionals de convertir l'objecció de consciència en una lluita contra tot exèrcit i tota guerra, això és el que en realitat correspondria a la nostra concepció de l'objecció de consciència com una forma de resistència al servei militar.

Un medi essencial dels preparatius de la guerra, com és el servei militar obligatori, ha de ser reconegut tant pels prestacionistes del servei substitutori com pels reclutes. El SMO o una conscripció generalitzada possibilita a l'Estat d'implicar a totes les persones en una societat militaritzada. A més, li serveix per a la integració i control dels membres de la societat. Solament l'obligatorietat ofereix la possibilitat d'oposar-nos-hi.

Es per això que considerem necessàries l'anàlisi i discussió del tema de la conscripció per poder fer front a les pretensions de l'Estat de disposar de nosaltres i de preparar-nos per a la guerra. Dins l'objectiu de l'abolició de tot exèrcit i tota guerra, l'abolició del servei militar obligatori n'és un primer pas essencial.

Representaria anar massa lluny tirar endavant una campanya contra la conscripció ??, tal com es tracta en la "Declaració internacional contra la conscripció".

Alguns pensaran que a nosaltres ens és fàcil parlar des de l'Alemanya Federal, ja que no vivim una situació on tots els objectors de consciència, i no "solament" els insubmisos, han d'anar a la presó.

Nosaltres pensem, de tota manera, que, per exemple, el moviment a l'Estat espanyol en contra del servei substitutori i la conscripció, malgrat les condicions especials que allí es donen, ens mostra que l'exigència de l'abolició de la conscripció no és una exigència utòpica.

Com antimilitaristes no demanem un servei substitutori, ja que aquest només oferiria als objectors de consciència la possibilitat d'objectar al "servei de guerra amb armes". No desitgem solament menys militars o una militarització amb "un toc" social, el que no volem de cap manera és cap exèrcit ni cap guerra.

Deutscha
Friedensgesellschaft-Vereinigte Kriegdienstgegner. Offenbach.
SOCIETAT ALEMANYA PER LA PAU-AGRUPACIO D'OPOSITORS AL SERVEI MILITAR D'OFFENBACH. REPUBLICA FEDERAL D'ALEMANYA.

fondofloc

Psicologia social de l'agresivitat

Els darrers 5560 anys de la nostra història han vist desfilar 14531 guerres. Això dóna una mitja de 2'6 per any. Tan sols 10 de les 185 generacions que han viscut en aquest període de temps han viscut en pau ininterrompuda.

La guerra respon més a factors sociopolítics i econòmics (ès a dir: factors de PODER) que a factors més particulars. La societat actual és especialment prolixa en violència. Per què ?

L'objecte agredit no és destruit directament per l'home, sinó mitjançant objectes mediatitzadors (míssil, màquines, etc.) que fan una agressió tècnica descontextualitzada d'un sentit humà i personal. Així, la inhibició que té l'acte violent quan l'adversari és visible perd força, doncs la relació directa subjecte-objecte queda interferida per una nova connexió tecnificada asèptica deshumanitzada.

Els pobles recol.lectors, caçadors i agricultors inferiors són MENYS guerrers que els caçadors i agricultors superiors, i els més bel.licosos són els pastors i agricultors importants. Això confirma que la violència no és una pulsió natural humana, sinó que es desenvolupa amb el curs de la civilització. Quan l'home descobreix que es pot emprar a un altre ésser humà com a instrument econòmic i se'l pot explotar i esclavitzar, sorgeix la diferència de classes, i la guerra assoleix una nova dimensió al servei de l'ambició i el poder.

TEORIES DE L'AGRESSIVITAT

1.- Teories instintivistes.

Considerem que el comportament agressiu és debut a un instint innat, la seva presentació és natural i espontània.

Han estat molt estudiats els factors genètics, entre els quals són significatius el descobriment de certes anomalies cromosòmiques. L'espècie humana té 23 parells de cromosomes, dels que les dones tenen un parell XX i el homes XY. S'han trobat alts índexs de delinqüència i conducta anormalment agressiva en individus amb alteracions cromosòmiques tipus XXY o XXXY (Sdme. de Klinefelter), i XYY (supermascle). També les dones amb XO (Sdme. de Turnes) tenen un comportament agressiu i provocador d'hostilitat.

Aquestes concepcions instintivisveuen doncs la conducta agressiva com primària i filogenèticament programada.

fondamoc

2.- Teories ambientalistes.

Consideren l'agressivitat humana com a conseqüència de les influències del medi, psicològiques, culturals o socials, i per causes no innates sino adquirides. Aquestes teories són el recull d'una colla d'hipòtesis:

2.1. Hipòtesi de les pulsions primàries

Aquestes pulsions primàries són l'alimentació, la sed, la sexualitat, etc. La seva satisfacció no pot ser impedida gaire temps, ja que si no provoquen la pulsió agressiva.

Distingeix entre agressió BENIGNA i MALIGNA. La BENIGNA és pròpia dels animals. Es programada filogenèticament per a defensar els interessos vitals. Desapareix amb la interrupció de l'amenaça.

La MALIGNA és específica de l'espècie humana. No té cap finalitat adaptativa ni la seva satisfacció és plaent.

2.2. Hipòtesi FRUSTRACIO-AGRESSIO.

La frustració pot provocar una gamma molt variada de reaccions, entre les que l'agressió és només una possibilitat. L'agressió implica sempre l'existència d'una frustració. Són punts essencials:

- La frustació tendeix a provocar una agressió directa contra la font de la frustració. D'això s'aplica directament el mètode propagandístic: un dels mitjans més efectius de propaganda és fer que un grup particular de gent (nació, grup social o racial...) sigui vist com la font directa de totes les frustracions.
- L'acte agressiu directe pot ser inhibit. Aquesta inhibició produeix una segona frustració.
- Desplaçament: modificació de l'objecte cap al qual es dirigeix l'Agressió. Cas de l'individu amonestat pels superiors i que, alhora, agredeix als seus inferiors.
- Modificació de la forma d'agressió. L'agressió directa és inhibida generalment, i és quan assoleix formes de manifestació méssubtils, com poden ser p. ex. certes formes d'ironia.
- L'auto-agressió. Es veu afavorida quan l'individu es considera com font de la frustració inicial (culpabilitat). Pren forma de sentiments de culpa, autoretrets, i actes com automutil.lacions i suïcidi.
- Tot acte d'agressió constitueix una catarsi (catarsi: descàrrega d'una pulsió) que redueix la incitació a

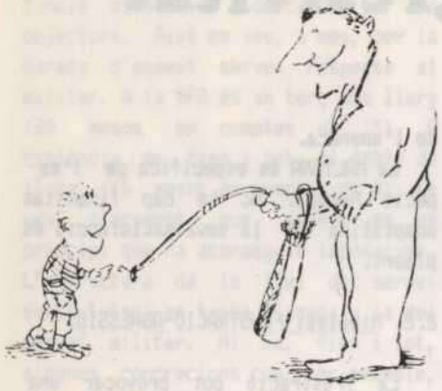

noves agressions.

2.3. Teoria de l'aprenentatge social.

S'ha comprovat qie el càstic verbal o físic inhibeix l'agressió NOMES en presència de l'agent primitiu repressor, sense impedir que es manifesti l'agressió contra d'altres objectes diferents d'ell.

Els hàbits agressius s'adquireixen pel reforçament directe de respostes agressives. Només amb la presència d'objectes relacionats amb l'agressió s'estimula la conducta agressiva (armes als quarters -no "cuartels"-, joguines bèl.liques, TV, etc.).

S'ha demostrat que els nens aprenen per imitació conductes observades al cinema, TV, i gent distinta dels pares.

Una malaltia psiquiàtrica anomenada "neurosi específica d'imitació" apareix en classes pobres, dones dominades, vells, i per la influència de "NOVATADES" i persecucions. Representen un efecte extrem d'agressió col.lectiva contra determinats individus."

Hi han cultures que "alliberen" l'agressivitat. Els "comanches" p. ex. viuen enfocats al COMBAT i la força. L'educació és liberal, la religió sense culpabilitat. L'agressivitat és dirigida a l'exterior i la GUERRA és l'activitat bàsica. D'això resulta una profunda solidaritat i harmonia entre els guerrers. Però la criminalitat abocada sobre ALTRES éssers va fer que la seva societat es desintegrés quan ja no van poder donar curs lliure a la seva criminalitat institucionalitzada.

Moltes conductes socials com la Institució jurídica, la ritualització religiosa, i àdhuc els costums de la "bona educació" no són més que precaucions preses pels grups contra l'agressivitat individual reprimida i desaprovada. Però aquestes conductes conserven i afavoreixen l'agressivitat col.lectiva (sostenimient i benedicció d'exèrcits, jura de bandera, etc.).

FINAL.

Tot individu es desenvolupa amb una reserva d'agressió, un rerafons d'hostilitat, i frustracions en forma d'agressivitat.

Tota cultura ha d'enfrontarse amb aquest problema. Ha de debilitar l'agressió i utilitzar-la. Cal fer un aprenentatge de les frustracions inevitables.

Els prejudicis (grups/gent que es detesta) la guerra i les neurosis

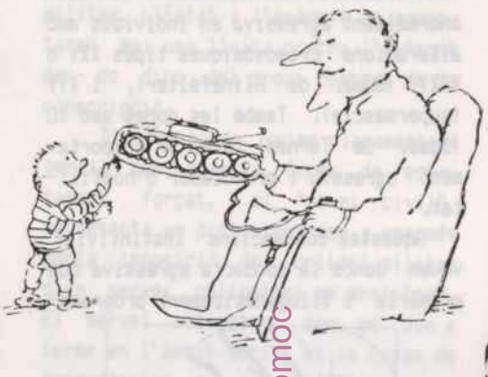

(histerisme, fòbies, obsessions) són les vàlvules de seguretat de la societat, per la part d'agressivitat que no poden utilitzar.

Acabaré amb un tros d'una carta enviada per S. Freud des de Viena a A. Einstein (aquell que va dir que la QUARTA Guerra Mundial seria a cops de pedra) al setembre del 1932: "... per què vostè i jo, a més d'algunes altres persones, ens rebel.lem tan violentament contra la guerra ? Per què no l'acceptem com una més de les doloroses calamitats de la vida ? Després de tot, sembla quelcom prou natural, sens dubte posseeix una base biològica i a la pràctica resulta difícilment evitable."

BIBLIOGRAFIA:

- J. Delay, P. Pichot: MANUAL DE PSICOLOGIA, edit. Toray-Masson, 6 edició, Barcelona abril 1979.
- H. Ey, P. Bernard, Ch. Brisset: TRATADO DE PSIQUIATRIA, edit. Toray-Masson, 8 edició, Barcelona juny 1980.
- J. Vallejo y cols.: INTRODUCCIÓN A LA PSICOPATOLOGIA Y LA PSIQUIATRIA, edit Salvat, 2 edició, Barcelona, 1985

Carles Berché i Cruz
Sanitari

fondomoc

28 de juny: DIADA INTERNACIONAL PER L'ALLIBERAMENT GAI I LESBIA.

El 28 de juny de 1969 milers d'homosexuals s'enfrontaren a la policia per reivindicar el dret i l'orgull d'ésser gai. Era una nit calurosa a New York.

Dinou anys després, i per 13è any consecutiu, el FAGC, un cop més, commemorava el que ha passat a ésser el dia on diferents gais del món surten al carer. Des de fa uns anys, a Cataluya i a la resta de països de l'Estat, es celebra sota la denominació de "Diada per l'Alliberament Gai" en lloc de "Dia de l'Orgull Gai".

La data té l'inconvenient de caure quan l'estiu fa la seva entrada. No obstant, no és l'única fita del Moviment Gai a casa nostra.

El FAGC va realitzar diferents actes a part de la Manifestació, convocada conjuntament amb el grup de Lesbianes Feministes.

A l'Aula Magna de la Universitat Central de Barcelona es va presentar la Carta de Drets dels Homosexuals. Acte, on també va participar-hi una noia lesbiana escocesa per explicar la situació que es pateix al Regne Unit, on la maleïda "Clàusula 28" condemna severament les pràctiques homosexuals.

Amb un caire més festiu i lúdic es va organitzar, per primera vegada, una Mostra oberta d'activitats "Mostra't a la Mostra" (teatre, cinema, moda, pintura,...).

Els lemes d'aquest any durant la Diada Internacional per l'Alliberament Gai i Lesbià eren: "La teva por és la seva força" i "Prou d'agressions i discriminacions a gais i lesbianes". El primer dirigit a totes i tots que, per qualsevol motiu, es veuen obligats/des a portar una doble vida. La tolerància actual, sotmesa a un perfecte i subtil control per part de l'Estat, fa que hom vulgui desplaçar les pràctiques homosexuals al marge de la vida quotidiana.

D'altra banda cal denunciar les agressions continuades que rebem per l'únic fet d'expressar-nos públicament.

La Manifestació tingué el suport de partits i moviments socials, dada important, ja que la qüestió homosexual va més enllà dels "formalismes progressistes" de rigor que, sense estar-hi en contra, tampoc no fan mai res a favor.

A la tardor continuem amb noves forces i amb l'esperit de que, cada cop més, el nostre desig sigui la nostra força.

EUGENI (FAGC)
setembre del '88.

BIBLIOTECA

"GUERRA SIN ARMAS. LA NOVIOLENCIA EN LA DEFENSA NACIONAL". Anders Boserup i Andrew Mack. Ed. Fontamara. Col.lecció: "Paz y conflictos"

Desconec quants dels que llegiu aquestes línies vàreu fer el mateix amb l'article de l'Alberto Piris del MOCADOR 7, i la impressió que us va fer. El llibre que ara comentem recull l'estudi realitzat per encàrrec del "Ministeri de Desarmament (sic) i Cultura" de Dinamarca l'any 1974 i valora les possibilitats d'una defensa noviolenta per a un país com el danés, però amb unes consideracions generals que es poden extrapolar, segons afirmen els autors, als països occidentals. Algun dia s'haurà de valorar el paper dels estats en l'estudi per la Pau i en el desenvolupament d'alternatives a l'armamentisme i al militarisme; sigui a través del suport econòmic d'entitats o organitzacions (que seria del MOC sense les subvencions?); o directament tirant endavant iniciatives com la que recull aquest estudi o com la que es troba immers un personatge de la noviolència com en J.M. Muller, treballant pel Ministeri de Defensa francés -per cert, motiu de polèmica en la darrera Triennal del WRI-.

El llibre comença amb un parell de clarificacions que són definitòries de la línia que pendrà l'estudi. Primer diferència entre els arguments "ètics" i "pragmàtics" per justificar la noviolència. En el primer cas la violència es refusada sobre una base moral, mentres que els pragmàtics abracen la noviolència per ser més eficaç que els recursos militars.

El segon aspecte a clarificar són els comportaments "positiu" i "negatiu" davant del conflicte. En una confrontació entre dos blocs o nuclis oposats el comportament "positiu" buscarà una solució mutuament acceptada abans que intentar imposar-la a una de les parts. A l'adversari se'l considera sensible a la raó i a les crides morals que se li puguin fer arribar. Contrariament, el comportament "negatiu" buscarà la derrota de la part oposada sense plantejar-se una "conversió" o la possibilitat d'una solució consensuada. Caldrà infringir els màxims danys allà on més mal faci fins aconseguir la desfeta de l'enemic.

Evidentment aquests comportaments vindran condicionats pel tipus de conflicte plantejat: No és el mateix afrontar una invasió d'un exèrcit (Txecoslovàquia 1968, per ex.), que discutir un conveni laboral entre empresaris i treballadors.

Els autors afronten la possibilitat d'una defensa noviolenta davant una eventual ocupació militar. Si bé consideren que el conflicte es podria afrontar "positivament" (i aquí fan referència a la lluita de Ghandi per la independència de l'India) ells refusen treballar en aquest sentit i, partint d'uns principis pragmàtics, defineixen la línia "negativa": arribar a derrotar a l'enemic pel senzill fet de fer-li entendre que el preu de l'ocupació serà més car que els possibles beneficis que en pugui treure.

D'aquesta manera la proposta dels autors ens planteja la defensa de l'Estat prescindint d'una estrustura militar i armamentista, descarregant tota la funció sobre la mateixa societat. I aquí surgeix la trampa: quins estats són capaços, ara per ara, de desentendre's d'estructures militars i policíaques per afrontar una situació de conflicte?. Desconec el cas danés. Però, us imagineu una situació semblant aquí mateix?. De fet els autors no passen per alt davant d'aquesta dificultat: "...això parteix del supòsit de que les divisions en la societat són percebudes com a relativament poc importants en comparació amb la divisió entre els ocupants i els ocupats" (p.85). I a continuació recorden la utilització del conflicte belga entre flamencs i francófons per part dels alemanys en les dues guerres mundials.

"Els esforços per reduir les fortes desigualtats socials i la injustícia s'haurien de convertir en part necessària dels preparatius per a la defensa civil" (p.86). Un tema que en recorda al conflicte plantejat en el sector republicà durant la Guerra Civil: prioritzar la Revolució o l'Estat per guanyar el conflicte?.

Gustinet.

Full de vinculació

Un dels primers objectius que ens hem marçat al confeccionar i fer-vos arribar el MOCADOR és que poguéu estar al corrent del que fem i desfem la gent del MOC i de la situació de l'objecció i l'antimilitarisme en general. Però també una altra funció és la de que vosaltres pogueu participar-hi de la manera més intensa, implicant-vos en el treball. Per això us fem arribar les adreces dels diversos grups de comarques i us demanem que contesteu una sèrie de qüestions que ja us vàrem plantejar en el primer número i que, transformades, us plantegem de nou en aquest.

Però un altre element important és l'ajut econòmic. Amb el MOCADOR no pensem salvar l'economia del MOC, però un dels objectius mínims és que sigui autosuficient. Si cada una de les persones a les que arriba el butlleti ens fes arribar ni que fossin vint miserables duros mensuals us podem assegurar que no patiríem tant.

Així, doncs, animem als que us arriba el MOCADOR per primer cop que ens feu arribar aquesta butlleta de vinculació per poguer-lo seguir rebent. Als que us heu vinculat, però no col.laboreu econòmicament, us animem a fer un petit esforç i a amollar calé. Finalment recordar als que us vàreu comprometre a cotitzar a través del Casal o del compte corrent a fer-ho efectivament.

Per animar-vos a invertir en aquesta "empresa" a partir d'ara oferirem una serie de serveis: descomptes en la subscripció d'altres revistes com la "Puça i el General" o "En Pie de Paz", que poden arribar al 25%; descomptes de fins un 25% en llibres; ajuts en la matriculació a cursos o seminaris com els que organitzen el CIDOB (Centre d'Informació i Documentació Internacional de Barcelona) o la Universitat per la Pau al llarg de l'estiu; us arribarà gratuitament els diversos monogràfics que en aquests moments ja s'estan treballant (Manual d'acció directa, Dossier sobre la insubmissió a Europa...) i altres possibilitats que s'estan començant a gestar (Confecció d'un Fons de Documentació). Tot això i propostes que vosaltres mateixos ens podeu presentar a canvi d'una vinculació econòmica que no sigui inferior a les mil pessetes cada trimestre. Tan sols és necessari que en la butlleta de col.laboració econòmica afegiu, en l'apartat d'"Observacions" allò que us interessi.

I, a un altre nivell, us volem engrescar a tots plegats per que ens feu arribar notícies per publicar, amb la qual cosa ens estalviareu molta feina a la redacció.

MERCÈS I PETONS

Comissió d'Hisenda i Altes Finances.

DADES PERSONALS:

nom i cognoms:.....
adreça: carrer ..... n. .....
població..... barri i Dte. postal .....
..... comarca ..... tfn. .....
data de naixement .....

"SITUACIO MILITAR": ☐ Exempt/a
☐ No allistat o allistat sense declarar-se objector
☐ Declarat objector: ☐ a la reserva
☐ pendent de la PSS

PARTICIPACIO EN EL MOC: ☐ Economicament (emplena la butlleta)
☐ Activament. (subratlla els àmbits que més t'interessen)
-Treball de comarca, local o barri. -Difusió de l'objecció -Objecció fiscal. -Insubmissió. -Anti-mili (MiliKK). -Publicacions (Mocador). -Antimilitarisme. -Accions. -Jurídic. -Dona i antimilitarisme. -Altres: .....

DADES PROFESSIONALS. Tot allò que saps fer o domines i pot ser d'utilitat pel MOC: idiomes, dret, informàtica, música, dibuix o disseny, fusteria, disposar de furgoneta o avió, contactes interessants (amb el SIM o el Mossad), alpinisme, cuina., etc.....

OBSERVACIONS:

BUTLLETA DE COL.LABORACIO ECONOMICA.

Voldria aportar la quota de ..... ptes. cada

☐ TRIMESTRE
☐ SEMESTRE
☐ ANY

per mitjà de ☐ domiciliació bancària
☐ en efectiu al Casal (de 6 a 9 del vespre) a amb taló
☐ ingrés al compte corrent 939-14 de l'Agència 546 de "La Caixa" (feu-nos arribar una còpia del resguard)

Per domiciliació bancària:
Banc
..... Agència .....
Caixa
Compte corrent
Població ..... Núm. .....
Llibreta d estalvi

Banc o Caixa domiciliat al carrer ..... núm. .....
de ..... Dte. postal .....
Jo (Nom i cognoms) .....
domicial al c/pç .....núm. .....
de ..... autoritzo al pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a ..... de ..... de 19.....

(signatura)

Observacions:

fondompc

R. 1987 Fol

MATERIAL

L.01 "Els anomenats pacifistes: La No Violència a l'Estat Espanyol". John Paul Lederach. 175 pàg. Preu: 500/400.

L.02 "Informe critico sobre el servicio militar". Juan A. Herrero-Brasas. 130 pàg. Preu: 790/650.

L.03 "Estrategia de la acción No-violenta". Jean-Marie Muller. 239 pàg. Preu: 470/380.

L.04 "¿Defensa armada o defensa popular no-violenta?". Diversos autors. 157 pàg. Preu 455/365.

L.05 "La tropa atropellada". Antonio Pereda. 194 pàg. Preu 475/400.

L.06 "Historia del pensamiento pacifista i no-violento contemporaneo". Eulogio Diaz del Corall. 160 pàgs. Preu 635/525.

L.07 "La objeción de conciencia". Xavier Rius. 283 pàgs. Preu 1.200/900.

C.01 "Rock anti-mili". La Polla records, Odi Social, R.I.P., etc. Els beneficis obtinguts de la seva venda es destinen a ajut pels insubmissos. Preu: 350.

R.01 "Samarreta Insubmissió". Preu: 850/750.

F.01 "Guia anti-mili". Mili-kk. Preu 150/125.

F.02 "Gasto militar y subdesarrollo social". Vicenç Fisas Armengol. Preu: 75.

F.03 "Ponències Intercomarcal Barcelona Octubre '88". Preu: 150.

X.01 "Xapes Mili-kk". Preu: 100.(*)

X.02 "Xapes La Puça". Preu: 100.

X.03 "Xapes ceràmica". Models: Fusell partit, casc i flor, anagrama pacifista amb fusell partit. Preu: 250/225.(*)

X.04 "Agulla amb fusell partit". Preu: 150.

(*) Esgotat.

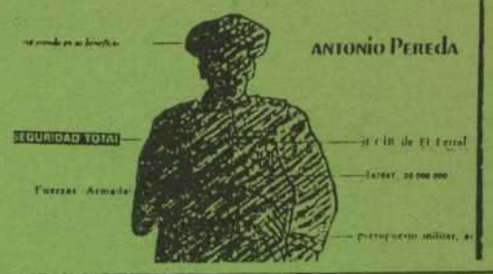

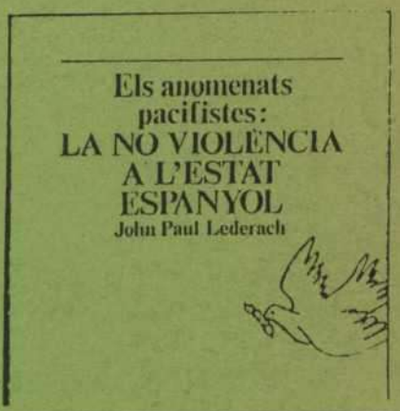

COMANDA DE MATERIAL

- Empleneu la comanda vosaltres mateixos amb l'import corresponent.
- Al final s'han d'afegir 150 pessetes en concepte de despeses per correus.
- El total es pagarà contra reemborsament com a única forma de pagament.
- Quan constin dos preus en un mateix material el segon resulta de realitzar un descompte sobre el primer i del que sols se'n poden beneficiar els vinculats econòmicament amb una quota no inferior a mil pessetes trimestrals.
- Per la gent que no us podeu acollir a aquests preus reduits us descomptarem un 10% en les comandes d'un total superior a les mil pessetes.
- La butlleta envieu-la al Casal de la Pau. c/ Cervantes, 2, pral., 1a. 08002 Barcelona. Indicant: MOCADOR-COMANDA MATERIAL

quantitat	referència	titol	import
		total	
		> 1.000 ptes. 10% dte. per preus no reduits	
		despeses correus	150.-
		total final	

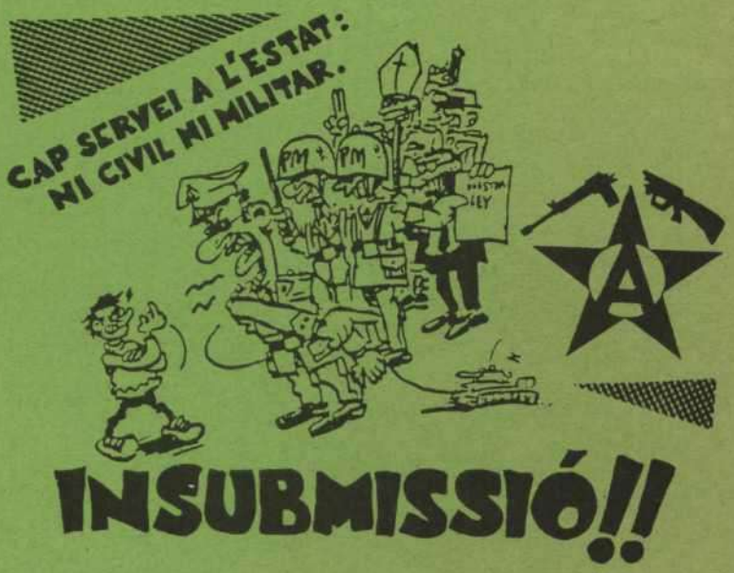

Aquest és el dibuix de la "Samarreta Insubmissió"

OFERTA DE TREBALL

D. (PODRIAS SER TU)
CONTRATADO TEMPORAL FORZOSO
CONTRATO: 18 a 24 MESES
PRESTACION SOCIAL SUSTITUTORIA

CONSEJO NACIONAL

DE OBJECION DE CONCIENCIA

RECIBO DE HABERES MENSUAL

NOMINALES	PESETAS
Sueldo base	800
Derechos laborales	0
Derechos civiles	0
Plus de castigo	2 meses
Prima de productividad	2 meses
Plus de arbitrariedad estatal	2 meses
TOTAL	800 ptas. y 6 meses más de servicio

I
3.000.000
D'ATURATS !!

fondomac

NO A LA PRESTACIÓ SOCIAL SUBSTITUTÒRIA
NO A LA MILI
INSUBMISSIÓ